

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

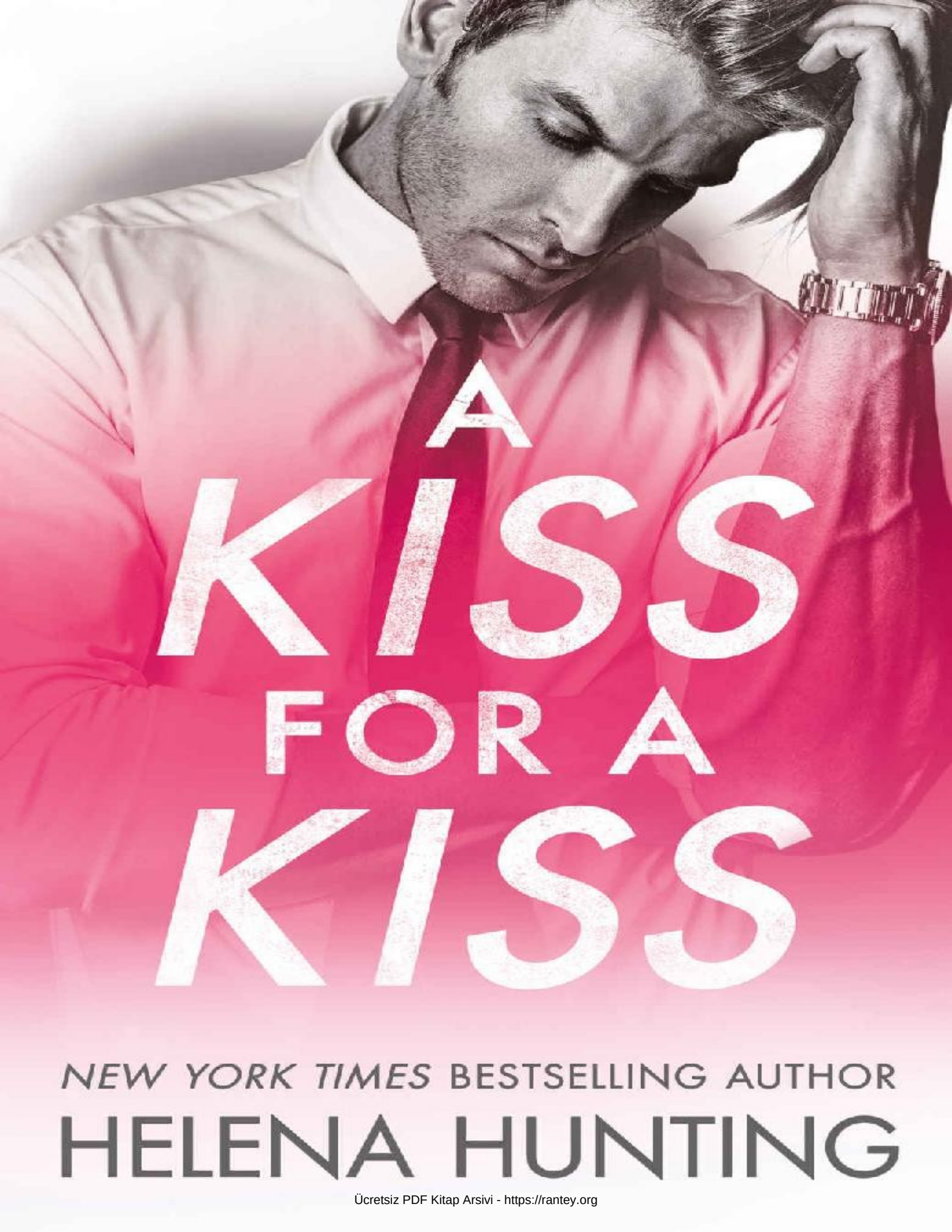
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



A KISS FOR A KISS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

BİR ÖPÜCÜK İÇİN BİR ÖPÜCÜK

BİR ÖPÜCÜK İÇİN BİR ÖPÜCÜK HAKKINDA

HELENA HUNTING'İN ROMANLARINA ÖVGÜ

TELİF HAKKI

DEDİKASYON

OKUYUCUYA BİR NOT

ÖNSÖZ

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

BÖLÜM DOKUZ SEKİZ ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ONSEKİZ

BÖLÜM ONDOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT

YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YEDİ YIRMI

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

SONSÖZ

YAN TARAFTAKİ AŞK'ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

TAN HELENA HUNTING'İN DİĞER BİR ESERLERİ TEŞEKKÜR

YAZAR HAKKINDA

HELENA HUNTING İLE BAĞLANTI KURUN

OceanofPDF.com

Ben Jake Masterson, bekar bir babayım ve Seattle'ın NHL takımının Genel Müdürüyüm. Kızımı büyütebilmek için oyunculuk kariyerimi bıraktım. Son yirmi küsur yıldır Queenie benim ana önceliğim oldu ama şimdi evleniyor.

Ve küçük bir komplikasyon var.

Hanna adında güzel, seksi bir komplikasyon.

Damadımın ablası. Ya da en azından böyle yetiştirildiler. Gerçek bundan biraz daha skandal.

Onu gördüğüm andan itibaren ona çekildim. Ve aylarca bu çekimi saklamaya çalıştım.

Sonunda pes edene kadar.

Yakıcı bir öpücükle başlıyor, ama çabucak çarşafların arasında bitiyor.
-Duşta, jakuzide, anladınız siz onu... Ve aylarca gizlice dolaşmaya dönüşür.

Sorun şu: Ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz. Sıradan bir şey olamaz. Ve daha önce de söylediğim gibi... bu biraz karışık.

Ama Hanna hamile olduğunu öğrendiğinde... işler birden ciddileşir.

OceanofPDF.com

HELENA HUNTING'İN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Hiçbir şey beni bir Helena Hunting romantizmi kadar etkileyemez!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Melanie Harlow *Yalan İçin Yalan* hakkında

"Helena Hunting ilk sayfadan itibaren sizi yakalayan akıllı, komik ve duygusal bir hikâye sunuyor."

-*Wall Street Journal*'ın çok satan yazarı Ilsa Madden-Mills, *A Lie for a Lie*
Yalan

"Seksi, yürek ısıtan bir okuma!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Elle Kennedy *Yalan İçin Yalan* üzerine

"*Bir İyiliğe Karşı Bir İyilik*, Helena'nın en sevdiğim hokey kitabı oldu! Karakterlerin bu kadar gerçek olmasına bayıldım. Arkadaşlıklarının oluşumuna bayıldım. Bu benim en sevdiğim mecaz ve Helena bunu mükemmel bir şekilde yaptı! Benden kocaman bir tavsiye. Ayrıca, çok da komikti. *göz kırp*"

-*New York Times* çok satan yazarı Tijan

"Stevie ve Bishop, Helena Hunting'den beklediğiniz kadar komik ve ateşli! Bir pizza kapın ve açın çünkü buharlı saçmalıkları kaçırmak istemeyeceksiniz."

-*USA Today* çoksatan yazarı Sarina Bowen, *A Favor for a Favor* hakkında

"Son derece lezzetli bir okuma."

-*USA Today* çoksatan yazarı L. J. Shen *Kiss My Cupcake* üzerine

"Baştan sona büyük bir zevkle okunan bu leziz düşman aşıklar romantizminde, bağımsız ve azimli bir kadın kahraman ile aynı derecede hırslı bir erkek kahraman, aşka doğru tahmin edilemeyecek bir yolculuğa çıkıyor ve bu yolculuk şamata, bir tutam tatlılık ve biraz da buharla dolu."

-*Library Journal*, yıldızlı eleştiri, *Kiss My Cupcake* üzerine

"Helen Hoang'ın *The Kiss Quotient* kitabının hayranları için mükemmel. Yüksek riskli ve bol duygu yüklü, eğlenceli ve ateşli bir aşk hikâyesi."

-*Kirkus Reviews*, *Meet Cute* hakkında

"Çok satan Hunting'in son mizahi ve içten aşk hikâyesi... zekice ve mükemmel bir şekilde uygulanmış bir başka romantik komedi."

-*Booklist Sevimli ile Tanışın* üzerine

"Eğlenceli, komik ve duygusal."

-*Harlequin Junkie Sevimli ile Tanışın* üzerine

"Hunting, romantizmin en iyi seslerinden biri olma yolunda hızla ilerliyor!"

-RT Kitap Yorumları

"Seksi. Komik. Duygusal. Buharlı ve hassas ve bir kitaptan çok daha fazlası. *Hooking Up* bana aşk romanı okumayı neden sevdiğimi hatırlatıyor."

-*USA Today* çoksatan yazarı L. J. Shen

"Eşsiz, lezzetli derecede ateşli, sevimli derecede tatlı, kahkahalarla güldüren, fevkalade iyi zaman geçiren bir romantizm!!! . . . Her sayfasına bayıldım!!!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Emma Chase *Pucked* hakkında

"İç çektiren, bayıltan ve hayranlık uyandıran bir seksilik. Tüm yıldızlar!"

-*USA Today* çoksatan yazarı Daisy Prescott, *Pucked* serisi hakkında

"Sıcak bir roller coaster yolculuğu!"

-*New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarı Julia Kent, *Pucked* üzerine

Bitti

"*Pucked Over* Helena Hunting'in şimdiye kadarki en komik ve en seksi kitabı. PEE-INDUCING LAUGHS ile SCORCHING HOT. Kunduz Kraliçe'ye selam olsun."

-*USA Today* çoksatan yazarı T. M. Frazier

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2021 Helena Hunting
Tüm hakları saklıdır
Helena Hunting tarafından yayınlandı
Kapak Fotoğrafi [Michelle Lancaster @lanefotograf](#)
Kapak Modeli: [Tommy Pearce @tommyfierce](#)
Kapak Tasarımı: [Eileen Carey](#)
Geliştirme Düzenlemesi Lindsey Faber
Düzenleme [Paige Maroney Smith](#)
Düzeltilme [Julia Griffis](#)

[Draft House Editörlük Hizmetleri](#)'nden Amanda Rash tarafından prova

Bir Öpücük İçin Bir Öpücük bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın çarpık hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

[OceanofPDF.com](#)

DEDİKASYON

Sevmeye fırsat bulamadan kaybettiğimiz anneler için.

OceanofPDF.com

Okuyucuya bir not,

Jake ve Hanna'nın hikâyesini yazmaya karar verdiğimde eğlenceli, hafif bir romantizm olmasını planlamıştım. Ancak çok farklı ama paralel geçmişleri olan bu iki karmaşık karakterin katmanlarını soydukça, başlangıçta düşündüğümde çok daha derine ineceğimi fark ettim.

Bir Öpücük İçin Bir Öpücük, ileri yaşta bir hamileliği ele alıyor ve bununla birlikte, Hanna'nın hamilelik geçmişi ve önceki bir düşük de dahil olmak üzere, kırk yaşın üzerinde olmanın ve hamile kalmanın getirdiği potansiyel zorluklar ve komplikasyonlar hakkında çok gerçek tartışmalar geliyor.

Bir anne ve bu kaybı anlayan ve benzer travmalar yaşayan arkadaşlarına katılmış biri olarak, Hanna ve Jake ile bu yolculuğa başlamadan önce okuyucum olarak size hikayeye dair bir fikir vermek istiyorum. Bu ikilinin kalbimde özel bir yeri var ve sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorlar.

Xo
Helena

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Her Şeyi Yapabiliriz Jake

"Eve gittiğinizde mesaj atın ikinizin kapıdan içeri girdiğinizi bileyim, tamam mı?"

"Elbette, baba." Queenie parmak uçlarında yükselip beni yanağımdan öpüyor, sonra nişanlısı Ryan Kingston'a dönüyor. "Tamam izci çocuk, hadi seni eve götürelim."

King yaslandığı duvarı iterek uzaklaşıyor. Dengesizce sallanıyor, gözleri yavaşça takip ediyor, ama kızıma takıldıklarında ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Hayatımın kadar senin izcin olacağım. Sen de benim kraliçem olacaksın. Sadece birkaç ay sonra sonsuza dek benim olacaksın."

Queenie güler. "Seni tanıdığım günden beri seninim. Babamın ve Hanna'nın önünde utanç verici şeyler söylemeden önce gel." Kolunu onunkinin içinden geçiriyor ve ön merdivenlerden inip garaj yolunun sonunda bekleyen Uber'e gitmesine yardım ediyor.

Kingin ablası Hanna, ya da en azından çoğu insan onu böyle tanıyor, yanıma yaklaşıp omzuyla kolumu okşadı. "Umarım bu gece çok fazla dağınık değildir."

"Queenie'nin onun için hazırladığı tüm o shot'ların muhtemelen yarın ciddi bir akşamdan kalmaya neden olacağını düşünüyorum." Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce Uber'in kaldırımından çekilmesini bekliyorum.

Bu gece kızımın nişan partisiydi. Yönettiğim NHL takımının kalecisiyle evleniyor. Bir grup hokey oyuncusunu ve onların sevgililerini rahat bir barbekü ve açık bir bar için bir araya getirdiğinizde sonuç, garaj yolundan aşağıya doğru tökezleyerek Uber'lere binen bir sürü mutlu insan oluyor.

"Ryan'ın sabaha pişmanlık duyacağını kesinlikle hissediyorum." Omzumu okşuyor ve parmakları pazularımda geziniyor. "Yorgun musun yoksa biraz jakuziye girip gevşemek ister misin?"

Hanna kesinlikle çakırkeyif. Gözlerinin cam gibi olmasından ve yanaklarının kızarmasından anlayabiliyorum. Böyle kendini saldığı pek görülmemiştir. En azından ben şimdiye kadar görmedim ve son birkaç aydır yeterince aile toplantısı ve etkinliği yaptık. Düğün o kadar da uzak olmadığından daha fazlası da gelecek. Doğruyu söylemek gerekirse, bu gece içtiğim viskinin de etkisindeyim.

"Jakuzi kulağa hoş geliyor." Bakışlarımız buluşuyor ve birkaç vuruş boyunca kilitleniyor, bunun aslında ne kadar iyi bir fikir olduğunu merak etmem için yeterli.

Aylardır birbirimizin etrafında dans ediyoruz. Aslında ilk tanıştığımızdan beri. Aramızdaki çekim ilk günden beri açıldı ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bunu görmezden gelmek o kadar zorlaşıyor.

Queenie ve King için nişan partisi planlamak, kısa mesajlar, e-postalar, telefon görüşmeleri ve son zamanlarda genellikle bu gece ile pek ilgisi olmayan Zoom sohbetleri yapmak için çok zaman harcadığımız anlamına geliyor.

Sırıtsı genişliyor ve çikolata kahvesi gözleri bir parça muziplikle parlıyor. "Üstümü değiştireyim o zaman."

"Kırmızı bikiniyi getirdin mi?"

"Mayomun kaydını mı tutuyorsun?"

Omzumu kaldırıp umursamaz bir şekilde omuz silkiyorum. "Kırmızı sana yakışıyor." Bir parmak eklemimle yanağını okşuyorum. "Ve sürdüğün bu allık özellikle seksi."

"Bu gece baş , değil mi?" Yanımdan geçerken parmak uçları tuzaklarımda dans ediyor. "Ve evet, soruna cevap vermek gerekirse, aslında kırmızı bikiniyi getirdim."

Koridorda kaybolup bu gece uyuyacağı boş yatak odasına gitti. Çünkü onu bu hafta sonu King'de kalmak yerine benim evimde kalmaya davet ettim. Orada istenmediğinden değil. Daha çok mahremiyetlerinin olmasını istiyor. aynı zamanda Hanna'yla daha fazla vakit geçireceğim anlamına geliyor, yani her yönden kazançlı bir durum. Bu hafta sonu onunla yalnız kalmayı çok düşünmedim desem yalan olur.

Mayomu giyiyorum, kendime buzlu bir viski ve ona da bir kadeh şarap koyduktan sonra dışarı çıkıyorum. İçkileri dışarıdaki yemek masasına koyuyorum, jakuzinin kapağını kaldırıyorum ve çok sıcak olmadığından emin olmak için sıcaklığı kontrol ediyorum.

İçecekleri taşıyıp bardak tutucularına yerleştirdikten sonra sıcak, köpüklü suya batıyorum, kollarımı , başımı geriye atıyorum ve

Gözlerini kapat. Hanna'yla geçirdiğim onca zaman beni etkilemeye başladı.

Bana kırklı yaşlarımda olduğumu ve hâlâ bekâr olduğumu hatırlatıyor. Hanna ile romantik bir ilişkiye girmenin iyi bir fikir olmaması için pek çok neden var. Queenie ve King'in ilişkisi başında geliyor.

Ama eğlenceli biri. Ve seksi. Ve birbirimizi anlıyoruz.

Bir dakika sonra, sürgülü kapının açılıp kapanma sesi ve parmak arası terliklerin güverteye çarpma sesi beni bir kapak kırmaya zorladı.

"Uyumuyor iyi edersin!" diye sesleniyor.

"Uyumuyorum, sadece seni bekliyorum."

Bornozunun bağını çekişini ve havlu kumaşın omuzlarından kayarak hayranı olduğum kırmızı bikiniyi ortaya çıkarışını izliyorum. Hanna'nın kıvrımları var. İnanılmaz kıvrımlar. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca birçok kez ellerimi sürmeyi hayal ettiğim türden. Ve birlikte daha çok zaman geçirdiğimiz için, sürekli çekiciliğe teslim olmamak zor oldu.

Sudan çıkıyorum ve o basamakları tırmanırken elimi uzatıyorum. Parmakları avucuma kayıyor, omurgamdan aşağı bir sarsıntı ve mayomun içinde bir kıpırtı gönderiyor. "Her zaman biraz daha az güzel olmayı deneyebilir misin?" Küvete girmesine yardım ederken ona takılıyorum.

"Biraz daha baba vücuduna sahip olmayı deneyebilir misin?" Parmaklarını karın kaslarımda gezdiriyor, kaşları sallanıyor ve muhteşem yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Egom için kesinlikle çok iyisin, Jake." Göğsümü okşuyor ve küvetin karşı tarafındaki suya benden önce batıyor.

Bu da muhtemelen iyi bir şey çünkü bu gece ateşle oynuyormuşuz gibi hissediyorum. Sadece daha parlak yanmasını izlemek için üzerine bir galon benzin dökmekten çekinmeyeceğim türden.

"Harika bir nişan partisiydi. Bence çocuklar çok eğlendi, sence de öyle değil mi?" Bacaklarını uzatıyor. Ayak parmakları kalçamın dışını sıyrıyor ve elimi baldırında gezdirme isteğime zorlukla direniyorum.

Bu gece havada ne var bilmiyorum ama her şey farklı görünüyor. Yükseltilmiş.

"Evet. İyiydi," diye kabul ediyorum.

Ayak parmağıyla beni dürtüyor. "O zaman neden kaşlarını çatıyorsun? Bütün gece yoktun. Neler oluyor?" Yaptığımız tüm planlamalar ve konuşmalar sayesinde Hanna'yla birbirimizi daha iyi tanımaya başladık. O da beni kolayca okuyabiliyor.

"Bilemiyorum. Bir yandan King ve Queenie için mutluyum ve kızıma harika bir koca olacağını biliyorum ama tüm bu yıllarımı onu yetiştirmek ve yanında olmak için harcadım. Aylardır birlikte yaşıyorlar ama nedense her şey beni etkiliyor. Artık gerçek." Viskimden bir yudum alıyorum. "Üniversiteye gittiği zamandan ve hatta havuzlu evden çıkıp King'in yanına taşındığı zamandan bile farklı. Beklemediğim bir boşluk var."

"Kulağa boş dönem sendromu gibi geliyor." Yanımda, ona doldurduğum şarap bardağının durduğu yere doğru ilerliyor.

"Bu mu yani? Suratım asık."

Kıkırdıyor ve dirseğini küvetin kenarına dayıyor. "Olaya yeni bir bakış açısıyla bakmalısın, hepsi bu. Kızını kaybetmiyorsun. Kızlarda durum farklıdır. Elbette hayat arkadaşını buldu ama o her zaman senin küçük kızın olarak kalacak. Ve siz ikiniz çok yakınsınız."

"Tüm bu özgürlükle ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu noktaya kadar tüm hayatım Queenie'yi büyütme ve kariyerim etrafında dönüyordu."

"Bu da işinizi yaptığınız anlamına geliyor. Ve bu iyi bir şey. Bir düşün, Jake. Genç yaşta çocuk sahibi olmanın en güzel yanı bu. Elbette yirmili yaşlarının özgürlüğünü kaybettin ama bazı açılardan bu daha da iyi. Kırklı yaşlarındasın. Harika bir işin var, inanılmaz formdasın." Dizini büküp yukarı çekerek kalçama dayıyor, kolu küvetin arkasına uzanıyor, parmak uçları omzumu sıyrıyor. "Bütün saçların yerinde."

"Sonuncusu için kesinlikle minnettarım," diye şaka yapıyorum.

"Harika saçların var." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Çok seksi." Dudağını ısırtıyor ve sonra başını sallıyor. "Her neyse, demek istediğim, hayatının en güzel dönemindesin. Kırklı yaşlarındaki çoğu insan gençleri yetiştiriyor ya da belki çocukları üniversiteye gitmeye hazırlanıyor. Sen bunların hepsini yaptın. Artık sadece yaşayabilirsin. Birileriyle çıkabilirsin. Eğlenebilirsiniz. Ne istersen onu yap."

"Eğlence iyi olurdu." Bakışlarım dudaklarına düşüyor. "Ve ne istersem yapmak isterim."

"Ben de." Alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor. "Sanki şu anda seni öpebilirmişim gibi."

"Kesinlikle yapabilirsin." Parmak uçlarımla kalçasını suyun altında sıyrıyorum.

Başını sallıyor. "Bizi durduracak hiçbir şey yok."

"Peki neden dudakların hala benimkilerde değil?" diye sordum.

Hanna tekrar yer değiştiriyor, ıslak avuç ileri çenemin iki yanına geliyor ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Elimi saçlarının altından geçirip ensesine doluyorum. Bir an için bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyorum. Ama dudaklarımız ayrıldığında ve dillerimiz buluştuğunda, bunun neden iyi olmayabileceğine dair tüm nedenleri unutuyorum.

pcğe gömülürken ve dillerimiz birbirine dolanırken inliyorum. Tadı meyvemsi, içtiği şarap gibi. Bana sarılıyor ve kuağıma yerleşiyor, gğsleri göğsüme bastırıyor.

pşmeyi bir anlığına kesiyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Bunu aylardır düşünüyordum."

"Seninle tanıştığım ilk günden beri dudaklarının tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordum," diye itiraf ediyorum.

Parmaklarını tekrar saçlarımda gezdiriyor ve ben de kalçasını kavrayıp onu kendime çekiyorum. Ağızlarımız çarpışıyor, diller okşuyor, dişler çarpışıyor.

"olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor ve kalçalarını döndürüyor. "Ne gibi?" Bikini üstünün bağını çekiyorum.

"Patlayıcı. Yoğun." enemin kenarını ısıyor, elleri boynumun kenarlarını yumuşatıyor. "Hafta sonunun geri kalanını senin yatağında geçirmek istiyorum."

"şehre geldiğin her hafta sonunu yatağımda geirmeni istedim."

"Ben de." Dudakları yanağımda geziniyor. "Bu kalacak." "Kapalı kapılar ardında ne yaptığınızı kimsenin bilmesine gerek yok," diye kabul ediyorum.

"Ya da sıcak küvetlerde."

Hafta sonunun geri kalanını evimin her yerinde orgazm takası yaparak geçirdim. Ve sonraki aylarda Hanna'ya olan iştahım hiç azalmadı.

Bunun yerine, büyür. Ve değişir.

Ve sonunda bitmesi gerektiğini bilsem de daha fazlasını istediğim bir şey haline gelmeye başlıyor.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Güzel Bir Karmaşıklık

Jake

Queenie'nin düğün günü

Bir arada tut, dostum. Sadece bir arada tut.

Beni biraz sakinleştirmek için kızımın çok sevdiği nefes egzersizlerinden birkaç tur yapıyorum. Bunları birlikte çalıştığı çocuklarla sık sık yapıyor. Şifonyerimin üzerinde duran viski bardağına uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. Derin nefes alma ve viski arasında, Queenie'nin söylemeyi sevdiği gibi, biraz "sakinlik" bulabilmeliyim.

Hafif aralık yatak odamın kapısının diğer tarafından nazik bir vuruş geliyor.

"İçeri gel," diye seslendim.

Hanna'nın kafası beliriyor ve bir saniye önce bulduğum o sakinlik kayboluyor.

Çikolata kahvesi gözleri bana gelene kadar odayı tarıyor.

"Selam." İçeri adım atıyor ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor.

Bakışlarımın düşmesine izin veriyorum, onu içime çekiyorum. Hanna yere kadar uzanan lavanta rengi bir elbise giyiyor ve elbisenin sağ tarafında kalçasının yarısına kadar uzanan bir yırtmaç var. Kıvrımlı vücudunu doğru yerlerden sarıyor. Son birkaç aydır sayısız kez elime aldığım kıvrımlar. "Bu elbisenin içinde büyüleyici görünüyorsun."

Uzun siyah saçlarından tek bir sarmal yanağını yalıyor, sağ tarafı küçük mor mücevherli bir çiçekle tutturulmuş. Saçlarını geriye taramak istiyorum, böylece boynunun zarif eğimini okşamak için bir nedenim olacak.

"Teşekkür ederim. O takımın içinde oldukça iyi görünüyorsun." Odayı geçiyor, bir kaşını kaldırırken gülümsemesi nazlı. "Ama onun dışında daha da iyi."

Kıkırdıyorum. "Son zamanlarda egom için ne kadar iyi olduğunu söylemiş miydin?" Yeterince yaklaşır yaklaşmaz bir kolumu beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Ve bu elbise gecenin sonunda yatak odamın zeminini süslerken daha da güzel görünecek."

O çenesini kaldırıyor ve ben de çenemi indiriyorum, dudaklarımız buluşuyor ve ayrılıyor, dillerimiz dışarı çıkıyor. Şimdi bunun zamanı olmadığını bilsem de, bir dakikalığına da olsa öpücüğün içine gömülmeme izin veriyorum. Nişan partisinden beri böyle.

Başlangıçta, gülüşünün sesini ya da gülümsediğinde yüzünün aydınlanmasını ne kadar sevdiğimi fark etmemeye çalıştım. Ama uzun bakışmalar ve zararsız flörtleşmeler olarak başlayan şey, birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça o kadar da masum olmayan bir şeye dönüştü.

Tennessee'den her ziyarete geldiğinde, ki bu nişan partisinden beri ayda en az bir kez oluyor, kendimizi yatakta bulduk.

Ve şimdi buradayız, öpüşüyoruz. Tekrar.

Hanna öpüşmeyi kesiyor ve avucuyla ağzımı kapatıyor. "Buna bir on iki saat daha iğne takmamız gerekiyor."

"Anlaştık." Ağzımdan çekmeden önce avucunu öpüyorum. "Ama bunu takım elbise yorumuyla sen başlattın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Aslında nasıl olduğunu görmek için gelmiştim, azgın bir ergen gibi seninle öpüşmek için değil." Nefesini üfledi ve bir adım geri çekildi. "Nasılsın?"

"Dürüst olmak gerekirse çok gerginim."

Bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Gergin olman normal. Bu hepimiz için büyük bir gün ve küçük kızınızı vermek hiç de küçük bir şey değil."

"Sanki daha dün onun bezini değiştiriyordum. Onca yıl bir anda uçup gitti." Parmaklarımı şıklattım. "Ve şimdi buradayız."

"İşte buradayız," diye kabul ediyor.

"İyi miyim?" Kravatımı gösteriyorum. Seattle'ın NHL takımının genel menajeri olarak takım elbise giymeye ve kravat takmaya alışkınım. Ayrıca büyük kalabalıklara ve halka açık etkinliklere de alışkınım. Alışkın olmadığım şey ise biricik kızımı koridorda yürütmek.

Kravatıma geçmeden önce ellerini yakalarımın üzerinde gezdirip ayarlıyor. Elini mor ipeğin üzerinde kaydırmadan önce düğümün sıkı olduğundan emin oluyor. "İşte oldu. Şimdi mükemmelsin."

"Mükemmel olmaktan çok uzağım ama berbat görünmediğim sürece bunu kabul ederim."

"Asla berbat görünmüyorsun, Jake." Bakışlarını kaldırıyor ve ağzının kenarına bir sırıtma yerleştiriyor. "Kırk yaş üstü herkesin gözdesi olduğun ve asıl şovun Queenie olduğu gerçeğiyle rahatla." Göz kırıyor ve

Gömleğimin yakasını ayarlarken parmak uçları boynumun kenarında geziniyor.

"O nasıl?" Queenie bu sabah gelin partisiyle birlikte saç ve makyajlarını yaptırmak için havuz evine geldiğinde heyecanlı görünüyordu.

"O harika. Hiç heyecanlanmıyor ve çok heyecanlı," diye beni temin ediyor Hanna.

"Bu çok iyi. Bunu duyduğuma sevindim. Bugünün onun için mükemmel olmasını istiyorum." Ya da olabileceği kadar mükemmel.

Queenie'nin annesinin çocuk yetiştirmenin gereklilikleriyle başa çıkamayacağına karar verip Queenie birkaç aylıkken bizi terk etmesinin ardından yirmi yaşında bekar bir baba oldum. Ailemin desteğiyle Queenie'yi tek başıma büyüttüm. Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak kariyerimi bıraktım, böylece mevcut bir ebeveyn olabildim. Önce baba olabilmek için kariyer yolumu değiştirdim. Her şey düşünüldüğünde oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Ve Queenie evrendeki en iyi, en istikrarlı adamla evleniyor ki prensesimin hak ettiği de tam olarak bu.

"Bugün mükemmel olacak. Ryan Queenie'yi hokeyden ve süttten daha çok seviyor ki bu çok şey ifade ediyor."

İkimiz de kıkırdıyoruz. King barda bira yerine bir bardak süt sipariş ettiği için iyi huylu bir sürü azar işitiyor.

"Onun kalbine çok iyi bakacak," diyorum ona.

"Ve Ryan için harika bir partner olacak." Gözleri bir an için cam gibi oldu.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Kingston'la ilişkisi alışlagelmişin dışında ve bu düğün zaman zaman zorlayıcı oldu. Elimi hâlâ göğsümde duran elinin üzerine koyuyorum. "O inanılmaz bir adam. Ve küçük kızıma layık göreceğim tek kişi."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Harika bir takım olacaklar."

"Gerçekten de öyle." Elini sıkıyorum. "Sen ?"

"Oh, ben iyiyim." Elleriyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi yine yakamla oynuyor. "Kızları yerlerine yerleştirmem gerekiyor. Seninle birazdan orada buluşuruz?"

Elini çekmek üzereydi ama ben sıkarak onu yakınımnda tuttum. "Bugünün bu kadar büyük bir parçası olduğun ve Queenie'ye bu kadar iyi davrandığın için teşekkür ederim."

"Onu sevmek çok kolay. Harika, nazik bir kadın yetiştirmişsiniz."

Şifonyerimin üzerinde duran viski bardağını alıyor ve ellerimi bardağın etrafında kavuşturuyor. "Derin bir nefes al ve bunu iç. Mutfakta görüşürüz." Tekrar göz kırpmıyor ve hazırlanmam için beni yalnız bırakarak kapıdan çıkıp gidiyor.

Birkaç dakika sonra, mutfakta toplanmış olan düğün partisine katılıyorum - ebeveynlerini koridorda yürütmeye hazırlanan damat dışında.

Hanna sakince talimatlar veriyor, bana yaptığı gibi oğlanları kontrol ediyor, kravatların düzgün olduğundan emin oluyor, sonra nedimelere geçiyor, saç tokalarını ayarlıyor ve elbise askılarını düzeltiyor.

Henüz kimse beni fark etmedi, bu yüzden bir an kızımın arkadaşlarını gözlemliyorum. Harika bir çocuk grubu - aslında yetişkinler - ve bazıları benden sadece on yaş küçük.

Saçları neredeyse lavanta rengi elbisesiyle aynı renkte olan nedimelerden Stevie yanıma geliyor. "Nasıl gidiyor, Jake? Partiyi başlatmaya hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım. Queenie nerede?" Mutfığa göz gezdiriyorum. Onu fark etmek kolay olmalı, ama tek gördüğüm arkadaşları ve birkaç oyuncum. Kingston benim yönettiğim NHL takımının kalecisi olduğu için sağdıçların çoğu aynı zamanda onun takım arkadaşları, bu da teknik olarak beni onların patronu yapıyor.

"Onu az önce gördüm. Hanna, Queenie'yi gördün mü?" Stevie sesleniyor.

Hanna, sağdıç Bishop'ın yakasına yaka çiçeği ilaştırme görevine ara veriyor. "Bir saniye önce buradaydı." Hanna odaya göz gezdirir. "Nereye gitti bu kız?"

"Sanırım Lavender ve Kody ile birlikte? Kontrol etmemi ister misin?" Nedimelerden bir diğeri ve takım kaptanım Rook Bowman'ın eşi olan Lainey soruyor.

"Sorun değıl. Stevie, bunun kocanın üzerinde düzgün durduğundan emin olabilir misin?" Hanna, Bishop'ın göğsünü okşuyor, sonra odayı geçiyor ve kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Gelini bulalım ve bir sanat ve el işi projesine başlamadığından emin olalım."

"Eğer durum gerçekten böyleyse hiç şaşırmam." Stevie sırtıyor ve sonra çocukları işaret ediyor. "Hey, ikinizin de sakinleşmesi gerek yoksa daha tören bitmeden ikiniz de kafayı bulursunuz."

Kingston ve Hanna'nın kardeşi Gerald'ı ve mataralarını ağızlarına götüren Bishop'ı görmek için göz ucuyla bakıyorum.

Bishop yalan söylemek için "Benimki üzüm suyuyla dolu," diyor.

Stevie odanın karşısına geçip elini uzatıyor. "Eğer yalan söylüyorsan, kanepede uyuyacaksın."

Hanna başını sallar. "Umarım Gerald akşam yemeğini bayılmadan atlatır." Beni köşeye doğru yönlendiriyor ve parmağını dudaklarına götürerek oturma odasını işaret ediyor. "Bak," diye fısıldıyor.

Ve işte orada, benim küçük kızım. Büyümüş ve kelimelerle anlatamayacağım kadar güzel görünüyor. Her zamanki gibi kendine ya da hayallerindeki adamla evlenmek üzere olduğu gerçeğine odaklanmıyor. Onun yerine çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcısı Lavender ve Kody'nin önünde çömelmiş duruyor.

Aileden değiller ama Queenie'nin onlarla ne kadar yakınlaştığına bakılırsa öyle de sayılabilirler. Lavender takım koçunun kızı, Kody ise Rook ve Lainey'nin oğlu. Her iki çocukla da sanat terapisinde çalışıyor.

"O ne yapıyor?" Konuşmalarına kulak misafiri olmaya çalışarak mırıldanıyorum.

"Onun muhteşem, özverili hali olmak." Hanna koluma sarıldı. "Tanrım. Ona bir baksana. O gerçekten olağanüstü."

Başımı sallıyorum, gözlerimi kızımdan ayıramıyorum. Elbisesi ince bedeninin etrafında toplanıyor, eteği küçük mor çiçekler şeklinde karmaşık boncuklarla parıldayan tüllü katmanlardan oluşan bir vaha. Boğulduğumu hissedebiliyorum. Onunla birlikte geçirdiğimiz onca zaman, iyi ve kötü, her şeyi yaşadık ve işte burada, özel gününde, herkesin, hatta bu ikisinin bile dahil olduğunu hissetmesini sağlıyor.

Lavanta'nın canlı mavi gözleri kocaman ve iki parmağı ağzında.

" misin?" Queenie soruyor. Lavender başını eğiyor.

"Sana bir sır vermemi ister misin?"

Lavanta kirpiklerinin altından bakıyor ve başını sallıyor.

"Ben de gerginim. Ama harika olan ne biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Annen ve baban ön tarafta seni bekliyor olacaklar ve Kody de koridor boyunca senin yanında olacak. Ve eğer yardımı olacaksa Kingston'a odaklanabilirsin, çünkü o da koridorun sonunda bekliyor olacak."

"Korkarsan elini tutabilirim Lavender." Kody elini uzatıyor ve Lavender elini tutmadan önce elbisesine siliyor.

"Siz ikiniz tüm evrendeki en iyi çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcısısınız." Queenie ellerini çırpıyor. "Benim ve King'in bu özel gününün bir parçası olduğunuz için ikinize de çok özel bir teşekkür hediyem var. Masanızda duruyor ve tören bittikten hemen sonra gidip alabilirsiniz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Çocuklar gülümseyip anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve Queenie ikisini de kucaklıyor. "Hazırlanmalıyız. Yakında koridorda yürüyeceğiz."

"İkinize birlikte bir dakika vereceğim." Hanna ayağa kalkar ve çocukları mutfığa geri götürür.

"Benim küçük kızım." Queenie'nin ellerini ellerime aldım. "Dur sana bir bakayım." Başımı sallıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"Ne ne zaman oldu?" Bana gülümsüyor, kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyor.

"Ne zaman büyüdün ve bu güzel genç kadın oldun? Yemin ederim daha geçen hafta yatak odanın duvarlarına Sharpie ile duvar resimleri çiziyordun."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Umarım o evi satın alan insanlar duvar kağıdını hiç sökmemişlerdir."

"Umarım öyledir. Bu senin birçok başyapıtından ilkiydi." Elleri sıkıyorum. "Nasıl hissediyorsun? Buna hazır mısın?"

O da karşılığında ellerimi sıkıyor. "Gergin. Heyecanlı. Ama çok hazırım. Bu kadar emin olmak gerçekten iyi hissettiriyor."

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu en başından beri görebiliyordum." Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Büyüleyici görünüyorsun, tıpkı olduğun kraliçe gibi. Biliyor musun, sana Kraliçe adını verdiğimde, bunun nedeni dünyaya geldiğin anda sonsuza dek kalbimin hükümdarı olacağını bilmemdi." Ve bazı açılardan, ona duyduğum bu sevginin -her şeyin ve herkesin önüne geçmesinin- annesinin anne olmayı becerememesinin bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü küçük kızım için herkes her zaman ikinci planda kalırdı.

"Bu hikâyeyi dinlemekten asla bıkmayacağımı biliyorsun." Gözleri yumuşuyor. "Güzel, çünkü ben de anlatmaktan hiç sıkılmıyorum." Göz kırpıyorum. "Ve şimdi sen Kingston'ın kalbine hükmetmek için."

"Tamam, şimdi sevimsizleştireceğim."

İkimiz de gülüyoruz ve sonra bir nefes veriyor. "Seni çok seviyorum baba. Bunun için tüm evinizi ele geçirmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. Biliyorum."

çok fazla oldu."

"Bunun bir parçası olma şansını yakaladığım için mutluyum. Harika bir arkadaş grubunuz var. Dürüst olmak gerekirse her şeyi organize eden Hanna oldu. Bana sadece neyin ne zaman olacağını söyleyen e-postalar, telefon görüşmeleri ve mesajlar geldi."

"Tanrı'nın bir lütfu oldu, değil mi?" Queenie omzumun üzerinden bakıyor, mutfaktan kahkaha sesleri geliyor. "Yaptığı her şey için ona yeterince teşekkür edebileceğimi sanmıyorum, özellikle de her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için Tennessee'den yaptığı yolculuklar için. Onun yanımda olmasını özleyeceğim."

İçimdeki kısa süreli suçluluk duygusunu bastırıyorum. Hanna aramızda olup bitenlerin sır olarak kalması konusunda kararlı. Ve ben de bunu anlıyorum. Ailevi durumu zaten karmaşık. "Oldukça inanılmazdı."

Öyle de oldu. Queenie'nin annesi bu unvanı hiç hak etmedi. Öyle ki, uzun bir tartışmadan sonra Queenie onu düğüne davet etmemeye karar verdi. Hayal kırıklığı yaşamak istemedi ve açıkçası, önemli dönüm noktalarının hiçbirine gelmeyen bir kadın tarafından gününün gölgelenmesini hak etmiyor.

Queenie Hanna'dan gelin partisinin bir parçası olmasını istediğinde, Hanna bu rolü nezaketle kabul etti. O zamandan bu zamana kadar geçen sürede Hanna istemeden de olsa devreye girdi ve Queenie'nin hayatında eksik olan annelik rolünü üstlendi. Bu doğal bir şekilde, yavaş bir evrimle gerçekleşti; Queenie benim yardımcı olamadığım konularda ona başvuruyordu. Bu her ikisi için de iyi oldu.

Hanna'ya teşekkür etmek için bir hediye aldım ve tabii ki bu sabah o kadar meşguldüm ki ona vermeyi unuttum. Bunu odama uğradığında yapmalıydım ama dikkatim dağılmıştı.

Büyükbaba saati, saatin sonunu işaret ederek çalıyor. Queenie'nin gözleri büyür. "Vakit geldi."

"Sıraya , değil mi?"

"Yapmalıyız." Bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, babacığım."

Bir kalbin aynı anda hem şişmesi hem de kırılması mümkün mü bilmiyorum ama böyle hissediyorum. "Ben de seni seviyorum. Her şeyden çok."

Kızların Queenie'ye yaltaklandıkları ve heyecanlarını tiz çığlıklarla ifade ettikleri mutfığa geri dönüyoruz.

Stevie, Queenie'yi omuzlarından tutuyor. "Yarım saatten kısa bir süre içinde Queenie Kingston olacaksın, ki bu cidden belalı bir isim. Ve sen

evlenmek için daha iyi, süt içen, kurallara uyan ama kirli bir izci seçemezdi."

Lainey ona dirsek atar. "Sansürle Stevie, etrafta çocuklar var." "Ve ben." Elimi kaldırıyorum.

"Doğru." Stevie yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Jake."

Hanna herkesin dikkatini çekmek için elini kaldırır. "Hepimiz yerlerimizi almalıyız."

"Evet. Evet. Yerlerinize." Stevie öne doğru ilerliyor ve Queenie sıranın arkasında benim yanımdaki yerini alıyor.

Stevie ve Bishop önden gidiyor ve her çift koridorda yürürken Lavender ve Kodiak bizden hemen önce gidiyor. El ele tutuşuyorlar ve Lavender onun arkasına saklanmaya çalışarak sepeti sallıyor ve ardında taç yapraklarından bir iz bırakıyor.

Bulunduğum yerden koridorun sonuna kadar her yeri görebiliyorum. Siyah bir smokin giymiş olan King ellerini kavuşturmuş, bakışları Lavender ve Kody'den benim bulunduğum kapı aralığına kaymış, düğün marşının başlamasını bekliyor.

Lavender koridorun yarısına gelindiğinde tüm bu ilgi karşısında zorlanmaya başlar ve tam bu sırada King sunaktaki yerini terk ederek Lavender ve Kody ile buluşmaya gelir. Çömelir ve ikisine bir şeyler söyler.

King Lavender'ı kucağına alıp Kody'yi yumrukladığında kalabalıkta bir hışırtı ve çok sayıda kamera tıkırtısı duyulur.

" oluyor?" Queenie soruyor.

Sağa doğru kayıyorum. "Arkamda kal ki King seni görmesin," diye fısıldıyorum.

Dediğimi yapıyor ve King'in Lavender'ı koridorda alkışlar ve tezahüratlar arasında taşıdığını görünce çığlık, kıkırdama ve iç çekme arasında yerde küçük ses çıkarıyor.

"gerçekten harika biri, değil mi? Çok iyi bir baba olacak."

"İkiniz de harika ebeveynler olacaksınız, ama belki de ailenizi planlamaya başlamadan önce töreni bitirmeliyiz?"

Tekrar gülüyor ve sonra müzik değişiyor. "Oh, gerçekten zamanı geldi baba." Gözleri cam gibi bir hal alıyor ve sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi çenesini yukarı kaldırıyor.

Cebimden bir mendil çıkarıp gözlerinin altına sürüyorum. "Sende bu var. Şimdi derin bir nefes alın, çünkü o koridorda yürümek üzereyiz."

Elini koluma koyuyorum ve düğün marşının tınları arka bahçeden süzülürken kendi elimle kapatıyorum. çıkıyoruz, ışık elbisesinin boncuklarında kırılıyor ve kumaşın üzerinde milyonlarca minik gökkuşağı beliriyor. King görüldüğünde gülümsemesi genişliyor ve adımlarını yavaşlatması için onu zorlamak zorunda kalıyorum, böylece koridordan aşağı koşmuyor ve istediği gibi kendini ona fırlatmıyor.

Kız nihayet köşeyi döndüğünde yüzü aydınlanıyor. Gözleri onun üzerinde geziniyor, şehvetle kararıyor. Kısa süreliğine ve mantıksız bir şekilde suratına yumruk atasım geliyor. Ama adam onun nişanlısı ve kocası olmak üzere. Ve bu ikisinin birbirlerine delicesine aşık olduklarının zaten farkındayım. Bu yüzden babacan korumacılığımı bastırıyorum ve kendime onun artık eskiden daha iyi öptüğüm küçük kız olmadığını hatırlatıyorum.

Ona bir öpücük verip sarılıyorum ve o da mihraptaki yerini alıyor. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak bir kez burnumu çekiyor ve boğazımı temizliyorum. Pek ağlayan biri değilimdir ve hiç olmadım. Ama o benim küçük kızım ve artık bir yetişkin olması önemli değil. Onu ilk kucağıma aldığım anı her zaman hatırlayacağım, o kadar küçük ve yeniydi ki, bana imkansız bir mucize gibi görünmüştü.

Birkaç kez göz kırpıyorum ve her ihtimale karşı cebimden bir mendil çıkarıyorum. Bakışlarım önünde bir buket çiçekle duran ve arada bir başını eğip gözlerini silen Hannaya takılıyor.

Bakışlarımla buluştu ve ben de kaşlarımı çatarak sessizce "*İyi misin?*" diye sordum.

Çenesini aşağı doğru eğip bana hızlıca göz kırpıyor ve Kral ve Kraliçe'ye yeniden odaklanmadan önce gerçekten iyi olduğunu işaret ediyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Kızım ve oğlumun hayatlarını birleştirmelerini izlemek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

Biraz Fazla Gerçek

Hanna

Sağ tarafımda gerçekleşen konuşmanın **sadece** yarısını dinleyebiliyorum. Yakında kalkıp bir konuşma yapmam gerekecek. Kendimi biraz sahtekâr gibi hissediyorum. Queenie'nin nedimelerinden biri olarak baş masaya ait olduğuma inanmadığım için değil. O ve ben yakınlaştık. İlk başta benden düğün partisinin bir parçası olmamı istediğinde, beni dahil etmeye çalışarak nazik davrandığını, düğünde bana bir rol verdiğini düşündüm, oysa gerçekten sahip olmak istediğim rol benim değildi. Ama durumun böyle olmadığını hemen anladım. İsteği gerçektir.

Sebepten ne olursa olsun kabul ettim, ancak düğünden önceki aylarda kendimi onun hayatında yeni bir rol üstlenirken buldum. Sadece bir arkadaş olarak değil, bir tür anne figürü olarak. Queenie düğün tavsiyesi için bana geldi ve Ryan ile olan benzersiz ilişkim bana özel bir içgörü kazandırdı.

Ryan ve ben kardeş gibi yetiştirildik ama gerçek şu ki o benim kardeşim değil. Genç yaşta kazara hamile kalmam hayatımı altüst etti. Ailem öğrendiğinde ilk başta üzüldüler ama beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmayacaklardı. Hamileliğimi sonlandırmayı düşünmüyordum, bu da onu ya kendi başıma büyütebileceğim anlamına geliyordu - babası üniversitedeydi ve Ryan'ın hayatına dahil olmakla ilgilenmiyordu - onu evlatlık verebilirdim ya da ailemin sunduğu üçüncü seçenek. Onu evlat edinip kendi çocukları gibi yetiştireceklerdi. Gençtim ve korkuyordum ve ailemin Ryan'ı evlat edinmesine izin vermek bana en iyi seçenek gibi gelmişti.

Ama bugün duygusal sınırlarımı hiç beklemediğim bir şekilde test ettim. Belki de test etmeliydim. Burada nedimelerden biri olarak oturmak garip bir durum. Queenie ve Ryan'ın düğün partisinin bir parçası olmak, ki buradaki çoğu insan onun benim çok daha küçük kardeşim olduğuna inanıyor, oysa o benim oğlum.

Bugünün en zor kısmı buydu - Ryan'ın hayatındaki dönüm noktalarını her zaman kız kardeşinin bakış açısından deneyimleyeceğimi fark etmek, kalbimde bundan daha fazlası olmama rağmen. Sonsuza kadar kardeş ve ebeveyn arasındaki bu garip orta noktada olacağım. Bunu uzun zaman önce kabullendiğimi sanıyordum ve çoğunlukla kabullendim de, ama bugün kolay olmadı. Gençken şu an sahip olduğum bakış açısına sahip değildim. Geri planda kalmam gereken her şeyi aynı şekilde göremiyordum.

Şarabımı yudumluyorum, yüzümdeki gülümsemeyi korumak ve sohbete dahil olmak için elimden geleni yapıyorum. Akşam yemeği için fazla bir şey mideme indiremedim, ne yazık ki yiyebildiğim az şey de çok lezzetliydi.

Annem baş masaya yaklaşıyor. Bana doğru ilerlemeden önce Queenie ve Ryan'la konuşmak için duraklıyor. "Tatlım, seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette anne." Peçetemi masaya bırakıp sandalyemi geriye iterek masanın diğer tarafında annemle buluşuyorum.

Kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve beni tüm misafirlerden uzaklaştırıyor. Güvenli bir mesafeye geldiğimizde ellerini kollarıma koyuyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Bugün harikaydın. Queenie'yle bu kadar iyi anlaşmanıza çok sevindim. Ryan'a çok uygun biri gibi görünüyor, değil mi?" Sanki her şeyden çok onay istiyor gibi.

"Birbirleri için mükemmeller," diye onu temin ederim. Ve öyleler de. Queenie hayat dolu, coşkulu ve risk almaya ve kalıpların dışında düşünmeye istekli, ki bu da Ryan'ın bir partnerde tam olarak ihtiyaç duyduğu şey.

"Güzel, güzel. Çok güzel. Bu elbisenin içinde çok hoş görünüyorsun. Gelin partisi için mükemmel bir uyum."

"Sağ ol anne. Bir şeye ihtiyacın var mı ya da..." Asılı kalmasına izin verdim.

"Ah. Doğru. Evet." Saçımı ve elbisemin askısını düzeltti. "Kendini rahat hissetmiyorsan bu gece konuşma yapmak zorunda olmadığını söylemek istedim. Bunun senin için garip olduğunu biliyorum, bu yüzden üstesinden gelebileceğini düşünmüyorsan kendini zorlama canım. Bugünün senin için duygusal olduğunu biliyorum."

Annem *kendini utandırma* diyor. Ryan'la olan ilişkim ve onun aslında oğlu olmadığı gerçeği hakkında konuşmaya devam ediyor. Bu gerçek bir meydan okuma oldu. Ve bugün yüzüme vurulmasına gerçekten ihtiyacım olmayan bir şey. "Teşekkürler anne. Bunu dikkate alacağım."

Gecenin sunucusu mikrofonun başına geçer ve mikrofona hafifçe vurur. Geri bildirim aşırı ve gürültülüdür.

"Konuşmalar başlayacağına göre yerimize otursak iyi olur," diyorum ona.

"Evet, tabii ki." Beni yanağımdan öpüyor ve koltuğuna geri dönüyor, ben de aynısını yapıyorum.

Daha önce kendimi toparlamak için geleni yapmıyordum ama şimdi yapıyorum.

Neyse ki, sunuculuğu Ryan'ın sağdıçı Bishop Winslow yapacak ve eminim ki çok ihtiyaç duyulan komik rahatlamayı sağlayacaktır. İlginç bir seçim, çünkü yarısı takım arkadaşı olmasına rağmen insanların önünde konuşurken rahat değil. Ve ayrıca tedirgin bir kutup ayısının başucu tavrına sahip olduğu için.

"Neden her seferinde ona dokunmak zorunda?" Stevie sandalyesini geriye itiyor ve podyuma doğru koşarken eteklerine takılmamak için elbisesini yukarı kaldırıyor. Topuklu ayakkabıları masanın altında, yani ayakları çıplak.

Bishop'a ulaştığında, onun ellerini savuşturur.

Yüzünü buruşturuyor. "Neden beni tokatlıyorsun, bae? Neyi yanlış yapıyorum?"

"Bırak yardım edeyim." diye homurdanıyor.

Podyumdan uzaklaşır ve ellerini arkasında kavuşturur, kalabalığa omuz silktirirken mikrofonu ayarlamasına izin verir. Herkes kıkırdar, özellikle de topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıp *Jeopardy* tema şarkısını ıslıkla çalmaya başladığında.

Stevie ona başını sallar ve dikkatini bekleyen konuklara çevirir. "Bunun için üzgünüm. Shippy genellikle topluluk önünde konuşma yapmaz."

Ağzı açık kalır ve ellerini havaya kaldırır. "Whoa, whoa. Bu hokey sopaları da ne?" Konuşmasını sansürlemeyi başarır.

Omuz silkiyor. "Ne? Yanılmıyorum. Hiç yanılmıyorsun."

"Yüz kişinin önünde bana Shippy dedin, bae." Masalarda oturan konukları işaret ediyor. "Hiç hoş değil. Bunu daha sonra ödeyeceksin."

Gözlerini deviriyor ve arkasını dönüyor, ama uzaklaşırken gülümsüyor. "Her neyse."

"Şimdi ne dersiniz deyin, ama sonra-"

"Kıçını havuza atmamı istemiyorsan o cümleyi sakın bitirme Winslow!" diye bağılıyor kardeşi Rook birkaç koltuk aşağıdan.

Bishop ırkılır. "Oh kahretsin. Yani, ateş et. Doğru. Üzgünüm, büyükanne ve büyükbabalar ve küçük çocukları olan herkes. Çocuklarımla aramı iyi tutamıyorum."

Stevie bana etrafta koşuşturan bir sürü küçük Bishop istediğini söylediğine göre bu konuda daha iyi olmam gerekecek. Umarım benim değil de onun kişiliğine sahip olurlar." Stevie'ye bir göz kırpmıyor.

"Ve diline dikkat etme becerisi," diye ekliyor Ryan.

Bu da kalabalıktan bir kıkırdama daha alıyor.

Bishop omuz silkiyor ve Ryan "a doğru bağ parmağını sallıyor. "Onlara bu konuşma içinde pek iyi olmadığımı söyledim. Ortaokuldayken muhtemelen küfürlü konuşmalar yaptığım için başarısız olmuştum. Her neyse, artık hepinizin bildiğı gibi ben sağdıçım ve Ryan'ın en iyi arkadaşıyım. Birbirimizi uzun yıllardır tanıyoruz. Gençken, ikinci ligdeyken aynı takımda oynardık. Ryan temelde beladan uzak durmamın sebebidir, kurallara uyma konusunda özellikle iyi olduğum için değil, ama benim gibi kuduz bir kirpinin kişiliğine sahip olduğunuzda, pek çok insan size katlanmayacaktır."

"Sen daha çok pençesi kesilmiş bir panter gibisin, Shippy!" Stevie heckles.

Ona bir bakış atıyor ve başını sallıyor. "Senin için sonra geleceğim, bae." Dikkatini tekrar konuklara verir. "Çok güzel bir dikkat dağıtıcı, değil mi?" Elini gergin bir şekilde kravatının üzerinde gezdiriyor. "Her neyse, nerede kalmıştım?"

Rook ona, "Kazanan kişiliğinizden ve kankalığınızdan bahsediyordunuz," diye hatırlatıyor.

"Evet. Evet. Ryan da dürüst bir adam olarak tüm bu sıkıntılara değdiğime karar verdi. Ve beklenmedik bir dostluk başladı. Bir tavşanın bir boz ayıyla arkadaş olması gibi." Bishop cebinden bir kağıt çıkarıyor. Çizgili okul kâğıdı. Açıyor ve kürsünün üzerine koyuyor. "Her neyse, bir sürü şey yazdım - yani bir şeyler, çoğunlukla notlar ve değinmek istediğim şeyler." Boğazını temizliyor ve bir eliyle kravatını düzeltiyor, ardından içkisinden bir yudum alıyor.

"Kingi çok iyi tanımayanlar için söyleyebilirim ki, o hayatımda tanıdığım en sorumluluk sahibi adamdır. Pazar öğleden sonra doksan yaşında bir ihtiyar gibi araba kullanır. Dışarıda doksan yaşında olanlar varsa kusura bakmasın ama King'le yolculuk ediyorsanız bir yere varmak için acele etmeseniz iyi edersiniz. Araba kullanırken aşırı dikkatli olması bir yana, çok iyi bir adamdır. Ve sadık. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın dostum, Rook'un bana ateş etmesine izin verdiğin zaman hariç."

Baş masadakiler kıkırdar ve birkaç kişi göndermeyi anlamayarak birbirlerine bakar. "Görüyorsunuz, buradaki adam benim

Stevie ile evli. Onun tavsiyeleri ve sabrı olmasaydı, benimle çıkmasını nasıl sağlayacağımı bulacak kadar uzun süre kafamı kıcımdan çıkarabileceğimi sanmıyorum. Dostum, saçmalıyorum, değil mi?" Kravatını tekrar çekiştiriyor, yüzü muhtemelen utançtan kızarmaya başlıyor.

"King'e dönelim. Sonuna kadar kurallara uyan biri ama Queenie ile tanıştığında, şey ..." Kaşlarını sallıyor ve sırtıyor. "Şöyle diyelim, onu tanıdığım onca yıl boyunca ilk kez, o çok sevdiği kurallara uymakta zorlanışını izledim."

İçkisinden bir yudum daha alıyor. "Bu ikilinin gerçekte nasıl tanıştığından bahsetmek istedim, çünkü herkes Queenie'nin takım için çalışmaya başladığına inanıyor, ancak ilk tanışmaları sezonun başlamasından altı hafta önce oldu."

Masada yanakları alev alev yanan Ryan'a bakıyorum. Queenie'nin yanakları da pembeleşmiş, ama elinin arkasında bir sırıtış saklıyor. Ryan'a bir şeyler fısıldıyor, o da kaşlarını kaldırıp, "En iyi arkadaş statünden vazgeçmeyi düşünmüyorsan bu işi biraz uzatmak isteyebilirsin," diye sesleniyor.

Bu da bize bir tur daha kıkırdama getirdi.

Bishop sırtıyor. "Merak etme Kral, en iyi sırlarını ifşa etmeyeceğim. Her neyse, Queenie'nin kalıcı bir etki bırakmış olduğunu söyleyebilirim, çünkü King evrendeki en sakin adamdır. Onun tüylerini diken diken eden pek bir şey yok ama Queenie onun kıcının altında bir ateş yaktı." Gülümsüyor ve bu artık bir sırıtma değil, daha yumuşak bir şey. "Queenie, King'in hayatına tam olarak doğru zamanda girdin. Bir şeyleri sarsacak birine ihtiyacı vardı ve sen bunu tam da ihtiyaç duyduğu şekilde yaptın. Harika bir adamı daha da iyi bir adam yaptın. için yaratılmış iki insan varsa, ben ve sevgilim dışında, o da siz ikinizsiniz."

Queenie Ryan'ın koluna sarılır ve Bishop'a *teşekkür eder*.

"Süt içen, haki giyen, dümdüz bir ok olan en iyi arkadaşımı aldın ve onu konfor alanının dışına ittin. Bunun için teşekkürler." Bishop çoğunlukla boş olan içkisini kaldırıyor ve çiftin şerefine kadeh kaldırıyor.

Konuşma sırası bana geldiğinde donup kalıyorum ve sadece Ryan ve Queenie için ne kadar mutlu olduğumu ve birbirleri için yaratıldıklarını söyleyebiliyorum. Ryan'la olan ilişkimden kardeşim olarak bahsetmek biraz samimiyetsiz geliyor, her ne kadar hayatımızın çoğu bu şekilde geçmiş olsa da. Queenie ve Ryan'dan önce en son Jake ve ailem konuşuyor.

Jake kürsüdeki yerini alır ve elindeki su bardağını kenara koyar. Derin bir nefes alır ve başını sallar. "Bunu birkaç ses çatlağı olmadan atlatabileceğimi sanmıyorum." Boğazını temizliyor. "King, kızımı sevdiğin için çok şanslı bir adamsın."

Ryan gülümsüyor ve Queenie'nin şakağını öpüyor.

"Queenie, ne kadar olağanüstü bir kadın oldun. Direncin, şefkatin ve yaşama sevincin beni her zaman çok etkilemiştir. Doğduğun andan itibaren kaderinde büyük şeyler olduğunu biliyordum. Sende bir ışık var, insanları kendine aşık etme gibi bir özelliğin var." Cebinden bir mendil çıkarıyor ve boğazını temizliyor. "Bu ebeveynlik işini doğru yapıp yapmadığımdan emin olmadığım zamanlar oldu Queenie ve deneme yanılma yoluyla çok şey öğrendiğimizi hissediyorum, özellikle de tüm Sharpies'leri saklamak ve sadece Crayola kalemelerini ortalıkta bırakmak gibi şeyler söz konusu olduğunda. Bu zor bir dersti."

Queenie, "Senin için, benim için değil," diye takılır. Herkes gülüyor.

"Birlikte çok şey yaşadık, sen ve ben. Bir sürü iniş çıkış. Yara bandı yapıştırdığımız her yara benim için bir hayat dersiydi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım seni dünyadan koruyamazdım, bu yüzden düştüğünde sana yardım etmek için yanında olacağımı her zaman bilmen için elimden geleni yaptım. Güçlü, bağımsız bir kadın oldun ve seninle gurur duyuyorum. Ve harika bir ortak seçmişsin." Bakışları Ryan "a kayıyor ve bir nefes veriyor. "King, kızımı seilmeyi hak ettiği gibi, çekincesiz ve koşulsuz seveceğini biliyorum. Onu hiç kimsenin yapamadığı şekilde mutlu ediyorsun. İkinizin birlikte büyümesini izlemek büyük bir keyifti." Kadehini kaldırıyor. "Sınır tanımayan bir aşka."

Kadehler tokuşturuluyor ve sonra annemle babam konuşmak için ayağa kalkıyor.

"Ryan, sen beklenmedik bir sürprizdin ve hayatımıza girdiğin için çok mutluyuz. Sen tam da ailemizin ihtiyacı olan şeydin. Nezaketin ve nazik ruhun hepimizin hayatını çok zenginleştirdi." Annem gözlerini siliyor. "Seni yetiştirmek bir onur ve zevkti ve ne kadar harika bir adam haline geldiğini görmek çok alçakgönüllü. Bizi çok gururlandırdın. Hayatının diğer her alanında olduğu gibi, kendini adanmış bir koca ve sonunda bir baba olacağına inancım tam."

Annem Ryan'ın tüm başarılarından bahsetmeye devam ederken duygularımı kontrol altında tutmak için gerçek bir savaş veriyorum.

Ve biliyorum ki onların desteği ve rehberliği olmasaydı ne ben ne de Ryan bu fırsatlara sahip olabilirdik. Birkaç yıl sonra bile olsa, dizginleri aileme teslim etmek yerine onu yetiştirebileceğimi bilmek, yutulması acı bir hap.

Konuşmalar bittiğinde, en zor kısmı atlattığımızı düşünerek içimden rahat bir nefes alıyorum. En azından baba-kız ve anne-oğul dansına kadar.

İşte o zaman bugünün gerçekliği yüzüme çarpıyor.

Oğlumla bu anı asla yaşayamayacağım. Koridorda kendi çocuğumun yanında asla yürüyemeyeceğim. Ve bu acıtıyor.

Şarkı bitmek üzereyken duygularımı kontrol edemeyerek sandalyemden kalkıp tuvalete gidiyorum. Daha yakın olan havuz evine gitmiyorum. Bunun yerine, avlunun kenarından dolanıyorum ve dikkatlice ana eve doğru ilerliyorum. İçeri girdikten sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp koridorda yürüyorum ve boş yatak odasına giriyorum. Kapıyı arkamdan sessiz bir tıkırtıyla kapatıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum.

Ama bu çok fazla.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jake'e Yaslanacak Bir

Omuz

"Kişisel asistanım olarak çalışmaya başlamadan önce King'le buluşmanız hakkında ne **diyorsun**? Ve nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?" Queenie'yi dans pistinde dolaştırırken ona soruyorum. Çoğunlukla bilgi arıyorum. Queenie ve ben birbirimizden pek bir şey saklamayız. Genelde hayatında neler olup bittiğini bana anlatır ve önemli olduğunu düşündüğüm şeyleri benden sakladığı tek zamanlar, üzüleceğimden ya da hayal kırıklığına uğrayacağımdan endişe ettiği zamanlardır.

Ancak bu küçük bilgi ve King'in pancar rengine dönüşen tepkisi beni meraklandırırdı.

Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Bir barda tanıştık."

"King barlara gitmez. Takımla birlikte olmadığı sürece."

"Hanna'yı öğrendiği geceydi."

"Oh." Yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum. "Bu onun için zor olmuş olmalı."

Queenie gülümser. "Öyleydi. Onun oyuncularınızdan biri olduğunu bilmiyordum ve belli ki o da benim kızınız olduğumu fark etmemişti. Sarhoş olmaya çalışıyordu."

"King *sarhoş* olmaya mı çalışıyordu?" Ryan'ın annesiyle ustalıkla vals yaptığı dans pistine bakıyorum. Sanki ders almış gibi. Muhtemelen almıştır. Onun yapacağı bir şey gibi görünüyor.

Queenie başını arkaya atar ve güler. "Biliyorum, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, *denemek* önemli bir kelime. Önünde altı içki sıralanmıştı ve hepsi doluydu çünkü alkolün tadını gerçekten sevmiyor. Süt sevdiğini söyledi, ben de ona bir White Russian söyledim. Sırlarımızı paylaştık ve birbirimize saklayacağımıza söz verdik."

"Ve hepsi bu muydu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gerisi tarih, değil mi? Tek bilmeniz gereken onun bir beyefendi olduğu o her zaman kendini olmak için sunar, hatta hafifçe iken

sarhoş." Göğsümü okşadı. "Her neyse, kader bizi birbirimizin yollarına atmaya devam ederek bizim için planlar yapmış gibi görünüyordu ve şimdi , hayatımızın geri kalanına birlikte başlıyoruz."

"O iyi bir
yumurta." "En
iyisi."

Dans pistindeki her dönüşte, baş masada oturan Hanna'ya bir göz atıyorum, soluk mor ketenin üzerinde küçük bir mendil yığını duruyor. Bakışları dans pistinin diğer tarafına sabitlenmiş ve kendini toparlamak için mücadele ediyor gibi görünüyor.

Bugünün onun için zor geçtiğini biliyorum. Annesi ve babası King'in ne kadar olağanüstü bir adam olduğunu ve hayatlarına nasıl doğru zamanda girdiğini anlatırken yüzündeki ifadeyi görebiliyordum.

Şarkı sona erdiğinde bir kez daha dönüyoruz ve Hanna'nın sandalyesinin boş olduğunu fark ediyorum.

DJ müziği neşeli bir şeye çeviriyor ve konuklar dans pistine akın ediyor, ben de geri çekilip odayı inceliyorum. Hanna'yı hiçbir yerde göremedim. Tuvaleti kullanmak için dışarı çıkmış olabilir, o yüzden bardan bir içki alıyorum.

Birkaç dakika geçmesine rağmen hala bir iz bulamayınca kafamı havuz evine sokuyorum ama boş, ben de eve doğru ilerliyorum. Müziğin bas sesi ayaklarımın altında titriyor. Hanna'nın bugün işleri halletmesi için tuttuğu temizlikçi sayesinde mutfak çoktan toparlanmıştı. Ona teşekkür etmem için bir neden daha.

Yatak odamda durup küçük hediye kutusunu alıyorum ve cebime koyuyorum. Umarım bu gece zor zamanlar geçiriyorsa, bu onu neşelendirir.

Boş yatak odasının kapalı kapısında duruyorum ve kapıyı üç kez çalıyorum. "Hanna?"

"Bir dakikaya geliyorum. Her şey yolunda mı?" diye sesleniyor.

Mutfakta ya da oturma odasında beklemeyi tartışıyorum. İkisinin de ideal olmadığına karar verdim. "İçeri girsem sorun olur mu?"

Kapı nihayet açılmadan önce birkaç uzun saniye boyunca sessizlikle karşılandım. İçeri girdim ve arkamdan kapattım.

"Çocuklar iyi mi?" Birbirine kenetlenmiş ellerini sıkıyor. Gözlerinde hafif sulu bir ifade var. Gözyaşlarıyla ilişkilendirdiğim türden.

"Çocuklar iyi. Dans ediyor, içiyor ve bir düğünü kutlarken ne onu yapıyorlar ve geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikirleri yok

onlar için, çok fazla sevgi dışında."

Rahatlamış bir nefes veriyor. "Tamam. Güzel. Bu çok iyi."

İçkimi şifonyerin bırakıp bir adım öne çıktım ve ellerimi onun omuzlarına koydum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ayakkabılarıma odaklandı.

"Hanna." Parmağımı çenesinin altından geçirip başını yukarı kaldırıyorum.

"Benim için cesur bir yüz ifadesi takınmana gerek yok." Geçtiğimiz birkaç ay içinde ilişkimiz pek çok açıdan evrim geçirdi. Her ne kadar ortaya çıkış biçimleri çok farklı olsa da benzer geçmişleri paylaşıyoruz. Ama birbirimizi pek çok kişinin anlayamayacağı bir şekilde anlıyoruz. Hem yatakta hem de yatak dışında güzel, nazik ve eğlenceli olması kesinlikle zarar vermiyor.

Bir kez başını sallıyor ve gözleri kapanıyor. Elleri göğsüme yerleşirken yavaşça nefes veriyor. "Biliyorum. Sadece birkaç saat daha kendime gelmem gerekiyor."

"İçini dökmen gerekiyorsa dök. Gözyaşlarından korkmuyorum, Hanna. Tek başıma bir genç kız yetiştirdim. Mantıksız genç kız gözyaşlarıyla başa çıkabiliyorsam, makul, yetişkin duygusal gözyaşlarıyla da başa çıkabilirim. Bugün birden fazla kez ağladım ve bunun için erkeklik kartımın iptal edilmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Kıkırdıyor ve sonra yanaklarından iki damla yaş süzülürken alt dudağını ısıtıyor.

"Ah, bebeğim." Başparmaklarımla onları süpürüyorum. "Bugün zor geçti, değil mi?"

"Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim," diye fısıldıyor.

"Sana ait olan rolü üstlenememek mi?" diye soruyorum.

Bunu daha önce de konuşmuştuk - Ryan'la ilişkisinin, aile dinamikleriyle ilgili gerçeği öğrendiğinden beri nasıl değiştiğini.

"Mantıken, bunun benim yerim olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama sadece ... Gerçekten bu kadar zor olacağını beklemiyordum. Ve anne-oğul dansı. Ailemin desteği olmasaydı ikimiz de bu fırsatlara sahip olamazdık. Hokey takımlarını, seyahatleri ya da ailemin ona verebildiği şeylerin hiçbirini asla karşılayamazdım-" Titrek bir nefes çekiyor.

"Ama bu acıttığı gerçeğini değiştirmiyor," diyorum nazikçe.

"Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Bunu halledebilmeliyim.

Ryan için." "Bunu sen hallediyordun Hanna. Ve Ryan için iyi numarası yapabilirsin.

ama bunu benim için yapmak zorunda değilsin." Onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı şakağına bastırdım.

Ağlamaları sessiz olsa da vücudu titreyerek bana sarılıyor. "Böyle bir kaya olduğun için teşekkür ederim, Jake."

Birkaç dakika boyunca onu tutmama izin veriyor, nefes alış verişini sakınleştiriyor. Duyguları geldiği gibi hızla geçiyor gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve bir mendille gözlerinin altını siliyor. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ne kadar ezilmiş olduğuna bakılırsa kesinlikle çok gözyaşı görmüş.

Ellerini yüzünün önünde sallıyor. "Ne zaman kendimi kontrol altına aldığımı düşünsem bu tekrar başlıyor. Ergenlik hormonlarının kötü olduğunu sanırdım. Bu perimenopozal saçmalığın yanında hiçbir şey."

"Bunun için biraz genç değil misin?"

Kaşlarını çattı. "Şimdi de kalın kafalılık ediyorsun."

Ellerimi yalvarırcasına kaldırdım. "Ciddiyim. Elliden önce böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle olsaydı ideal olurdu ama bundan çok daha önce de başlayabilir. Sadece vücudunun ne kadar pislik olmak istediğine bağlı." Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Takım elbisenin her yerine ağlamış olmam yeterince kötü. Seni perimenopozun dehşetine maruz bırakmayacağım." Dudaklarını büzüyor. "Gerçekten konuşmayı kesmem gerek."

"Senin için bir şeyim var." Onu, kendisini rahatsız eden bir konuşmadan kurtulmak için mücadele etmek zorunda kalmaktan kurtaracağımı düşündüm. Bazen Hanna'nın benden biraz daha büyük olduğunu unutuyorum.

"Ne?" Sanki konuşmamızın yeni yönünü tam olarak anlamamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Bir hediye." Cebimden küçük, paketlenmiş bir kutu çıkardım. "Teşekkür etmek için küçük bir şey. Sana daha önce vermek istemişim ama unuttum." Kutuyu ona uzatıyorum.

"Bana hediye almana gerek yoktu." Dudağını ısırды. "Sana hiçbir şey almadım."

"Bana bir şey almana gerek yok. Queenie'ye karşı çok iyiydin. Her şeyimle. tamamen kaybolmuş olurdum."

"Kendini küçümsüyorsun. Tamamen iyi olacaktın."

"Bu konuda anlaşamayacağımız konusunda hemfikir olabiliriz." Ve belki de ilk kez, tüm bu olanlar boyunca, destek için güvenebileceğim ve kızımın her zaman yanında olan biri olduğunu hissettiğimi fark ediyorum.

Ağzım kuruyor ve içeri ilk girdiğimde şifonyerin üzerine koyduğum viskime uzanıyorum. Sıvı yakar ama yutmayı kolaylaştırır. Bu

Ani gerginliğin bir anlamı yok. Bu sadece minnettarlığımın bir göstergesi.

Hanna yayı çeker ve yay yere düşer. "Oh, vay canına. Daha önce kimsenin bana Tiffany'den bir şey aldığını sanmıyorum."

"Oradan en son Queenie'nin on altıncı yaş günü için alışveriş yapmıştım." "Böyle düşünceli bir babası olduğu için çok şanslı bir kız."

"Hiçbir zaman gerçekten bir anne figürü olmadı. Onun için yapamayacağım ya da onun için olamayacağım şeyler vardı ve sen, senin için zor olsa bile, büyük bir nezaketle devreye girdin." Düğün bittiğine göre Hanna'nın düzenli ziyaretlerini özleyeceğim.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Şanslıyım, yani ikiniz de hayatımda olduğunuz için." Kutunun kapağını kaldırıyor ve keskin bir nefes alıyor. Zincir ince ve küçük bir pembe altın sonsuzluk kalbi pırlanta kaplı bir çubuktan sarkıyor. Seçmek için yardım bile istemedim. Sadece Hanna'ya uygun görünüyordu. Değer verdiği insanlar için kalbindeki yer her zaman sonsuz gibi görünür.

"Oh, Jake, bu muhteşem ötesi." Birkaç kez hızla göz kırpmıyor. "Tekrar ağlamaya başlarsam seni suçlayacağım." Ellerini havada sallamaya başlıyor, ben de kutuyu ondan alıp komodinden hemen bir mendil alıyorum.

"Bunlar bu sefer iyi gözyaşları mı?"

Başını sallıyor. "Bu çok güzel." "Tıpkı senin gibi," diyorum ona.

"Berbat durumdayım."

"Çok seksisin, hakkını vermeliyim. Ve eğer dağınıksan, güzel bir dağınıksın." Ona uzun uzun baktım.

"Şu anda bana öyle bakma. Zayıfım ve bu sırtıma çok cazip." Arkasını döndü. "Kolye için bana yardım eder misin lütfen?"

"Kesinlikle." Kalın koyu dalgalarını omzunun üzerinden süpürüyorum. Genellikle zarif boynunun eğimini ortaya çıkaran dağınık bir topuz yapar. Şu anda baktığım şey de tam olarak bu. Elbisesinin arkası V şeklinde kesilmiş. Onunkinin tarzı farklı, askıları biraz daha kalın, arkadaki çukur o kadar derin değil. Biraz daha mütevazı. Ama yine de çok seksi.

Düşünürken parmakları sık sık pürüzsüz teninde geziniyor. Ve tek yapmak istediğim aynı yolu dudaklarımla takip etmek.

Şu anda taktığı kolyeyi çıkarıp yenisiyle değiştiriyorum. Aynanın karşısındayız ve bakışlarımız orada buluşup kilitleniyor. Alt kısmı

Başını ağzıma doğru çevirip yukarı uzanırken dudakları dişlerinin arasında sıkışıyor, parmakları çenemin kenarını okşuyor.

"Geri dönelim mi?" Eğildim ve dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım.

"Belki henüz değil." Bana doğru eğiliyor, sırtı göğsümle buluşuyor.

Ellerimi kalçalarına yerleştiriyorum. "Birkaç saat daha bitiremeyeceğim bir şeye başlamam gerektiğini sanmıyorum."

"Hızlı olabiliriz. Biraz rahatlarız." Poposu ereksiyonuma doğru bastırarak eğildi.

"Ah, siktir, Hanna."

Etrafında dönüyor ve kravatımı tutuyor. "Bence bu gerçekten iyi bir fikir." Ağzımı kendi ağzına doğru çekti.

Onu her öptüğümde aynı şey oluyor. Kimse bakmıyorken kilerden gizlice alınan bir parça kekin ilk ısırığı gibi. Beklediğiniz bir şeye sahip olmanın lezzetli beklentisi, sadece beklediğinizden çok daha fazla çökmüş olduğunu keşfetmek.

Bir kolumu beline doluyorum, başımızı eğip birbirimize daha geniş açıldığımızda inlemesinin tadını çıkarıyorum. Şehvet bastırıyor ve kendimi bir girdaba kapılmış gibi hissediyorum. Bunca ay sonra bile, her seferinde ilk ve sonmuş gibi aynı şiddetli çaresizlikle birbirimizi tüketiyoruz. Çünkü birbirimizi bu şekilde şımartmamamız gerektiğini bilsek de kendimizi durduramıyoruz.

Öpüşmeye ara verip "İçinde olmak istiyorum." diyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mükemmel Dikkat

Dağıtıcı Hanna

Zihnimin bir köşesinde, bunun için en uygun zamanın şu an olmadığının farkındayım. Jake'le tam olarak ne yaptığımızı ve bunun muhtemelen sona ermesi gerektiğini ciddi bir şekilde tartışmamız gerekiyor ama bugün pek çok açıdan zor geçti, frene basacak gücü kendimde bulamıyorum. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Bu da başlı başına bir sorun. Pazar gecesi ayrılmadan önce üstesinden gelmem gereken bir sorun.

Ama şimdilik kendimi çatışmak, üzölmek ya da kaybolmak yerine iyi hissetmeye, duygularıma teslim ediyorum.

Jake'in kravatını gevşetirken ağzının içine "Oraya buruşuk bir şekilde dönemeyiz," diye mırıldanıyorum.

"İyi karar." Elleri kıvrımlarımda aşinalıkla dolaşıyor.

Çünkü bunu aylardır yapıyoruz. Ve bu gece, sonsuza kadar birlikte olamayacağımızı, bunun sona ereceğini bildiğim için ona karşı çaresizliğimin arttığını hissediyorum. Ve başka bir şeyi daha kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Kabul etmek istediğimden daha büyük bir şey.

Hâlâ öpüşürken gömleğinin düğmelerini hızlı ve dikkatli bir şekilde açıyorum. Tadı viski ve hafifçe puro gibi, muhtemelen daha önce biri ona bir tane uzattığı ve o da kibar olmak istediğı için. Jake'i daha önce hiç sigara içerken görmemiştim.

Sonunda gömleğinin son düğmelerini de açmayı başardım. Kravatını başından çekiyorum ve bu sırada saçlarını karıştırıyorum. Tekrar yerine oturtmak için parmaklarımı gezdirmeye çalışıyorum ama başını sallıyor.

"Bunun için endişelenme. Nasıl olsa bir dakika sonra ellerin yine içine girecek. Sonra düzeltirim."

Arsızca bir şey söyleyecektim ama haksız değil. sandalyenin üzerine atıyorum ve gömleğini omuzlarına doğru itiyorum, o da kollarından çekiştirerek yardımcı oluyor. Tıpkı takım elbise ceketı gibi, onu da yatak odasının köşesindeki sandalyenin üzerine dikkatlice örtmek için duraklıyor.

Bir an için arkası dönüktü, bu yüzden hızlı bir nefes kontrolü yaptım, çoğunlukla çok fazla şarap içmemi ve zaten olduğumdan daha da duygusal olmamı önlemek için bütün gece yediğim nane şekerleri gibi koktuğu için rahatladım. Şarap ve duygular benim için ölümcül bir kombinasyon. Nefesimi kontrol ederken bir yandan da Jake'in sırtını ve poposunu kontrol ediyorum.

Onu onlarca kez çıplak görmüş olmam önemli değil, manzaradan asla bıkmadım. İnanılmaz formda. Sıkı kasları ve geniş sırtı var. Bir sporcunun vücuduna sahip. Sanırım bu mantıklı çünkü düzenli olarak yönettiği çocuklarla birlikte çalışıyor.

Aynı zamanda hevesli bir yüzücü ve golfçüdür. Aile etkinlikleri, yaz partileri ve hep birlikte Teksas'ta geçirdiğimiz bir hafta sonu için bir araya geldiğimiz her seferinde, o ve ben kendimizi yatakta bulduk.

Bana dönüyor ve ben bir adım öne çıkıp ellerimi omuzlarında ve göğsünde gezdiriyorum. Karın kaslarının üzerinden hafifçe atlıyorum, parmaklarım kemer tokasına ulaşana kadar çukurları ve düzlükleri yokluyor.

Jake'in bakışları, parmaklarımın elbise pantolonunun bel bandında dans ettiği yere doğru kayıyor.

"Bugün bunu kaç kez düşündüğümü sana anlatamam Hanna." Sesi alçak ve çakıllı.

"Seni soyarken seni süzmem hakkında mı?" Kemerini çekip kopçasını .

Kıkırdıyor ve ben düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekerken uzun, yavaş bir nefes veriyor. "Seni bu elbiseden kurtarmak hakkında." Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni öpmek hakkında."

Ağzını benimkinin üzerine eğiyor, dili dudaklarımın arasından kayarken inliyor. Bu deneyimin tadını çıkarmak istiyorum. Uzatmak ve kalıcı olmasını sağlamak. Düğün için aşağıya indiğimden beri pek fazla yalnız zamanımız olmadı ve son yirmi dört saat ateşli bakışlar ve geçici dokunuşlarla geçti. Bütün gün, kreşendosuna ulaşan bir senfoni gibi, bizi buraya, bu ana getirdi.

Tek bir parmağımı boxer külotunun lastiğinin altına daldırıyorum ve pamuğun arkasından fırlayan ereksiyonunu sıyrıyorum. Elimi kumaşın içine kaydırıyorum ve parmaklarımı uzunluğunun etrafında kıvrıyorum. Bu şekilde ilk kez birlikte olduğumuzda, sanal bir takla, ters takla ve kalça sallama ile birlikte zihinsel bir tezahürat yaptım, çünkü umduğum gibi, Jake hayal kırıklığına uğratmadı.

Aslında, erkek arkadaş penisi bölümünde sağlam bir şekilde kök saldı - önümüzdeki hafta bir angarya haline getirecek kadar büyük değil, ama yeterince büyük

birkaç gün boyunca hoş bir ağrı.

Jake öpüşmeyi kesiyor, bir eli yüzümden ayrılıp boxer'ının bel bandını aşağı çekerek muhteşem ereksiyonunu ortaya çıkarıyor ve parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor.

Bende onun deyiimiyle piyano elleri var: uzun, ince parmaklar ve dar bilekler. Bu yüzden onun atlet tarzı büyük elleri benimkileri normalden daha narin gösteriyor. Ve ellerimin üzerinde olmasını gerçekten çok seviyor. Parmakları benimkilerin arasında, vuruşlarımı yönlendiriyor, yavaşça hareket ediyor, bu yatak odasının kapısının ötesinde neler olup bittiğine rağmen telaşsız.

Bakışları ellerimizden yüzüme ve tekrar aşağıya kayıyor. Ön kolu gergin, damarları şişkin, derisinin altında kıvranan bebek yılanlar gibi görünüyor. Kol pornosu bu dünyanın dışında ve ellerini üzerimde görmek için sabırsızlansam da, onu bu şekilde izlemek, dokunuşuma nasıl tepki verdiğini görmek baş döndürücü, güçlendirici bir duygu. Özleyeceğim bir duygu.

Diğer eliyle hâlâ yanağımı kavıyor ve parmakları çenemin kenarı boyunca kayarak saçlarımın arasına giriyor, oraya demir atıyor. Ağzı tekrar benimkini buluyor, bu sefer daha aç ve yavaş vuruşları duraksıyor. Elini benimkinin etrafında sıkıyor.

"Sana ihtiyacım var Hanna," diye inliyor ağzımın içine. "Çıplak."

"Aynı," diye mırıldanıyorum, sonra biraz gülümsüyorum. Yirmili yaşlardaki gençlerle geçirdiğim onca zaman, onların bazı tembel dil alışkanlıklarını benimsediğim anlamına geliyor.

Parmaklarımızı çözdü ve elbisemin fermuarını açmak için çalışmaya başladı. Zamanım ve bir planım olsaydı, şu anda Spanx giymiyor olurum. Gecenin sonunda birlikte yatağa girmeden önce kendime çeki düzen vermek, belki seksi bir şeyler giymek için zamanım olmasını beklerdim. Ama onun beni aramaya gelmesini beklemiyordum. Belki de beklemeliydim, çünkü o her zaman nasıl hissettiğimi anlıyor.

Askıları dikkatlice omuzlarımın üzerinden geçiriyor ama çift taraflı bant zıbınımı elbiseye sabitliyor. Sütyen askısının görünmesinden daha kötü bir şey olamaz. "Bekle, ben bakarım."

Jake geri adım atıyor ve ben bandı çözerken o da ayakkabılarını, çoraplarını, pantolonunu ve boxer'ını kaybediyor. Pantolon sandalyenin koluna asılıyor ve elbisem dikkatlice üstüne çıkıyor.

O dikkatini dağıtırken ben de üzerimdeki zıbını çıkarıyorum. İyi tarafından bakarsak, dantelli, uçuk pembe olanı giydim, bu yüzden sahip olduğum diğer düz, ten rengi olan kadar itici değil.

Gözleri sıcak bir şekilde üzerimde geziniyor ve sonra öpüşmeye geri dönüyoruz, ten tene, eller okşuyor. Açlık ve arzu beni ele geçiriyor ve beni yatağa doğru götürüp şiltenin kenarına kaldırıyor. Ellerini kalçalarımın gezdiriyor, ben de açılarak aralarına girmesine izin veriyorum. Ereksiyonunun başı karnıma, göbeğime yakın bir yere çarpıyor.

Kendimi geriye doğru sürükleyerek yatağın ortasına geliyorum ve Jake arkamdan kalçalarımın beşiğine yerleşiyor. Pürüzsüz, sert boyu klitorisime sürtünüyor ve belimin altındaki her kas lezzetli bir şekilde kasılıyor. Buna, ona, bu bağlantıya ve diğer her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Jake'in ağzı tekrar benimkine iniyor ve bana karşı sallanıyor, başı hassas tenimde kayıyor, sıcak, sert ve çok uyarıcı. Kalçalarımı onunla birlikte yuvarlayarak, içimde küçük zevk sarsıntıları yaratan çökmekte olan bir sürtünme yaratıyorum.

Çenemin kenarını ısıyor ve kulak mememi kemiriyor, sesi alçak, hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor. "Seni tatmak istiyorum."

Sözlerini tam olarak algılayamadım. İlk başta değil. Göğüslerime doğru öpmeye başlıyor, sakallı çenesi meme ucumu sıyrıyor ve içimde bir sıcaklık dalgası yanıp sönüyor. Dili gergin etin etrafında dolaşıyor, dudakları üzerine kapanıyor, dişleri ucunu sıyırmadan önce emme uyguluyor. Aşağı inmeden önce diğer göğsüme de aynı ilgiyi gösteriyor.

İşte o zaman sözleri nihayet yerine oturdu.

Jake yatak odasının her alanında muhteşem bir yeteneğe sahip ve özellikle de dili konusunda çok yetenekli. Kızlarla geçirdiğim spa gününden faydalandığım ve Brezilya ağdası da dahil olmak üzere kendimi şımarttığım için sonsuza dek minnettarım. Belden aşağım olabildiğince pürüzsüz.

"Bunun için gerçekten zamanımız var mı?" Bunu sorarken bile bir yastık kapıp başımın altına sokuyorum, saçlarımı dikkatlice düzenliyorum ki hem dağılmasın hem de Jake göbeğimi öpüp ısırırken boynumu germek zorunda kalmayayım.

Bana bakıyor, gözleri karanlık ve şehvetle kaplanmış, ağzının sağ tarafı bir sırıtışla yukarı dönüyor. "Kedi atıştırma hakları için her zaman vakit vardır."

Ne kadar sevimsiz olduğuna gülüyorum ve sonra başını çevirip dudaklarını ayırdığında, iç uyluğumun derisini ısırp emdiğinde inliyorum. Sert değil, ama gelecek olanın vaadiyle.

Öldürmek için gitmiyor. Hemen değil. Her ne kadar sadece *beni* yalamasını istesem de, alay etmesini her zaman takdir ediyorum. Isırıyor, öpüyor ve

Sonra, nihayet, dilinin ılık ıslaklığını hissediyorum, merkezimi okşarken.

"Oh, evet, lütfen." Başımı çeviriyorum ve iniltilerin kabarmasını önlemek için parmak eklemimi ısıyorum, özellikle de alçak, vahşi bir inilti çıkardığında ve en hassas tenime yapışıp şiddetle emdiğinde.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve gözlerim doluyor. Parmak eklemimi ısırmayı bırakıyorum, derimi kıracağımdan korkuyorum. Kafası bacaklarımın arasında olan bu muhteşem adamın görsel ihtişamını kaçırmak istemediğim için kendimi dirseğimin üzerinde destekliyorum. Aynı anda hem çok samimi hem de çok kaba olan bu hareket Jake'in çok hoşlandığı ve son derece yetenekli olduğu bir şey. Şanslıyım, şanslıyım.

Uzanıp parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, tepesini kavriyorum, dilinin darbeleriyle kalçalarımı döndürüyorum. Bakışları yukarı kayıyor, o mavi gözler uzun kirpiklerinin altından benimkilerle buluşuyor. Dilimi alt dudağımda gezdirip ıslatıyorum, nefes nefese kaldığım için ağzım kurudu.

"devam edersen beni boşaltacaksın," diye törpüledim.

"Amaç da bu zaten, bebeğim." Sırıttıyor, karanlık ve ilkel, sonra diliyle beni okşamaya devam ediyor, daha hızlı, daha sert, emme, yalama ve dişler arasında dönüşümlü olarak bir zevk dalgası vücudumda yuvarlanana kadar, nefesimi alıyor ve dünyayı bir yıldız patlamasına ve ardından karanlığa dönüştürüyor.

Şiltenin üzerine düşüyorum ve serbest kalmanın mutluluğuna gömülüyorum. Nabız yavaşladığında, Jake vücuduma geri dönüyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, kalçaları benimkilere bastırıyor, kalın ereksiyonu hâlâ hassas olan tenimin üzerinde kayıyor. Beni öpüyor, dudaklarında ve dilinde kendi tadımı alıyorum.

"Bunun için teşekkür ederim."

"Senin orgazmların benim en sevdiğim ses." Bir kolunun üzerinde yükseliyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Bana binmeni istiyorum."

Seks söz konusu olduğunda sürücü koltuğunda olmaktan daha iyi bir şey yoktur. "Ben de sana binmek istiyorum."

Sırıttıyor, sonra sırt üstü dönüyor ve beni üstüne çekiyor. Ereksiyonunun üzerine yerleşiyorum ve kalçalarımı yavaş daireler çizerek yuvarlıyorum, onun bana yaptığı gibi alay ediyorum.

Bakışları tüm kıyafetlerimizin olduğu sandalyeye kayıyor ve gözleri bana yeniden odaklanmadan önce bir anlığına kapanıyor. "Siktir. Prezervatifler yatak odamda."

"Bu sefer onsuz da yapabiliriz." Sanırım bu erken menopoz saçmalığının tek faydası bu. "Eğer senin için sorun yoksa. Ya da ben aşağı inebilirim-" Makyajım için pek iyi olmayacak ama onu bu şekilde bırakıp gitmeyeceğim.

"Onsuz da yapabiliriz," diye kabul ediyor.

Yattığım tek kişi o ve bu bir sohbet olmasa da, düğün ve benim dışımda sosyal bir hayat için fazla zamanı olduğunu sanmıyorum.

Başımı sallıyorum ve ereksiyonunu avucumun içine alıyorum, ayağa kalkıp kendimi başının üzerine yerleştirmeden önce birkaç yavaş vuruş yapıyorum. Sonra yavaşça aşağı iniyorum, kığım kalçalarına dayanana kadar onu santim santim içime alıyorum.

Gözleri çırpınarak kapandı. "Siktir, evet." Kalçalarımı kavlıyor, burun delikleri açılıyor, vücudundaki her bir kas geriliyor. "Öyle kal. Kıpırdama," diye bağıyor.

Yerimde duruyorum ama içimden sıkıyorum.

Bir kapak kırıyor ve bana onaylamayan bir bakış atıyor. Sırıtiyorum. "Hareket etmiyorum."

"."

"Bu hareket etmekle aynı şey değil. Kendini kontrol altına almak için on saniyen var Jake, sonra benden istediğin gibi sana bineceğim."

Şehvetli bir gülümseme ağzının köşelerini yukarı kaldırıyor. "Yatakta bana tavrı yapmana bayılıyorum."

"Şimdi anladın mı?" Avuçlarımı göğüs kaslarına yerleştirip eğiliyorum, saçlarım göğsüne değiyor.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." Eli sırtımı ve saçlarımın altını düzleştiriyor.

"Mm. Hazır mısın?"

Cevabını beklemiyorum. Onun yerine kalçalarımı döndürüyorum. Çenesi kasılıyor ve çenesini yukarı kaldırarak boğazının altından iniyor. Ben de tam istediği gibi yapıyorum; yavaş kalça hareketleriyle ve uzun, derin vuruşlarla ona biniyorum. Pilates ve yoga eğitmenime her hafta beni zorladığı için zihinsel bir *teşekkür* gönderiyorum. Tennessee'ye döndüğümde ona bir hediye almalıyım. Beni esnek tuttuğu ve o lanet Kegel egzersizlerini yapmaya zorladığı için bir hediye.

Jake pasif bir zevk alıcısı değil. Beni kaldırıp indiriyor, her bir hamleyi karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırıyor. Bir eli belimden ayrılıyor ve başparmağı shaftının tabanında gezinerek ıslaklığı topluyor. Klitorisimin üzerinde sıkı daireler çiziyor, ben aşağıya inip onun üzerinde sallanırken sıkıca bastırıyor, ereksiyonunun başı içerideki o noktaya çarparak beni uçuruyor. Tekrar.

Orgazmın ortasındayım, artık bedenimi kontrol edemiyorum. Jake uzanıp beni aşağı çekiyor, sonra da altına girmem için beni ters çeviriyor. Kalçalarını hızlı ve sert bir şekilde pompalarken yüz ifadesi sertleşiyor, dudakları kıvrılıyor. Jake'in

Dünya puslu ve kenarları yumuşak, ama gözlerimi açık tutmayı başarıyorum ve vücudundaki her kas kilitlenirken ve serbest bırakılmasıyla inlerken çarpıcı yüzüne sabitleniyorum.

Üstüme yığılıyor, ter içinde ve ağır ağır nefes alıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve doyuma ulaşmış bir şekilde yatağa uzanıyorum.

En iyi dikkat dağıtıcı.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jake Olmayana Kadar Harikaydı

Bugün her şey daha yoğun hissediyor. Duygular, hisler, sadece Hanna'nın içinde olma ihtiyacı. Belki de dün evim insanlarla ve düğün hazırlıklarıyla dolmadan önce tek yapabildiğimiz banyoda kısa bir sevişme olduğu içindir.

Sebepler ne olursa olsun, tüm duygular belli bir netlik seviyesini beraberinde getirir.

Etrafta gizlenen duygular bu gece daha gerçek görünüyor.

Söylemeye gerek yok, orgazm sonrası yüksekliğim hoş bir rahatlama.

Tek yapabildiğim yana doğru yuvarlanıp bacağını benimkinin altına sıkıştırmak olduğu için şu anda yarı altımda olan Hanna komodinin üzerindeki saate bakıyor. "Ne kadar zamandır yokuz?"

Kahretsin. Kafam balon gibi patladı. "Bilmiyorum, ama kesinlikle zaman oldu. Birileri kaybolduğumuzu fark etmeden geri dönsek iyi olur." Kendi kızımın düğününde seks yapmak için ortadan kaybolduğuma inanamıyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Hanna'yı eve kadar takip ettiğimde planım bu değildi.

Yine de buradayım. Ama yaptıklarımın pişmanlık duyacak gücü kendimde bulamıyorum. Azıcık bile. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Hanna'nın da bugün yüzleşmek zorunda kaldığı gerçeklerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Hanna bacağımın altından kayıyor ve yataktan zarifçe yuvarlanarak ayağa kalkıyor. Yerden dantelli işini ve sandalyeden elbisesini kapıp banyoya yöneliyor.

Bir kolumu başımın arkasına sıkıştırıyorum. "Şimdi de utanmaya mı başladın?"

Gülüyor. "Pek sayılmaz. Temizlenip giyinmem lazım. Biraz dağınıkım." Göz kırıyor ve banyonun içinde kayboluyor, kapı sessiz bir tıkırtıyla kapanıyor.

Ben de kalkıp giyiniyorum. Kravatımı takmak üzereydim ki Hanna banyodan çıktı, yanaklarının kızarmış olması dışında onu elbiseden çıkarmadan önceki halinin aynısıydı.

"İşte. Dur sana yardım edeyim." Araya girdi ve kravatımı bağlamayı üstlendi. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Son yirmi yıldır bunu neredeyse her gün ben yapıyorum. Ama birinin yardım etmek istemesi güzel, eğer yakınlaşmak için bir bahane değilse. Sıkıyor ve ellerini göğsüme koyuyor. "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. İkimizin de buna ihtiyacı vardı." Kolyesini boğazının çukuruna oturacak şekilde ayarlıyorum.

"Bu sabah fırsatım varken senin üzerine atlamalıydım." Gömleğimin yakalarını düzeltiyor, sonra alnını göğsüme yaslıyor. "Bu muhtemelen gerçekten aptalcaydı, değil mi?"

Kollarımı ona doladım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Neden yatakta boktan olamıyorsun? Ya da anormal derecede küçük bir penisin yok?"

"Neden bunlardan biri olmamı istiyorsun ki?" Bunun nereden geldiğini ve ruh halinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, bu yüzden hafiften alıyorum. "Ayrıca, bu yatakta olağanüstü olduğumu düşündüğün anlamına geliyor, değil mi?"

Gülüyor. "Boktan olmamanın erkek beyninde otomatik olarak harika olmakla eşdeğer tutulmasına bayılıyorum."

"Her geliyorsun." Ben sadece gerçekleri söylüyorum.

Genelde anlamadığım bir teknolojiden bahsederken bana Queenie'nin yaptığı gibi "*duh*" bakışı atıyor. Ben teknolojiyi biraz anlayan ama biraz da anlamayan o garip orta kuşaktanım. Akıllı bir televizyonum var ve çoğu zaman nasıl kullanacağıma bakmak zorunda kalıyorum. Ya da vazgeçip onun yerine gazete okuyorum.

"Haklısın, biliyorum." Güven verici bir şekilde göğsümü okşadı. "Sen mükemmel bir aşıksın, Jake. Seninleyken aklımı kaybetmemek çok zor."

"O zaman bir elmanın iki yarısı gibiyiz, değil mi? Aksi takdirde şu anda burada kilitli olmazdık." Çenesini yukarı kaldırıyorum ve mükemmel şekilde baştan çıkarıcı dudaklarına bir öpücük bırakıyorum.

İffetli olmasını istiyorum, ama birkaç saniye sonra başımızı eğiyoruz ve derinleşmesine izin veriyoruz. Çok heyecanlanmadan önce duruyorum ve yatak odasından çıkmak sorun olacak.

Hanna tekrar saate bakar. "Kaçırılmadan önce resepsiyona geri dönmeliyiz."

"Akıllıca bir plan." Takım elbise ceketimin yanımda olmadığını hatırladığımda kapıdan çıkmak üzereydim. Onu aldım ve silkindim.

"Oh! Saçın. Bırak düzelteyim." Hanna parmaklarını saçlarında gezdirebilmek için beni durduruyor, ben de bir elimi kalçasına koyuyorum.

Bir gölge koridoru karartıyor. Elimi Hanna'nın belinden çekiyorum ve o da saçımı düzeltmeyi bırakıp duvara çarpana kadar geri adım atıyor.

İkimiz de koridorun çoğunu kaplayan takım elbiseli figüre bakıyoruz. Onun King olmadığını anlayınca rahat bir nefes alıyorum. Ama bu rahatlama kısa sürdü.

Piskopos Winslow'un bakışları Hanna ve benim aramda gidip geliyor. Kaşları çatılıyor ve dudakları bükülüyor. "Ne kadar rahat değil mi?" Kollarını kavuşturuyor.

"Düşündüğün gibi değil," diye ağzından kaçırıyor Hanna, bu da durumu daha da kötüleştiriyor ve tam da onun düşündüğü gibi görünmesine neden oluyor.

Hanna, Kingston'ın ya da başka birinin aramızda neler olup bittiğini bilmesini istemediği konusunda çok açıktı. Zaten zor olan bu dinamiğe daha fazla katman eklemek istemedi. Ayrıca düğün şenliklerinde dikkatimizi dağıtmamızı da istemedi. Ben aynı şekilde hissetmesem de onun nedenlerini anlıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bakışları, yüzü kırmızının belirgin bir tonuna bürünmüş olan Hanna'dan bana kayıyor. "Yani ikinizi bir yatak odasından çıkarken yakalayamadım, çocuklarınızın düğün resepsiyonunda son bir saattir kayıp olmanızdan sonra hiç dikkat çekici görünmediğinizden emin olmak için mi?"

İkimiz de konuşmadan elini kaldırıyor ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü Hanna çukurumuzu daha da derinleştirecek gibi görünüyor ve yalan söyleme konusunda ne kadar kötü olduğundan emin değilim. Gerçi King'in annesi olduğu gerçeğini neredeyse otuz yıldır saklıyordu. "Başka bir şey söyleme. Ne kadar az bilirim o kadar iyi, çünkü en iyi arkadaşıma yalan söylemek istemediğimden eminim. Ama insanların konuşmasını engellemek istiyorsan, ben olsam birlikte dışarı *çıkamazdım*." Ve bu sözlerle koridorda kaybolur, giderken de başını sallar.

"Sence Ryan'a bir şey söyleyecek mi?" Hanna "nın gözleri kocaman.

"Hayır. Ve gerçekten bir şey görmüş gibi de değil. Birdenbire şu anda sonuçlar."

"Hayır, değil."

"Gerçi bunu bilmiyor. Sen dışarı çık; ben birkaç dakika içinde orada olacağım. Bakalım onu yakalayabilecek miyim ve onunla konuşabilecek miyim?"

"Tamam." Onu daha fazla yatıştırmamı beklemiyor, sadece dönüyor ve koridorda hızlı adımlarla yürüyor.

Başka biriyle konuşmaya fırsat bulamadan Bishop'ı umarak diğer tarafa gidiyorum.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Hafta Sonu Bitene Kadar Senin

Hanna

Gecenin kalanı bulanıktı. Hafif bir endişe ve uyarılmışlık hali içinde geçirdim. Neyse ki, Bishop dışında kimse resepsiyonda uzun süre bulunmadığımızı fark etmemiş gibi görünüyor. Tüm konuklar ayrılana kadar saat neredeyse sabahın ikisi oluyor.

Queenie ve Ryan otele gittiler ve sabah ilk iş olarak Hawaii'deki balaylarına gitmek üzere yola çıkacaklar. Ailem kardeşim Gerald'ı iki saat önce Ryan'ın evine götürdü. Saat onda shot atmaya başladı ve on birde dans pistinde solucan gibi dans ediyordu. Gece yarısına doğru bir tabak sandviçle kendinden geçmişti.

Temizlik ekibi yarın öğlene kadar beklenmiyor, yani en azından uyuyabileceğiz. Gecenin geri kalanını Jake'ten kaçarak geçirdim, suçlayıcı bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden endişelendim. Kendimi ona yaklaştırmadan önce son misafirlerin gitmesini bekledim.

"İyi misin?" diye soruyor bardağından bir yudum alarak. Daha önce viski içiyordu ama görünüşe göre suya geçmiş.

"Ben iyiyim. Bishop'la konuşma fırsatın oldu mu?"

"Ryan'a hiçbir şey söylemeyecek. Ona hiçbir şey söyledim." "Sence sana inandı mı?"

Jake omuz silkiyor. "Bizi bir şey yaparken yakalamış değil ki." Bardağını tezgâhın üzerine koydu. "Ayrıca, biz yetişkiniz. Bishop'a ya da herhangi birine hesap vermek zorunda değiliz. Kapalı kapılar ardında yaptıklarımız bizden başka kimseyi ilgilendirmez." Aynı şeyi daha önce de söylemişti, paylaştığımız kimyaya ilk teslim olduğumuzda.

Ve o haklı. Ama Ryan'ın öğrenmesini gerçekten istemiyorum ve bu zaten bildiğim şeyi doğruluyor - ne kadar eğleniyor olsak da, durmamız gerekecek.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Endişeli misin?"

Tırnağımı ısıırıyorum, bakışlarım yüzünde ve gömleğiyle kaplı gövdesinde geziniyor. Takım elbise ceketini bir süre önce kaybetmiş ve kravatı gevşek duruyor.

Elimi kravatında gezdiriyorum ve ipeksi kumaşı elimin etrafına sarıyorum. "Ryan "a söylemeyeceğini söylediğinde sana güveniyorum."

"Söylemeyecek. Ve söyleyeceği her şey varsayımlara dayanacak, gerçeklere değil." Ellerini belime doladı ve beni kendine çekti. Ben başımı yukarı kaldırıyorum, o da aşağı indiriyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Seni tekrar yatağa götürmek, tüm endişelerini unutturmak istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum."

Ne kadar ağrım olduğuna inanamıyorum. Her yerde. Jake ve ben hafta sonunun geri kalanını onun evinde maraton seksi yaparak geçirdik.

Eski kocam Gordon'la mutlu ve birbirimize tamamen aşık olduğumuz zamanlarda bile, bütün bir hafta sonunu -ailem ve kardeşimle geçirdiğimiz birkaç saat dışında- aralıksız seks yaparak geçirdiğimiz bir zamanı hatırlamıyorum.

Arka arkaya altı pilates antrenmanı yapmış gibi hissediyorum. Bu hafta sonu beş kilo vermiş olma ihtimalim çok yüksek.

Jake masaya bir tabak pastırma, yumurta ve ev yapımı mücver koyuyor ve benim yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Eve dönmek konusunda ne hissediyorsun?" diye soruyor.

"Eh, Pazartesi sabahı işe gitmek, bir düğün ve ateşli seksle dolu bir hafta sonuyla kıyaslandığında oldukça zayıf kalıyor."

Sırıttıyor. "Yatakta kesinlikle eğlenelisin."

"Sen de öylesin." Cinsel iştahı doymak bilmez, hünerleri eşsiz. "Yirmi yıl önceki dayanıklılığının nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sırıttığı azalıyor ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Ağzımı kapatıp gülüyorum, sonra çatalımı bırakıp sandalyemi geri itiyorum. Bana ters ters bakıyor, belli ki yorumumdan etkilenmemiş. Kırk yaşın üzerinde olmanın ve erkekliğinin sorgulandığını hissetmenin bir ruh halini kolayca bozabileceğini hayal ediyorum.

Kucağına doğru yalpalayarak ilerledim. Oldukça uzunum, kalçalarım ve kıvrımlarım var ama Jake bir şekilde geniş omuzları ve belirgin kaslarıyla beni minyon hissettirmeyi başarıyor. Gözleri kısık ve çenesi sabit. Jake'in soğukkanlılığını kaybettiğini gördüğüm tek an, oyuncuların yetenekleri doğrultusunda performans göstermediğinde, yani oyuna odaklanmak yerine buzda kavga çıkardığında oluyor. Oldukça seksi. Ve sinirli, etkilenmemiş Jake'i oldukça çekici buluyorum.

"Ne kadar kızgın olduğuna bak."

"Kızgın değilim." Karanlık, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

"Hmm." Kulağının kabuğunu izliyorum. "Bu sabah Tylenol almak zorunda kaldım çünkü tüm vücudum ağrıyor. Peki bunun neden olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarını çatıyor ve bakışları ısınıyor. "Dün gece seni insan simidine çevirmemi istediğin için mi?"

"Şey, evet." Hatırladıkça yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Dün gece bana ne oldu bilmiyorum - en son birlikte bir hafta sonu geçirdiğimizde... şey... sanırım hiç bu kadar coşmamıştım. "Ama aynı zamanda çarşafların arasında bir hayvan olduğun için. Bu arada bu bir iltifat. Yirmili yaşlarında çıktığın kadınlar için kıskanmalı mıyım yoksa üzölmeli miyim emin değilim."

"Hayatımın o on yılında flört etmek için çok fazla fırsat yoktu."

"Mm." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Kaçırdığın fırsatları telafi ediyorsun yani?"

Omuz silkiyor ve sırtıyor. "Belki de vahşi tarafımı ortaya çıkarıyorsun." Parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde başka bir ziyaret için bu tarafa gelme şansın nedir sence?"

Kaçındığım konuşma bu. Daha fazla erteleyemeyeceğim bir konuşma. Ve muhtemelen bu hafta sonu bu kadar obur olmamın nedeni, bunun son kez olacağını bilmemdi. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, Jake."

Başını eğiyor, gözleri birbirine dolanmış parmaklarımızda. "Seninle yatağında bir hafta sonu daha geçirmenin harika bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Avucumu yanağına yerleştiriyorum ve bakışları tekrar benimkine dönene kadar bekliyorum. "Senden hoşlanıyorum, Jake." Belki biraz fazla. "Ve bu kimyayı keşfetmek çok eğlenceliydi. Ama düğün gecesi kıl payı kurtulduk. Yetişkin olduğumuzu ve ne istersek yapabileceğimizi biliyorum ama çocuklarımız artık evli ve bunu yapmaya devam etmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hayal kırıklığı gözlerinin ardına yerleşirken göğsüm ağrıyor. "Ryan ve ben sonunda ilişkimizde yeniden iyi bir noktaya geldik ve bunu tehlikeye atamam. Ve ona yalan söyleyemem, ki bu tam olarak yaptığım şey ve eğer seni görmek için buraya uçmaya başlarsam yapmaya devam etmek zorunda kalacağım şey. Seattle'a gelip Ryan'la vakit geçirmeden duramam ve dahası, ondan bir şeyler saklamak istemiyorum. Hayatı boyunca ondan sırlar saklandı ve ben bunu ona tekrar yapmak istemiyorum. Yapamam. Benim hayatım Tennessee'de, seninki ise burada. İşler daha da karmaşık hale gelmeden durmamız gerektiğini düşünüyorum." Kalbimin sıkışmasına bakılırsa, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Çok fazla bağlanıyorum ve bu şekilde devam edersek birileri incinecek.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Anlıyorum. Ve haklısın, hepsi hakkında." Parmakları kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sadece açgözlülük yapıyorum."

"Eğer işler farklı olsaydı-"

"-ama değiller," diye benim yerime bitiriyor. Başımı sallıyorum.

Bakışları beni geçip ocağın üzerindeki saate yöneliyor. Avuç içleri sırtımı yumuşatıyor. "Seni havaalanına götürmeden önce son bir kez yatağına götürebilir miyim?"

Hayır demeliyim. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu, özellikle de bu konuşmadan sonra. Ama yapmıyorum. "Lütfen."

"Bana düğünü anlat! Ateşli McDaddy nasıldı? Fotoğraf çektin mi? En azından onunla dans edebildin mi?" Meslektaşım ve çok yakın arkadaşım Paxton çenesini yumruğuna dayamış, gözleri heyecanla parlıyor. Ateşli McDaddy, Jake'e taktığı lakap.

Yıllardır sanat atölyesinde çalışıyoruz, birlikte ders veriyoruz. Bu için de bir hobi ve tutku. Yıllardır arkadaşız.

Paxton, Ryan doğduktan sonra nihayet okula dönebildiğimde tanıştığım ilk kızlardan biriydi. Aynı zamanda gerçeği bilen tek arkadaşımdı: Ryan'ın benim küçük kardeşim olmadığını. Ve bu sırrı tüm arkadaşlığımız boyunca sakladı, ta ki Gordon ağzındaki baklayı çıkarana kadar. O her zaman güvenilebileceğim biri oldu.

Onun evindeyiz, arka güvertesinde oturuyoruz, tortilla cipsi ve guac yiyoruz, köpüklü su yudumluyoruz. Bana bir kadeh şarap ya da margarita teklif etti ama düğünden sonra bir ya da üç hafta kurumam gerekiyor. Eve geleli iki gün oldu. Jake'le nasıl ayrıldığımı düşünmek için iki gün. Havaalanına giderken, bu hafta sonu bir şeylerin farklı hissettirdiğini bildiğini söylemişti. Ve bana veda öpücüğü verdiğinde, bu kalp kırıklığı gibi gelmişti.

Geçtiğimiz iki gün boyunca, her bir karşılaşmayı tekrar tekrar gözden geçirdim. Boş yatak odasında, onun yatağında, duşta, havuzda, jakuzide, mutfak tezgahında, oturma odasında. Olağanüstü miktarda seks yaptık. Bir çeşit yoksunluk yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Ve onu özlüyorum.

Ki bu çok kötü. Ve aptalca. Ve tam da bu yüzden bazı şeyleri durdurmam gerekiyordu. Çünkü açıkça görülüyor ki ona karşı gerçek duygular beslemeye başladım ve bunları bir kutuya koyup yerin altı metre altına gömmem gerekiyor.

"Aptalca bir şey yaptım." Bardağımda yüzen limon dilimini pipetimle dürtüklüyorum, çoğunlukla da ağızımdan baklayı çıkardığımda onun tepkisini görmek zorunda kalmamak için. Özellikle de aylardır Jake'le yattığım konusunda pek açık sözlü olmadığım için.

"Sarhoş olup hıçkıra hıçkıra ağlarken duygusal bir konuşma yapmak gibi aptalca bir şey mi?" diye soruyor.

"Hayır. Bu aslında kıyaslandığında daha uysal olurdu."

Bir parça domatesi guac kâsesinin etrafında kovalamayı bırakıyor. "Birini mi öldürdün?"

Ona bir bakış attım. "Tabii ki hayır." "O zaman o kadar da kötü olamaz."

"Jake ile yattım."

Şaşkınlık kaşlarının birbirine değmesine neden oluyor. "Özür dilerim, neydi o?"

Elimi ağızıma götürüyorum ve tekrar ediyorum, "Jake. Onunla yatıyordum." Paxton kaşlarını çatıyor. "Ateşli McDaddy'den , değil mi?"

Tırnaklarımı yememek ya da ağızıma bir avuç daha cips tıkıştırmamak için ellerimi kenetliyorum. "Evet, öyleyiz."

Paxton'ın çipi ikiye ayrılır. "Vay ."

"Biliyorum." Elim yüzümde gezdiriyorum.

"Whoa. Bekle. Şu otobüsü geri çek. Önce Jake ile yattığını söyledin, sonra da Jake ile yattığını söyledin. Bu, bunun sarhoşken bir kerelik bir şey olmadığı anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Tek seferlik bir şey değildi."

"Ve sen bana *şimdi* mi söylüyorsun? Bu ne zamandır ediyor?"

Tırnağımı çiğnemeye başladım. "Bir süredir."

Gözlerini kısar. "Bir süre nedir?"

"Nişan partisinden beri." Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok daha kötü geliyor, muhtemelen bu yüzden şimdiye kadar söylemedim.

"Bariz olanı belirtmek gibi olmasın ama Han, senin çocukların birbirleriyle evli."

Elimi kaldırıyorum. "Biliyorum, . Ona bu hafta sonu durmamız gerektiğini söyledim." "Tamam. Vay canına. Nasıl karşıladı?"

"Anladığını söyledi." Ve sonra daha fazla seks yaptık. Çaresizce birbirimizin kıyafetlerini yırtan türden.

"Ona inanıyor musun?"

"Anlıyorum. Ryan'la ilişkimde yaşadığım zorlukları anlıyor."

Paxton nefesini dışarı üflüyor. "Bir sonraki aile toplantısını nasıl idare edeceğinizi konuştunuz mu? Düğün bittiği için birbirinizi *çok fazla* göremeyeceğinizi biliyorum ama hâlâ tatiller ve doğum günleri var."

"Biliyorum!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu yüzden bu kadar aptalca bir şey yaptığıma inanamıyorum." Aylarca. Bir sürü ay. "Kırk altı yaşındayım. Bu yaşta hormonlarımla düşünmemeliyim!"

"Eh, yani menopoz dönemine giriyoruz, yani aslında hepimiz hormonluyuz."

"Yardım etmiyorsun!"

"Mizahla konuyu saptırıyorum çünkü gerçekten nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Bunca zamandır onunla yattığına göre yatakta oldukça iyi olmalı. Bunu benden sakladığına hâlâ inanamıyorum. Seattle'a gitmek için bu kadar hevesli olmana şaşmamalı. Bu yüzden mi pilates yapmaya başladın?"

"Pilates yapmaya başladım çünkü beni iyi hissettiriyor." Ve ayrıca tüm o seksi zamanlar için esnekleşmem gerektiği için. "Ve evet, yatakta harika. Gerçekten iyi durumda. Sadece kırklı yaşlarındaki bir adam için değil, genel olarak. Hâlâ karın kasları var. Aslında daha çok dört paket gibi ama yine de. Ve kesinlikle devam ediyor."

"Yani asıldı mı?" Çenesini tekrar yumruğuna dayıyor. "Oh evet."

"Bu yüzden mi böyle komik yürüyorsun?" diye soruyor.

"Komik yürümüyorum!" Gerçi dün öyleydim. Ve ondan önceki gün de.

"Hadi Han, bana biraz detay ver! Aylardır bunun üzerinde oturuyorsun! Ertesi gün rahatsız olacak kadar asıldı mı? Yoksa düzenli olarak daha fazlasını almak isteyeceğin türden bir penisi mi var? Bilirsin, erkek arkadaş penisi. Eğer gelininizin babası ve Ryan'ın kayınpederi olmasaydı."

"Oh, kesinlikle bir erkek arkadaş penisi var. Oral konusunda da çok yetenekli." Masanın altını gösteriyorum. "Ve birden fazla Os."

"Çoklu Os?" Masayı tokatlıyor. "Oh adamım, o araca binmeyi bırakmak istediğinden emin misin?"

"Hayır, ama yapmak zorundayım. Bunu Ryan'a yapamam."

Sandalyesine oturur. "Kahretsin. Oral yetenekler, birden fazla Os, karın kasları ve erkek arkadaşının penisi mi? Tek boynuzlu bir at buldun ve ondan vazgeçmek zorundasın. Bu çok trajik."

"Öyle. O gerçekten tam bir paket, kelime oyunu yapmak istemedim." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Lanet olası düğün sırasında neredeyse Ryan'ın en iyi arkadaşına yakalanıyorduk."

Paxton'ın ağzı açık kalır. "Sırasında mı? Ne yaptın, kaçamak mı yaptın?"

Her şey çok iğrenç geliyor. Olanları, konuşmaları, anne-oğul dansını, Jake'in beni nasıl bulduğunu anlatıyorum.

"Sence Ryan'a bir şey söyler mi?" Paxton cips parçalarının çoğunu guac'ın içinden çıkarmayı başarıyor.

"Bir şey görmedi, ama rahat edemeyeceği kadar yakındı, anlıyor musun? Ryan ve ben ilişkimizi ve güvenimizi yeniden inşa etmek için çok zaman harcadık. Bunun üzerine bu tür bir yük bindirmek istemiyorum."

Paxton bir an beni süzdükten sonra sordu: "Jake'e karşı bir şeyler hissediyor musun? Onun kemiklerini kırmak istemenin dışında."

Boğazım düğümleniyor ve göğsümdeki ağrı bana bu sorunun cevabını söylüyor. "Fark etmez. Ryan'la olan ilişkimden ödün vermeyeceğim." Bu kadar uzun sürmesi yeterince kötü zaten. Sadece bir hafta sonu olması gerekiyordu ama belli ki öyle olmadı.

"Ah. Anlıyorum." Parmaklarının arasında bir ip çeviriyor. "Ryan'ın anlamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Jake ve ben ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz. Hiçbir zaman sıradan bir şey olmayacaktı."

"Eve geldiğinden beri ondan haber aldın mı?"

Başımı salladım. "Eve gittiğimde mesaj atmamı istedi, ben de attım. Ve bugün nasıl olduğumu sormak için tekrar mesaj attı. Birlikte yatmaya başlamadan önce arkadaştık, bu yüzden tekrar arkadaş olabileceğimizi umuyorum. Bir süre tuhaf olacağını biliyorum ama eminim her şey yoluna girecek."

Gelecekte aile yemeğinde karşı karşıya oturduğumuzda birbirimizin yüzünün nasıl görüneceğini bilmeye alışmamız biraz zaman alacak.

Önemli bir şey değil.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Bebeğim, Numaramı Kaybetme

Hanna

Takip eden haftalar boyunca, Jake ve ben birlikte yatmaya başlamadan önce yaptığımız gibi mesajlaşmaya ve konuşmaya devam ettik. Bu bir alışma süreci, özellikle de o hala flörtöz biriyken ve ben bizi arkadaş bölgesinde tutmaya kararlıyken. Kolay değil ama kendime onu her gördüğümde yatağa girmeye devam edersem bencillik yapmış olacağımı hatırlatıyorum. Ryan benim seks hayatımdan daha önemli.

Ama Seattle'a yaptığımız gezileri ve Jake'le birlikte geçirdiğimiz onca zamanı özlemediğimi iddia edemem.

Düğünden birkaç ay sonra, heyecanlı Cuma gecelerimden birinde aradı. Küvette dinleniyor, kitap okuyordum. Birkaç iş arkadaşımınla akşam yemeği için dışarı çıkacaktım ama kendimi iyi hissetmiyordum. Muhtemelen geçen hafta birkaç Pilates antrenmanını atladığım için belim gerilmişti. Çok yorgundum. Bunun suçunu işte geçirdiğim uzun saatlere atıyorum.

Jake'le düğünden beri telefonda konuşmak için bir nedenimiz olmamıştı ve adı ekranda yanıp sönerken midem bulanıyordu. Hoparlörü açtım. "Selam, nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sezon öncesi antrenmanlarına hazırlanıyorum, yazdan kalan zamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum ama rahatlama konusunda pek iyi değilim."

"Söz konusu sen olduğunda rahatlamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum." Kulağa müstehcen gelmesi gerekmeseyse de, ses tonum bir şekilde onu öyle yapıyor.

Yumuşakça kıkırdıyor. "Öylesin." Tekrarlayan bir tıkırtı duyuyorum, belki de masanın üzerinde bir kalem. "Sana bir şey danışmak istiyordum."

"Elbette. Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet. Her şey yolunda." Boğazını temizliyor. "Queenie'nin doğum günü önümüzdeki ay geliyor."

"Ah, evet. Ryan bana onun için sürpriz bir parti planladığını söylüyordu. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Sanırım her şeyi hallettik. Ryan'ın balta fırlatma barı olan bir arkadaşı var ve tüm mekânı kiralıyor."

"Oh! Çıkmaya başladıklarında onu oraya götürdüğünü hatırlıyorum. Harika bir yer!"

"Öyle ve ona bağlı bir kek dükkânı var. Yani yemek ve tatlı işleri halledildi. Halledilmesi gereken tek şey bazı küçük süslemeler ama Stevie ve Lainey bununla ilgileniyor."

"Ne kadar eğlenceli. Ryan bana onu bir günlük randevuya götüreceğini söyledi, bu yüzden büyük bir şey olmasını beklediğini sanmıyorum." Söz konusu doğum günü kutlamaları olduğunda her zaman çok düşünceli davranır. Her yıl iş yerime çiçekler gönderir ve doğum günümde eve uçmayı ya da beni bir maça götürmeyi ihmal etmez.

"Bana da öyle söyledi. Bu Seattle'a geleceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle. Bunu kaçırmazdım." Gerçi Jake'i düğünden bu yana ilk kez görmek, bu konuşma gibi biraz garip olmasa da kesinlikle ilginç olacak.

"Güzel, bu iyi. Bunu duyduğuma sevindim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Ciddiyim. Zor olsa da onu görmek sabırsızlanıyorum. Telefonu kütetin üzerinde duran, e-okuyucumu ve bir kadeh şarabımı koyduğum tepsiye bırakıyorum. Gerçi bu gece midem beni rahatsız ettiği için zencefil çayı yudumluyorum.

"Planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama istersen burada kalabilirsin. Benimle birlikte." Sessizliğim üzerine aceleyle devam etti. "Birlikte yatmayı... bırakmamız gerektiği konusunda anlaştığımızı biliyorum ama bu yine de birlikte vakit geçiremeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken." Sonunda kıkırdadı, sesi gergin geliyordu.

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. Evet demek istiyorum. Hafta sonunu onun evinde geçirmek, oturma odasında takılmak, jakuzisinde rahatlamak, sabahları arka güvertesinde kahve içmek istiyorum. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını gerçekten bilmiyorum, Jake."

Birkaç uzun saniye boyunca sessiz kaldı. "Ya sana en iyi şekilde davranacağımı söyleseydim?"

"Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Bana karşı her zaman flörtöz olmuştur. Ve hatta son birkaç aydır arada sırada yeterince masum görünen fotoğraflar gönderiyor ama bunlar bana hep birlikte geçirdiğimiz hafta sonlarını ya da geceleri hatırlatıyor.

"Denemek isterim," diyor usulca.

"Jake." Keşke bu kadar ikna edici olmasaydı. "Hanna." Sesi çakıllı ve alçak.

"Seninle yalnız kalmak konusunda kendime güvenebilir miyim bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. Aramızda binlerce kilometre varken onunla görüşebileceğime ve onu arkadaş bölgesinde tutabileceğime kendimi ikna etmek kolay, ama aynı çatı altında uyurken aynı şey değil.

"Pişman olacağın bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama ikimiz de içtiğimizde ve sabahın ikisinde kapıdan tökezleyerek girdiğimizde ve birbirimizin kıyafetlerini yırtmamızı engelleyecek kimse olmadığında ne olacak?" Suyu batıyorum ve inliyorum. "Ve şimdi bu görüntü gecenin geri kalanında kafama kazınacak."

"Bu kesinlikle olduğum bir imaj," diyor.

"İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum, Jake. Bence kararlarımızdan dolayı kendimizi kötü hissetmemize neden olacak bir duruma düşmeden önce yeniden nasıl arkadaş olacağımızı öğrenmeliyiz. Senin evinde kalmayı kaldırabileceğimi ve gecenin bir yarısı kapını çalmayacağımı söylemek istiyorum ama bu hipotezi test etmeye hazır hissetmiyorum. Ve seni beni geri çevirmek zorunda kalacağın bir pozisyona sokmak istemiyorum, sonra ikimiz de berbat hissedeceğiz ve ben de utancımı dondurmada boğarak beş kilo alacağım."

Bir süre sessiz kalır ve sonra iç çeker. "Bu adil. Ve seni geri çevirebileceğimi sanmıyorum. Ama yine de seni görmek için sabırsızlanıyorum, tüm zaman boyunca giyinik olsan bile."

Gülüyorum. "Ben de." Olmam gerekenden daha fazla.

ERTESİ SABAH telefonum çalıyor ve insanların hafta sonları çok erken mesajlaşmasından yakınıyorum. Birkaç kez göz kırpyorum ve hafifçe

Yatağında değil de oturma odamdaki kanepede olduğumu fark ettiğimde kafam karıştı. Dün gece televizyon izlerken uyuyakalmış olmalıyım, ki banyo beni her zaman bayılttığı için bu mantıklı.

Telefonumu olduğu yerde bırakıyorum ve halsiz halimi yatağa sürüklüyorum. Gözlerimi açtığımda komodinin üzerindeki saat on biri gösteriyordu. En son bu kadar geç uyuduğumu hatırladığım zaman yirmili yaşlarımın başındaydım. Arkadaşlarımla dışarı çıktığım ve sabahın üçüne kadar uyanık kaldığım günlerdi. Dün gece ondan önce sızdığımı eminim.

İşler yoğun, özellikle de terfi için değerlendirildiğimden beri. Son on beş yıldır aynı muhasebe firmasında çalışıyorum ve bir yönetim pozisyonuna geçme şansı doğduğunda, şapkamı ringe atmaya karar verdim. Daha fazla sorumluluk ve emeklilik planımı hızlandırabilecek önemli bir maaş artışıyla birlikte geliyor. Bunun da ötesinde, sanat atölyesinde çok fazla saat geçiriyorum ve açıkçası yeterince uyuyamıyorum.

Öğleden sonra resim dersleri vereceğim ve saat bir olmadan atölyede olmam gerekiyor, bu yüzden yataktan kalkıp banyoya gidiyorum ve duşu açıyorum. Giyindikten sonra bir kahve yapıyorum ama kreması bozulmuş olmalı çünkü tadı kötü. İçini boşaltıyorum, bir şişe su ve bir muz alıp stüdyoya gidiyorum.

Ben geldiğimde Paxton çoktan oradaydı, bu sürpriz olmadı çünkü saat bire on vardı. Genelde yarım saat erken gelirim, böylece kuruluma yardım etmek için zamanım olur.

"Hey! Sana daha önce mesaj attım. Her şey yolunda mı?" Paxton bana bir göz attı.

"Oh kahretsin! Çok özür dilerim. Bugün telefonumu hiç kontrol etmedim." Çantamı karıştırıyorum ama elim boş dönüyorum. "Ve yanımda bile değil. Biraz dağılmış durumdayım." Çantamı yere bırakıp paltomdan sıyrılıyorum ve Paxton'ın hazırlıkları bitirmesine yardım edebilmek için onu bir kancaya asıyorum.

"Gece geç saatte mi?"

"Aslında çok erken bir gece. On bire kadar uyudum."

"Vay canına, içindeki ergeni yönlendiriyorsun ha?"

"Öyle görünüyor."

Öğrenciler gelmeye başlıyor - ilk dersimiz çocuklar için - ve sonraki bir saatimizi sekiz ila on yaşındaki çocuklara suluboya ile nasıl çalışacaklarını öğreterek geçiriyoruz.

Ondan sonra, çok eğlenceli bir grup yaşlı var. Bu benim uzun yıllardır ek işim. Tam zamanlı bir iş olarak hiç düşünmedim çünkü ne kadar eğlenceli olsa da resim yapma aşkıma gölge düşüreceğini düşünüyorum. Ama stüdyo benim çıkış noktam ve burada olmak, insanların yaratmasına yardımcı olmak benim mutlu olduğum yer.

"Bir şeyler yemek için Charlie'ye gitmek ister misin?" Temizliği bitirdiğimizde Paxton soruyor.

"Tabii. Kulağa harika geliyor." Midem gurulduyor. Kahvaltıdaki muz ve ders aralarında dinlenme odasındaki otomattan aldığım bir paket cips dışında pek bir şey yemedim.

Paxton stüdyoya yakın bir yerde yaşıyor, bu yüzden arabamla Charlie'nin yerine gidiyoruz ve arka köşedeki bir masaya yerleşiyoruz. Ben zencefilli gazoz, Paxton da bir kadeh beyaz şarap sipariş etti.

"Bugün cumartesi. İçki içmeyecek misin?" Paxton soruyor.

Omuz silkiyorum. "Son zamanlarda çok yoruldum. Zaten bir esneme fabrikasıyken bir de alkol eklemek istemiyorum." Elimle ağzımı kapatıyorum ve o kadar geniş ve sert esniyorum ki gözlerim yaşıyor.

"Oooh, Ateşli McDaddy ile gece sohbetleri mi?"

"Aslında." Kaşlarımı kaldırdım.

Menüye göz atmayı bırakıp bana baktı. "Bekle. Seksi zamanların bittiğini söylediğini sanıyordum."

". "buz küplerimi dürtüyorum. "Ama?" Paxton soruyor.

"Queenie'nin doğum günü yaklaşıyor ve parti için Seattle'a uçmayı planlıyorum. Jake dün gece aradı ve beni evinde kalmaya davet etti."

Bardağını yere bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Arkadaş olarak mı demek istiyorsun? Ne dedin sen?"

"Ona bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi söyledim."

"Onunla son bir kez samanlıkta yuvarlansan gerçekten çok mu kötü olur?" Parmaklarını oynatıyor ve bir kötü adam gibi gülümsüyor.

Kıkırdıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Kendimi son bir rulo ile sınırlayabilir miyim bilmiyorum, sorun da bu zaten. Jake'le ilk tanıştığımızda Queenie onunla ne kadar iyi anlaştığımızı dair bir yorumda bulunmuş, Ryan da ona ailesinin zaten dağınık olduğunu ve tohum ekmeye gitmemesini söylemişti. Bu yeterince masumdu ama onun bunu kabulleneceğini sanmıyorum."

"Ama hâlâ Jake'le yatmak istiyorsun."

"Ne istediğimin bir önemi yok. Ryan'ın kayınpederiyle yatmaya devam etmek son derece kötü bir fikir."

"Sen söyleyince." Paxton yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Ben de öyle. Numarasını kaybetmek istemediğim bir adamla bir hafta sonu daha ateşli seks yapmayı gerçekten çok isterdim."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bunu Doğru Okuyor Olamam

Hanna

Queenie'nin doğum günü partisinden önceki haftalarda işler inanılmaz derecede yoğun. Masadaki terfi ile daha uzun saatler çalışıyorum ve daha fazla sorumluluk alıyorum. Büyük müşterilerimden birinin beklenmedik bir denetimi nedeniyle Seattle'a uçuşumu parti sabahına almak zorunda kaldım. Bu da sabah bire kadar tüm evrak işlerini halletmem anlamına geliyor.

Cumartesi sabahı alarmım sabahın köründe çalıyor, çantam hafta sonu için çoktan hazırlanmış ve kapıda bekliyor. Ancak saatin son derece erken olması nedeniyle birden fazla kez erteleme düğmesine basıyorum ve aceleyle giyinmek zorunda kalıyorum. Neyse ki dün gece yatmadan önce kahvemi demlemeye programlamıştım, bu yüzden bir fincan doldurup bir muz alıyorum ve arabama doğru yola çıkıyorum. Havaalanına yolculuk uzun sürmüyor ve trafiğin yoğun olduğu saatlerde uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Otoyola çıktım ve orta şeride geçtim. Kahvemden ilk yudumu aldım ve yüzümü buruşturdum. Son zamanlarda krema konusunda şansım yaver gitmiyor. Pazar günü eve döndüğümde atmak için aklıma bir not alıyorum. Havaalanında yeni bir fincan alabilirim.

Ne yazık ki uçağımın saatini yanlış hesaplamışım. Uçak sekiz buçukta değil, sekiz buçukta kalkıyor, yani güvenlikten geçtikten sonra kapıma gitmek için sadece birkaç dakikam var. Ryan biletimi yükseltti ama uçak kahvesinin birinci sınıfta bile en iyisi olmadığının farkındayım.

Sonunda kendimden geçiyorum - rahat koltukları suçluyorum - ve Seattle'a olan tüm uçak yolculuğu boyunca uyuyorum. Saat değişikliği sayesinde öğleden çok önce varıyorum.

Uçaktan iner inmez telefonum mesajlarla doluyor. Jake'ten bana güvenli bir uçuş geçirmemi ve indiğimde mesaj atmamı söyleyen birkaç mesaj aldım. Uygunsuz bir şey olmadığında neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor.

mesajlarında müstehcen. Seattle'da olduğumu ve onu daha sonra görmek için sabırsızlandığımı söyleyerek bir tane gönderdim.

Lainey, Violet ve Stevie ile yapılan grup sohbeti ise tamamen farklı bir hikâye. Sohbetten yüzden fazla cevapsız mesaj olmalı. Ryan Queenieyi bugün dışarı çıkarıyor, bu yüzden onu restorana kadar göremeyeceğiz. Ama Ryan düşünceli biri olduğu için kızlarla benim için bir öğleden sonra şımartılma programı yaptı.

O ve Queenie çoktan gitmiş olsalar da önce Ryan'ın evinde duruyorum, böylece kızlar beni öğleden sonra spaya götürmeden önce tazelenabiliyorum. Masaj ve yüz bakımı ile başlayacağız, sonra manikür-pedikür. Queenie burada harika arkadaşlar edindi ve beni gruplarına alıp kendilerinden biri gibi benimsemelerini çok seviyorum.

Stevie, Lainey ve Violet, ileride dadı süiti olacağından emin olduğum yere yerleştikten sonra beni alıyorlar. Neredeyse evin ana katındaki müstakil bir daire gibi ve genellikle ailem ziyarete geldiğinde burada kalıyorlar.

Ben arka koltuğa geçerken Stevie eğiliyor ve bana yandan sarılıyor. Saçları onu her gördüğümde farklı bir renk oluyor, bugün ise uçuk mavi. "Yaşasın! Gelebilmene çok sevindim!"

Lainey dikiz aynasından bana gülümsüyor. "Biz de tam yakınlarda yaşasaydın ve seni daha sık görebilseydik ne kadar güzel olurdu diye konuşuyorduk. Hepimiz senin üç ayda bir gelmene alışmıştık."

"Çocuklar Tennessee'de oynadığında, hepiniz gelip ziyaret etmelisiniz." İşim ve sanat atölyem de dahil olmak üzere tüm hayatım Tennessee'de olmasaydı, bu tarafa taşınmayı düşünebilirdim. Ama aynı zamanda NHL oyuncularının tek bir yerde kalma garantisi yok. Ryan bu kadar uzun süredir aynı takımda olduğu için şanslı ve kontratı onu önümüzdeki birkaç yıl boyunca Seattle'da tutacak olsa da, bundan sonra nereye gideceğini söylemek mümkün değil.

"Bu kız kendini hamile bırakmadan önce bunu yapmamız gerekecek." Violet elleriyle on ve ikide araba sürmekle meşgul olan Lainey'yi işaret ediyor. Ryan bunu onayladı.

"Tekrar hamile kalmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum. Kısa bir süre önce küçük kızı Aspen'i doğurmuştu.

"Kody mutlu bir kazaydı ama Aspen'e hamile kalmam çok uzun sürdü." Sinsice gülümsüyor ve yanakları pembeleşiyor. "Deneme kısmını umursadığımdan değil, ama Aspen ile bir sonraki arasında büyük bir boşluk olmasını istemiyorum.

bir. Ve RJ, her ne kadar uyumlu olsa da, bu on yıl bitmeden spontane seks yapmak istediğini söyledi."

"Çocuklar taşınana kadar spontane sekse veda edebilirsin," diyor Violet. "Robbie bugünlerde benden daha geç yatıyor, bu da onları büyükanne ve büyükbabalarına vermediğimiz sürece mahremiyetin sıfır olması anlamına geliyor."

"Bu konuşmaların doğum kontrol reklamları gibi olduğunun farkındasın, değil mi?" Stevie kıs kıs güler ve sezonun hokey programını açar. "Kasım ayında Tennessee'de bir maç var. Belki o zaman gelebiliriz, eğer senin için uygunsa?"

"Kesinlikle işe yarayabilir."

"Hafta ortası mı yoksa hafta sonu mu?" Vi soruyor. "Bu Cuma günü," diyor Stevie.

"Hafta sonları resim dersi vermiyor musunuz? Bugün bir tanesini kaçırdın mı?" Lainey soruyor.

"Arkadaşım Paxton bu hafta sonu tek başına yarışacak," diye açıklıyorum.

"Belki biz de katılabiliriz, böylece programını değiştirmek zorunda kalmazsın. Tennessee'de seninle bir hafta sonu geçirmek çok eğlenceli olurdu." Lainey sıcak bir şekilde gülümser.

"Bence bu harika bir fikir." Hepsıyla birlikte olmanın bu kadar kolay olmasını ve onları sık sık görmesem de birlikte harika vakit geçirmemizi ve kendimi her zaman bir şeylerin parçası gibi hissetmemi gerçekten çok seviyorum.

Spa'ya vardığımızda ve masaj randevularımız için ayrı yollara gittiğimizde konuşmamıza ara veriyoruz. Masaj sırasında neredeyse tekrar uyuyakalıyorum, muhtemelen çok rahatlatıcı olduğu için. Ardından harika bir yüz bakımı geliyor. Sonrasında manikür-pedikür için tekrar buluşuyoruz.

Önce manikürlerimiz yapılıyor ve tırnaklarımız yapıldıktan sonra ayak parmaklarımız güzelleşirken bize atıştırmalık tabakları ve bol miktarda içecek seçeneği sunuluyor. Benim başım ağrıyor, o yüzden suyu tercih ettim.

Pedikürden sonra ayak parmaklarımızın kurumasını beklememiz gereken salona . Bu fırsatı değerlendirip kendime bir kahve yapıyorum, bir kaşık şeker ve azıcık krema ekliyorum. Sonra küçük bir yudum alıyorum. Tıpkı bu sabah olduğu gibi tadı ekşi. Bir yudum daha alıyorum. Olmadı. Tadı hâlâ kötü.

"Her şey yolunda mı, Hanna?" Lainey soruyor.

"Bugün iki kez kreması eksik kahve içtim." "Tadına bakmamı ister misin?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Ya bir hastalığa yakalanırsam?" Son zamanlarda mumu iki ucundan da yaktığım için bu tamamen mümkün.

"Krem koklama testi yapabilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette." Ona küçük krema kabını uzatıyorum ve o da burnuna doğru çekiyor. "Bana güzel kokuyor."

"Belki de benim damak tadım bozuktur."

"Ne zaman hamile kalsam üç şey oluyordu," diyor Violet ve göğsünü işaret ediyor. "Göğüslerim dev balonlara için sütyenlerim uymuyordu ve çok hassas oldukları için Alex onlara her dokunmaya çalıştığında onu yumrukluyordum, süt ürünlerinin tadı her zaman kötü oluyordu ve bir ergen gibi uyuyabiliyordum."

"Oh! Evet! Göğüslerim çok ağrıyordu. Karnımın üzerinde hiç uyuyamadım" diyor Lainey.

Stevie, "Vay canına, yakın zamanda hamile kalmayacağım konusunda beni ikna ettin," diye mırıldanıyor. O ve Bishop yıllardır birlikteler ama hâlâ bebek trenine atlamadılar. Henüz.

Kıkırdıyorum, ama bu kıkırdama vıraklamaya benzer bir şeye dönüşüyor. Gizlice göğsüme bastırıyorum ve göğüslerimin ne kadar hassas olduğunu fark ediyorum. Vücudumun regl oluyormuşum gibi davranarak tuhaf davrandığını düşündüm. Son bir yıldır hayali PMS semptomları yaşıyorum ve sadece üç ayda bir gerçekten "regl" oluyorum.

Son zamanlarda çok yorulduğum, on iki saat uyudum ve hala daha uzun süre uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Bir de kahve var.

"Hanna? İyi misin?" Lainey soruyor.

"Bilmiyorum." Avucumla ağzımı kapatıyorum. "Violet'in söylediği her şey, ben olabilirim."

Ardından kalın ve ağır bir sessizlik gelir.

"Eminim bir şey yoktur. Sadece bitkinim," diye devam ediyorum. "Muhasebe şirketimde uzun saatler çalışıyorum. Büyük müşterilerimden birinin denetimi vardı ve terfi için değerlendiriliyorum."

"Terfi konusu heyecan verici," diyor Vi. "Bazen sürekli çalışmayı özlüyorum ama almak istediğim işleri seçmeyi seviyorum." Kendisi aynı zamanda bir muhasebeci ama çoğunlukla serbest çalışıyor.

"Bunun iyi bir hamle olduğunu düşündüm," diye katılıyorum. "Ama işlerin üstesinden gelmek için geceleri geç saatlere kadar çalışmak ve sabahları erken kalkmak gerekiyor, anlıyor musun?"

"Bu terfi gerçekten harika." Lainey koltuğunda kayarak bana doğru dönerken kapıya doğru bakıyor. Burada dördümüz varız. "Ama hamile olma ihtimalin var mı?" Yüz ifadesi nazik bir endişeyle dolu. Bu onun her zamanki anaç tavrı.

"Bilmiyor muyum?" Tedirginliğimi yutkunararak bastırıyorum. "Uzun süredir perimenopozal yaşıyorum. Adetlerim düzensiz ve olduğunda da çok kısa sürüyor."

Lainey'nin gülümsemesi yumuşak. "Menopoz döneminde bile hala yumurta bırakıyorsunuz ve bazen vücudunuz biraz sapıtıyor, bu yüzden bir zamanlar sahip oldukları sabit ritmi kaybediyorlar. Ya da döngünüz çevrenizdekiler tarafından etkilenebilir." Stevie ve Violet'i işaret ediyor. "Bu hanımlarla senkronize oldum çünkü birlikte çok zaman geçiriyoruz."

" nedir ki?" Keşke içine nefes alabileceğim bir kese kâğıdım olsaydı.

"Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum," diyor Stevie.

Şüphelendiğini mi hayal ediyorum yoksa paranoyaklaşıyor muyum emin değilim. ". Başımı iki yana sallıyorum. "Yani, bu sıradan bir şey. Bu ciddi bir ilişki değil. Ya ben ne yapacağım..." Cümleyi bitirmek için kendimi zor tutuyorum. O zaman çok gerçek.

"Yorgun olabilirsiniz ya da vücudunuz daha güçlü bir döngüyü takip ediyor olabilir. Bekle biraz." Lainey yerden çantasını alır ve içinde bir şeyler arar.

İlk başta telefonunu aradığını düşünüyorum, sanki konuyla ilgili araştırma yapacakmış gibi, ama bir hamilelik testi çıkardığında şaşırıyorum.

"Bunları yıllardır toplu olarak alıyorum. Her yere yanımda taşıyorum." Gözlerini kendine çeviriyor ve bana uzatıyor.

"Sence bunu şimdi almalı mıyım?" Sanki üzerine işenecek küçük bir alet değil de parçalanmış bir uzuvmuş gibi tutuyorum.

"En doğru sonuç sabah alındığında alınır, ancak yanlış pozitiflik pek mümkün değildir, bu nedenle hamileyseniz bunu hemen anlarsınız. İsterseniz banyo kapısının dışında durabilirim" diyor.

"Sorun yok. Birkaç dakika içinde döneceğim." Dengesiz bacaklarımla sandalyeden kalkıyorum.

Violet zıpladı ve koluma girdi. Benden bir baş daha kısa ve göğsü dışında küçücük bir şey. "Hepimiz senin için buradayız Hanna," diyor sesi yumuşayarak. "Ne olursa olsun, arkadayız."

Ŗu anda güvenebileceğim bir kız etem olduğu için minnettarım. KeŖke Pax burada olsaydı. O her zaman benim yardımcım olmuŖtur.

Banyoya giriyorum ve kapıyı kilitliyorum. Güzel bir banyo, otuz yıl önce içinde bulunduğum ve tüm hayatımın deđiŖmek üzere olduğunu ilk kez öğrendiğim banyodan çok daha güzel.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime genç bir kız olmadığımı hatırlatıyorum. Ve iki yıldır düzenli adet görmediğimi.

Hamile kalmamın imkanı yok.

BeŖ dakikadan kısa bir süre içinde paranoyama gülüyor olacağım. Ve bir kadeh Ŗampanya içiyor olacağım. Ya da bir ŖiŖe.

Testi açtım ve talimatları okudum. Bir mavi çizgi hamile olmadığım anlamına geliyor, kesiŖen iki mavi çizgi ise hamile olduğum anlamına.

Anladım.

Derin bir nefes alıyorum ve iŖimi zorla çıkarmaya alıŖıyorum. Tabii Ŗimdi de iŖ korkusu yaŖıyorum. Bana yardımcı olacağını umarak musluğu açıyorum. İŖe yarıyor.

Sopanın yanı sıra elimi de almayı baŖardım, bu iğrenç ama yaŖadıđım gün göz önüne alındığında beklenmedik bir Ŗey değil.

Bir avuç tuvalet kağıdı alıp testi makyaj masasının üzerine koyuyorum. Sonra kendimi siliyor ve ellerimi yıkıyorum, "Happy Birthday" Ŗarkısını iki kez mırıldanıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, iki dakika dolana kadar teste bakmak istemiyorum.

Hızlıca bir göz attım.

Sonra bir tane daha.

Mimoza masadan kalkmıŖ gibi görünüyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Karmaşık, Times Two

Jake

Barın yanında, balta fırlatan genç çocukların bulunduğu bölmelerden uzakta duruyorum. Küçük çocuklar derken, Kral ve Kraliçe'nin doğum gününü kutlamaya gelen arkadaşlarını kastediyorum. Volvo kullanan ve genellikle mali açıdan sorumlu olan bir adam için, kızım için her şeyi yapmayı seviyor. Balta fırlatma bölümlerinde alkole izin vermediklerini ve saat ondan sonra restoranın o bölümünü kapattıklarını öğrenince rahatladım. Işıklandırma düşük ve rahat, ev gibi bir his var. King'in neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum. İsmi bile havalı: Şövalye Şapkası.

Neler oluyor bilmiyorum ama Hanna'yı sıkıştırmak bu gece bir cımbızla sinek yakalamaya çalışmaktan daha zor. Lainey ve Violet sanki onun kişisel korumaları gibi ona yapışmış durumdalar. Aramızdaki ilişkinin biraz garip olacağını biliyordum ama sanki benden bilerek kaçıyormuş gibi hissediyorum. Ki bu istediğim bir şey değil. Çocuklarımız evlendiğinde ve geleceğimizde uzun yıllar ortak aile etkinliklerimiz olduğunda değil.

Yaklaşık yarım saat önce ona mesaj atmaya çalıştım ama elinde gördüğüm tek şey bir bardak su ya da cin tonik olabileceği için telefonunu taşıyıp taşımadığını bilmiyorum.

"Sen iyi misin? Bütün gece telefonunu kontrol edip durdun." Baş antrenörüm ve iyi arkadaşlarımdan biri olan Alex Waters bara yaslanmış, bir bardak viskisini yudumluyordu.

"İyiyim, sadece bir mesaj bekliyorum." "İşle ilgili mi yoksa kişisel mi?"

"Kişisel. İşle ilgili olsaydı çoktan haberin olurdu."

Bana rahat bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Asla bilemezsin. Bana hiçbir şey söyleyemeyeceğin şu gizlilik anlaşmalarından biri olabilir."

"Bir olsa yine de sana söyledim. Özellikle de eğitim kampına bu kadar yakinken."

"Tamam." Viskisini tekrar yudumluyor. "Bu kişisel mesele, konuşmak istediğin bir şey mi?"

Ona bir bakış attım. "Nesin sen şimdi, eğitim alan bir terapist mi?"

"Bu çocuklar, hormonları ve kıçlarıyla koltuk altlarını ayırt edemedikleri için öyle de olabilir." Barın etrafında dolanan bir grup oyuncuyu işaret ediyor.

"Çok genç görünüyorlar, değil mi?" Çaylak oyuncuların bazılarında hâlâ ergenlik sivilcelerinin kalıntıları var.

"Çünkü ."

"Ama uzun sürmeyecek." Çenemi ovuyorum. "Gece yarısı beslenmeleri ve bez değiştirmelerle uğraştığım zamanlar daha dün gibi ve şimdi Queenie yirmili yaşlarının ortasında. O ve King'in bir aile kurmasının da uzun süreceğini sanmıyorum."

"King kesinlikle güçlü bir aile babası havası veriyor," diye katılıyor Alex.

"İyi bir baba olacak. Vay be. Kızımın doğum günü partisinde böyle bir konuşma yaptığıma inanamıyorum." Bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Alex omzuma vurdu. "Poker gecesinde erektil disfonksiyon hakkında konuşmaya başlamadığın sürece bence sorun yok."

"Canın cehenneme." Elini silktim. "Kırklı yaşlarımdayım, emeklilik çeklerimi bozurmuyorum."

Alex kıkırdar. "Şaka yapıyorum. Ve kırk yaşım kötü bir kama gibi üzerime geliyor."

"En azından kırk yaşında ve evli olacaksın. Yirmi birinci yüzyılda benim yaşında biriyle çıkmak benim favorim değil."

"Şu anda kadınlarla tanışmaya çalışmayı hayal bile edemiyorum. Eminim Violet şu anda onu kendime aşık etmeye çalışsaydım hakkımda uzaklaştırma kararı çıkartırdı." Bana sempatik bir yarım gülümseme veriyor. "Bu da şu soruyu akla getiriyor, beklediğin bu kişisel mesaj bir kadından mı geliyor? Ve eğer öyleyse, onunla ne zaman çıkmaya başladın ve neden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin?"

Alex benim flört hayatımı bilen çok az kişiden biri. Çoğunlukla Queenie'den dolayı bunu oldukça düşük profilli tutuyorum. Biriyle çıkmamı kaldıramayacağını düşündüğümünden değil. Aslında tam tersi. Benim endişem daha çok görüştüğüm kişiye bağlanması ve ilişki sona erdiğinde iki kat hayal kırıklığı yaşaması.

Annesi en kötü zamanlarda sürekli terk eden, en iyi zamanlarda ise ortalığı karıştıran biri olduğu için Queenie'nin hayatına yanında kalmayan kadınlar sokmak istemiyorum.

"Birileriyle çıkmak için pek vaktim olmadı."

"Queenie'nin düğünü üç ay önceydi. Sahalara dönmek için çok fazla hafta var. Ve bu sezon dışı."

"Önümüzdeki sezonla meşgulüm."

Yumruğunun içine "saçmalık" kelimesini öksürüyor.

"Neden bu konuda benimle uğraşıyorsun?" Hanna'nın aramızdaki ilişkiye son vermesinden bu yana geçen aylar boyunca biriyle denemedim bile. Gerçek bir ilişki gibi hissetmeye başladığımı sonradan fark ettim. Sanırım bu da mantıklıydı, çünkü sadece çarşafın arasında değil, birlikte çok zaman geçiriyorduk. Hayatımda sürekli birilerinin olmasını özledim ve bir süre için Hanna bu oldu.

"Çünkü bütün gece dikkatin dağınıktı. Eğer biriyle çıkmıyorsan, bu kızının doğum günü partisi sırasında bir seks görüşmesi ayarladığın anlamına mı geliyor?" Alex kaşlarını kaldırdı.

Ona ters ters baktım. "Ciddi misin?"

"Neden bu kadar ketum davranıyorsun? Queenie ile aynı yaşta biriyle falan mı takılıyorsun?"

Neredeyse içimi yudumlarken boğuluyordum. "Kızım yaşında biriyle çıkmak için özel bir tür aptal olmam gerekir. Sanki hayatımda o seviyede bir dramaya ihtiyacım varmış gibi. Ve ben kimseyle takılmıyorum. En azından artık değil." Hanna'yı aramak için odaya göz gezdirdim. Onunla yatmanın daha az drama potansiyeli olduğundan değil. Ama biz olgun yetişkinleriz. Sınırların ne olduğunu biliyorduk. Gerçi telefonumu durmadan kontrol ettiğime bakılırsa ben bu sınırlarla başa çıkmakta zorlanıyorum.

. "Artık değil mi? Yani biriyle mi görüşüyordun?" "Sıradandı."

"Nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?" "Çünkü bunun bir şey olmasını istemedik."

"Bu gece burada mı?"

"Ne fark eder ki?" Bırakmasını istiyorum.

"Çünkü bu onu çok daraltırdı." Odayı tarıyor. "Bir saniye, Ryan'ın Momster'ına karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Bu sefer viskinin nefes boruma girmesini engelleyemiyorum. Öksürmeye başlıyorum ve gözlerim yaşıyor. "Ne oluyor Alex?"

Sırtıma birkaç kez tokat attı. "Kahretsin. Özür dilerim. Şakaydı."
Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve yanan boğazımı temizlemeye çalışıyorum.

Viski solumak tavsiye edilmez. "Komik değil, dostum. Komik değil."
Omuzlarımı geriye atıyorum ve kravatımı çekiyorum. Şu anda çok sıkı hissediyorum.

Sıkı ve rahatsız edici. Ve avuçlarım terlemeye başladı.

"Jake, dostum."

Ona yan gözle bakıyorum. "Her ne düşünüyorsan, yapma."

Diliyle alt dudağını dürtüyor. Poker oynadığımızda bunu yapıyor ve her seferinde boktan ellerini ele veriyor.

"Yakışıklı bir kadın." "Dur."

"Sadece cazibesini görebildiğimi söylüyorum."

"Hiç cazibesi yok." Çok fazla cazibe var, sorun da bu zaten.

"Tamam. Tamam, o zaman. Bu durumda, belki bir dahaki sefere Tennessee'ye gittiğimizde Ryan onu maça davet eder ve ben de onu takımın sahibi Karl Halpern ile tanıştıtırırım. Birkaç yıl önce boşandı. Hatırlıyorsun, değil mi? Paris'te tanıştığı bir adam için onu terk etmişti." Başını sallıyor. "O iyi bir adam. Muhtemelen oyuna geri dönme zamanı gelmiştir."

"Onun tipi olduğunu
sanmıyorum." "Gerçekten mi?

Neden olmasın, Jake?" "Kes
şunu, Alex."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttıyor ve viskisinden bir yudum daha alıyor. "Sırrın benimle güvende."

"Önemli değil çünkü zaten bitti. Çocuklarımız birbirleriyle evli. Bu çok karmaşık." Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum zaten. "Violet'e söyleme."

Alay ediyor. "Karıma bir şey söylememem gerektiğini çok iyi biliyorum. Onu seviyorum ama sır saklama konusunda bir eleğin su tutması kadar başarılı."

Beş dakika sonra Hanna'nın tek başına tuvaletlere doğru gittiğini görüyorum. Alex'e açıklama yapma gereği duymadan müsaade isteyip onu takip ediyorum.

Onu geri dönerken yakalamayı başardım.

"Oh! Jake!" Neredeyse bana çarpıyordu. Ama adil olmak gerekirse, gölgelerde gizleniyordum, ki restoranın aydınlatması düşük olduğu için çok fazla var.

"Selam. Bu gece merhaba demeye bile fırsatım olmadı." Elimi kalçasına koyarak onu sabitliyorum ama gözleri koridora kayıyor ve bir adım atıyor

geri dönüp bağlantıyı koparıyor.

"Biliyorum." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve alt dudağını ısırıyor. Gözleri yüzümde geziniyor ama bakışlarımla buluşmadan uzaklaşıyor. "Kızlar beni meşgul ediyor."

"Her şey yolunda mı?" Koridor çok karanlık olduğu için yüzünü net göremiyorum ama vücut diline bakılırsa kesinlikle bir şeyler ters gidiyor.

Çok yorgun ve gergin görünüyor. Ve dişleri alt dudağını bulup duruyor, ki bu endişelendiğinde bir şeydir. Düğün için davetli listesini tartışırken bunu çok yaptı - Queenie'nin annesi her gündeme geldiğinde. Ve kendi annesi.

"Evet. Hayır. Sonra konuşabilir miyiz? Belki partiden sonra?" Kolyesiyle oynuyor, ki bu kolye Kral ve Kraliçe'nin düğününde ona verdiğim kolye.

Olayların büyümesine izin vermektense sorunları doğrudan ele almaya çok alışkınım. Kafamda meşru bir temeli olan ya da olmayan senaryolar uydurmamın ikimize de bir faydası olmaz. "Şimdi konuşmak için bir yer bulabilir miyiz? Bir dakikalığına bile olsa? Bütün gece benden kaçıyormuşsun gibi hissediyorum ve her şeyin farklı olduğunu biliyorum." Aramızda hareket ediyorum. "Ama sanırım bunu nasıl yürüteceğimizi bulmamız gerekiyor. Arkadaşlığına hâlâ çok değer veriyorum Hanna. Bunu kaybetmek istemiyorum."

"Orada mı?" Başını sağ taraftaki küçük odaya doğru eğiyor, muhtemelen özel yemeklerin düzenlendiği yer burası kiralanmadığı zamanlar.

Onu odaya kadar takip ediyorum ve o da köşeye çekiliyor, yoldan geçenlerin göremeyeceği bir yere. Yanına oturuyorum.

Ellerini kalçalarında gezdiriyor ve uzun bir nefes veriyor. Ve bir tane daha.

"İyi misin?"

Gözlerini kapatır ve başını sallar. "Çok özür dilerim."

"Ne için?" Onu bu kadar duygusal yapan şeyin ne olduğunu anlamıyorum.

Elini çantasına atıp bir mendil çıkarıyor. Gözlerinin kenarını silerek gözyaşlarını düşmeden durduruyor. Burnunun köprüsünü sanki bir durdurma düğmesi olarak kullanmaya çalışıyormuş gibi sıkıyor. "Tüm bu lanet hormonlar beni gülünç derecede duygusal yapıyor."

Düğün dışında Hanna'yı hiç ağlarken görmemiştim. Ama bu farklı görünüyor. Neredeyse endişeden titriyordu. " değil. Biliyorsun ben

gözyaşlarından korkmuyorum." Işığı seçiyorum, çünkü gerçekten başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Biliyorum." Çenesini yukarı kaldırıyor ve tekrar gözlerini siliyor.

"Teşekkür .

Özür dilerim."

"Neden bu kadar üzgünsün?" Son iki dakika içinde ikinci kez özür diliyor.

Derin bir nefes daha alıyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda o kadar... kederli ki? Yırtılmış? Üzgün? Endişeli? Yüzünden pek çok duygu geçiyor ve ben hiçbirleriyle ne yapacağımı bilemiyorum çünkü neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Ellerini kucağında kavuşturuyor. "Bunu size söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden açık açık söyleyeceğim."

"Tamam." Eski sevgiliyle barışıp barışmadığını merak ediyorum. Gerçi onun yaptığı pislikten sonra bunu yapacağını sanmıyorum. Hasta değilse tabii? Ya da belki bir şeylere son verdiği için pişmandır? Ama bunun onu neden bu kadar duygusal yaptığını bilmiyorum.

Sorgulayan bakışlarımla karşılaştı. "Jake, ben hamileyim."

Başta hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Çok uzun birkaç saniye boyunca odadaki tek ses Hanna'nın dengersiz nefes alış veriş. Bir de koridorun sonundaki partinin kahkahaları ve gevezelikleri.

Sorduğum ilk soru aptalca bir soruydu. "Bu nasıl oldu?"

Birkaç kez göz kırıyor, parmakları kucağında dönüyor. "Açıkçası hamile kalabileceğimi düşünmemiştim. İki yıldır düzenli adet görmedim. Çok özür dilerim, Jake. Bunun olmasını istememiştim. Güvende olduğumuzu sanmıştım. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum." Alt dudağı titriyor ve elini kaldırıp ağzını kapatıyor ve korumak için mücadele ederek başını çeviriyor.

En son böyle bir haber aldığımda üniversitedeydim. Diplomamı alma ve bir takımla sözleşme imzalama yolunda ilerliyordum. Önümde koca bir hayat vardı. Rüyalarımı yaşayacaktım. NHL kariyeri, yılda milyonlar kazanmak, tüm ülkeyi gezmek. Kimmie ve ben üniversiteyi bitirene kadar bekleyecek, evlenecek ve hangi şehirde oynuyorsam oraya taşınacaktık. Her şeyi planlamıştık. Sonra kaygısız bir üniversite öğrencisinden yakında baba olacak birine dönüştüm.

"Emin misin? Menopozda olduğunu söylediğini sanıyordum?" Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemiyorum. Her şey imkânsız görünüyor ve ben hâlâ şoktayım.

"Perimenopozal. Ve öyleyim." Mendili elinde evirip çevirmeye, parçalamaya devam ediyor.

Panik başlar, tıpkı yirmi beş yıl önce Queenie'nin annesi gözyaşları içinde hamile olduğunu açıkladığında olduğu gibi. Korkmuştu ve aldırmak istemişti. Ona bu işi başarabileceğimizi söylemiştim. İkisine de bakacağımı söylemiştim. Çekinceleri olmasına rağmen kabul etmişti. Hiç azalmayan çekinceler.

Ve tüm hayatım değişti.

Ve şimdi tekrar değişecek.

"Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Benim olduğuna emin misin?"

Hanna irkilir. "Yattığım tek kişi sensin, yani evet, o senin."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben sadece... bu nasıl mümkün olabilir? Prezervatifsiz de yapabileceğimizi söylemiştin." Suçlayıcı ses tonumdan irkiliyorum ve geri çevirmeye çalışıyorum. "Hamile olduğundan ve bunun sadece bir hormon bozukluğu olmadığından emin misin?" Bunun olduğuna inanmamam dışında neden aptalca sorular sormaya devam ettiğimi bilmiyorum. Tekrar soruyorum. Belki aynı soruları sormaya devam edersem bana farklı bir cevap verir. Sanki mucizevi bir şekilde şaka yaptığını söyleyecek. "Lütfen bana bunun kötü bir şaka olduğunu söyle."

"Gerçekten burada oturup sana hamile olduğumu söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye tersliyor.

Hanna'nın aslında hastalıklı bir mizah anlayışına sahip olmadığının farkındayım. Ama bu beni on dokuz yaşına ve Kimmie'nin bir hafta boyunca doğum kontrol hapi almayı unuttuğu günlere götürüyor. Bilseydim prezervatif takardım ama takmamıştım.

Ve bir kez daha, güvende olduğumuzu düşünmüştüm ama öyle olmadığımızı anladım.

"Çocuk yetiştirme işini bırakmıştım. Özgürlük kapımı çalıyordu." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, aylar önce aramızdaki bu şey başladığında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. "Queenie daha yeni evlendi. Hamile kalacak olan o olmalıydı, biz değil. Ve *biz biz* bile değiliz." Ben bariz olana işaret etmeye devam ediyorum ve Hanna aynı anda hem içine kapanıyor hem de kendini toparlıyor gibi görünüyor.

Yüz ifadesi düz. "İnan bana, ben de en az senin kadar şok "

Karnına bakıyorum. İçinde bir bebek olduğu gerçeğini ele veren herhangi bir belirti yok. "Kaç aylıksın?"

Şakağını ovuşturuyor. "Tahmin etmem gerekirse, yaklaşık on iki haftalık olduğumu söyleyebilirim, ancak doktorumu görene kadar emin olamayacağım."

"Yani Queenie ve King'in düğününün olduğu hafta sonu mu hamile kaldın?" Avuçlarımı, her yerimle birlikte terlemiş olan kalçalarımda gezdiriyorum.

"görünüyor, evet."

"Sadece bir kez prezervatif kullanmadık," diye mırıldandım. Hanna ve ben her zaman dikkatliydik. Aslında, Queenie'nin doğumundan beri prezervatif kullanmadan gittiğim tek sefer buydu.

Ben bunun aptalca bir şey olduğunu itiraf edemedim Hanna alay ederek, "Jake, ikimiz de bunun gerçekten gerekli olduğunu biliyoruz, değil mi?" dedi.

Buna cevap verme zahmetine girmiyorum, çünkü açıkça iğneleme dolu. Ve korkunç derecede doğru. "Bunu ne zaman öğrendin?"

"Bu sabah kahvemdeki kremanın tadı bozuktur, sonra aynı şey kızlarla spa gününe gittiğimizde de oldu. olduğumu ya da belki de bir şeye yakalandığımı düşündüm ama Violet süt ürünlerinin tadı kötü olduğunda hamile olduğunu anladığına dair bir yorum yaptı. Başta bir şey düşünmedim ama son zamanlarda çok fazla uyuyorum. Ve midem de bozuk. Seni göreceğim için gergin olduğumu düşündüm, ki öyleydim, ama sonra daha fazlası olabileceğini fark ettim."

"Bekle, bunu *bugün* mü öğrendin?" "Bu öğleden sonra. Bir sınava girdim."

"Bunu kızımın lanet olası doğum gününde öğrenmiş olman büyük bir ironi." İnanmayarak başımı salladım. "Bir dakika. Bütün öğleden sonra kızlarla birlikte değil miydin? Sınava girmeye ne zaman vaktin olacak?"

"Lainey hamile kalmaya çalışıyordu ve yanında testler taşıyordu. Bana bir tane verdi, ben de tualete gittim... ve pozitif çıktı," diye açıklıyor Hanna.

"Lainey ve Violet hamile olduğunu biliyor mu?" Bu ideal değil. Özellikle de Alex'le karısının sır tutma konusundaki beceriksizliği hakkında yaptığımız konuşmayı düşünürsek.

"Ve Stevie." Sözümü kesmemem için elini kaldırdı. "Ama senin olduğunu bilmiyorlar. Onlara tesadüfen biriyle birlikte olduğumu söyledim ve o kişinin Tennessee'den olduğunu düşündüler. Onlardan bir şey söylememeleri için söz aldım çünkü ne yapmam gerektiğinden emin değildim."

Queenie henüz üç aylıkken annesi bizi terk ettiğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

çocuk büyötmek. Yirmi yaşında uykusuz geçen geceler yeterince zordu. Şimdi bunu yapmak zorunda olma fikri akıllara durgunluk veriyor. "Ne yapmak istediğini biliyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Yani...?"

"Nasıl ilerlemek istersiniz? Planınız nedir? Kırklı yaşlardayız." Ben de bariz olanı söylemeye geri döndüm. "Onu tutacak mısın?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor, bu da bana ses tonum hakkında her şeyi anlatıyor. "Senden hiçbir şey beklemiyorum, Jake. Senden bunu benimle birlikte üstlenmeni istemiyorum. Sana söylüyorum çünkü bilmen gerekiyor."

"Öyle demek istemedim. Ve eğer bu benim çocuğumsa, onun hayatında bir rol üstleneceğim." Peki bunu nasıl başaracağım? Hanna beş saatlik bir uçak yolculuğu uzaklığında yaşıyor.

"Senin çocuğunsam mı? Senden başka kimseyle birlikte olmadım," diyerek neredeyse bana tükürüyor.

Tam cevap verecektim ki Hanna elini kaldırarak aptalca bir şey söylememi engelledi. Tekrar. "Bu çocuğun nasıl yetiştirileceği hakkında konuşmaya başlamadan önce doktorumu görmem gerekiyor. İlk üç aylık dönemi atlatsam bile, ki atlattığımı düşünüyorum, yüksek risk altındayım ve bu bebeği hâlâ kaybetme ihtimalim var."

"Ama planın onu saklamak mı?" Onda kalmasını istiyor muyum? Cevaplarını kendim bile bilmezken neden ona bu soruları soruyorum?

"Herhangi bir sorun çıkmazsa, evet." Kolyesine uzanıyor ve pembe altın kalbi parmaklıyor. "Bunun çok beklenmedik olduğunu biliyorum ama bu sahip olacağım son şans. Hâlâ bir şansım olduğunu bile düşünmüyordum. Pek çok potansiyel komplikasyon olduğunu biliyorum ama yüksek riskli olsun ya da olmasın hamileliğimi sürdüreceğim."

Risklerin ne olduğunu bile bilmiyorum. Bu hamilelik Hanna'yı tehlikeye atar mı? Ya ona bir şey olursa, o zaman ne olacak? Geçen seferkiyle aynı senaryoyla karşı karşıya kalabilirim. Bu süreçte Hanna'nın başına kötü bir şey gelirse daha da kötü olabilir. "Seni burada bir doktora götürmemi ister misin? Yarın için bir şeyler ayarlayabilirim? Takım doktorunu arayabilirim."

Başını sallıyor. "Kendi doktorumu görmeyi tercih ederim. O benim geçmişimi biliyor."

"Tamam. Tamam. Seninle geri döneyim mi? Beni orada istiyor musun?" Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu sorunun cevabı hayır.

Koridordan gelen sesler, bu konuşmanın istediğimiz kadar özel olmadığı konusunda bizi uyarıyor.

"Bunu konuşmak için daha özel bir yer bulalım mı?" diye sordum. Kafam anılar ve endişelerle dolup taşıyor. Bu son olduğunda kız arkadaşımı, kariyerimi kaybettim ve bekâr bir baba oldum. Bu nasıl başa çıkacağımı bilmediğim devasa bir akıl tutulması.

"Ryan ve Queenie'lerde kalıyorum. Oraya geri dönmek ister misin?" Titrek bir nefes veriyor ve telefonunu kontrol ediyor. "Saat on biri geçti. Yarım saat içinde yorgun olduğumu söylemem zor olmaz, değil mi?"

"Ben de seninle geliyorum." Bir çeşit plana ve tüm bu olanları kafamda toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Tamam." Ayağa kalkıyor, ellerini kalçalarında gezdiriyor ve sonra yüzüne doğru hareket ediyor. "Bunu idare etmem gerekiyor mu? Ağlıyormuşum gibi mi görünüyor?"

"Hayır. Her zamanki gibi güzel görünüyorsun." Muhtemelen ona söylediğim ve onun yüzünü buruşturmadığı ilk şey bu oldu.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Şimdi de beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

"Doğru değil. Sen her zaman büyüleyicisin, Hanna." Koridora geri adım atarken, alışkanlıktan olsa gerek, parmak uçlarımı sırtının alt kısmına yerleştiriyorum.

Aynı anda erkekler tuvaletinin kapısı açılır ve Bishop dışarı çıkar.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ciddi misin? Neden ne zaman bir olay olsa ikiniz birlikte ortadan kayboluyorsunuz? Bunu görmezden gelmemi imkânsız hale getirdiğini biliyorsun."

"Geçen seferki gibi konuşuyorduk," diyor Hanna.

Gözlerini deviriyor. "Uh-huh. Biliyor musun, eğer siz ikiniz takılıyorsanız, lütfen bunu gizli tutup beni bunun dışında tutabilir misin? Sanki King'in ailesi siz ikiniz onu ve Queenie'yi üvey kardeş yapmadan da yeterince karışık değilmiş gibi."

Ve bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Hanna'nın gözleri dehşetle irileşir. "Aman Tanrım, Jake. Çocuklara ne diyeceğiz?"

ONUNCU BÖLÜM

Plan nedir?

Hanna

Sonraki yarım saat hayatımın en uzun saatiydi. Jake'in tepkisinin beklediğim gibi olmadığını söylemek hafif kalır. Sevinçten zıplayacağını düşünmemiştim ama bunu da beklemiyordum. Belki de ben aşırı hassasım. Bilemiyorum. Ama ona söylemekle bardan ayrılmak arasında geçen zamanı gerginleştiriyor.

"İyi misin?" Ryan kolunu omuzlarıma atıyor ve beni yanına çekiyor. Diğer elinde bir White Russian var.

Süt ürünleri düşüncesi midemi bulandırıyor, ki bu üzücü çünkü genellikle süt ürünlerini çok severim. Özellikle de dondurmayı. "Evet, sadece yorgunum. Uçmak konusunda nasıl olduğumu bilirsin. İyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey değil." Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Hâlâ. *Yine*. Ama Queenie'nin doğum gününü böyle bir haberle mahvetme fikrine katlanamıyorum. Tam olarak kötü bir haber olduğundan değil. Sadece çok edici bir haber.

"Kendini gecenin sonuna kadar sürüklemene gerek yok. Nasıl olsa sabah görüşeceğiz. Sen de daha geç bir saate kadar uçmayacaksın, değil mi?"

"Öğleden sonra." Eve ancak gece yarısından sonra dönebileceğim, ancak Pazartesi günü evden çalışma günüm ve tüm telefon görüşmelerimi öğleden sonraya ayarladım, böylece jet lag'ı uyuyarak atlatabileceğim.

"Brunch'ta biraz kaliteli zaman geçirebiliriz. Ben de seni havaalanına bırakırım." Ryan bana gülümsüyor. Kesinlikle çakırkeyif. Çok sık içki içmez, içtiğinde de genellikle tadı alkollü bir içecekten çok milkshake'e benzeyen süt bazlı içecekler içer.

"Tamam. Kulağa harika geliyor." Yanağına bir öpücük kondurup kızlara iyi geceler diliyor, Lainey, Stevie ve Violet'a bugünkü yardımları için sessizce teşekkür ediyor ve Queenie'ye mutlu yıllar diliyorum. Jake de benim ayrılmamı bahane ederek yola çıkıyor ve birlikte otoparka gidiyoruz, Jake bize bir Uber çağırıyor.

Arabaya biner binmez solgunlaşıyorum. Yorgunluğun ötesindeyim. Beynim karmakarışık ve bu gece nasıl bir konuşma yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Jake'in üzerine büyük bir bomba bıraktım, kendimden bahsetmiyorum bile. Sadece birlikte uyuyup biraz eğlenirken her şey farklıydı. Şimdi hayatlarımız geri dönülmez bir şekilde iç içe geçmiş durumda. Ne olsun, bu bebek olsa da olmasa da, ilişkimiz asla gibi olmayacak.

"Nasılsın?" Jake soruyor. Yolculuk şu ana kadar oldukça sessiz geçti, çünkü bu ikimizin de kötü saç kesimi ve berbat müzik zevki olan Uber şoförü Jett'in yanında yapmak isteyeceği bir konuşma değildi.

Omuz silkiyorum. "Daha iyi olduğum da oldu, daha kötü olduğum da." Gerçekler ortaya çıkmaya başlıyor ve bu beni çok korkutuyor. Bu noktada herhangi bir heyecan hissetmeli miyim bilmiyorum. Bir yanım gerçekten çok seviniyor ama şu anda tüm endişelerim onun üzerine basıyor.

Eğildi, dudakları kulağımda, sesini fısıltıya düşürdü, "Eve giderken bir CVS'de duralım mı? Emin olmak için bir test daha yapmalı mısınız?"

Başımı sallıyorum, sonra dönüyorum ve kulağı ağzıma gelecek şekilde eğilirken çenemi yukarı kaldırıyorum. Burnum yanağına değiyor ve kolonyasını içime çekiyorum. Ne kadar stresli olsam da vücudum onun yakınlığına ısınıyor. "Başka bir test yaptırmamın bir anlamı yok. Hamilelik testleri söz konusu olduğunda yanlış pozitif çıkması nadirdir. Hormon ya vardır ya da yoktur."

"Oh." Geri çekildi, belki de sersemlemiş görünüyordu. "Bunu bilmiyordum."

Kendime ikimizin de bunu yapmayalı uzun yıllar olduğunu hatırlatıyorum. Ve testi yapan o değildi.

Ryan'lara olan yolculuğumuz uzun sürmediği için minnettarım. Arabadan inip eve girer girmez ona dönüyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, senden hiçbir şey beklemiyorum."

Elini cebine sokuyor ve dudakları bir çizgi haline geliyor. "Bir kızımı tek başıma büyüttüm, bu sefer sorumluluklarımdan kaçacak değilim. Sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum, hepsi bu Hanna." Nefesini dışarı üflüyor. "Hıyarlık etmeye çalışmıyorum. Ama ikimiz de kırklı yaşlardayız. Geçen sefer bir gençle otuz yaşındaydım, bu sefer altmış olacağım. Bu biraz kafa karıştırıcı."

Bunun şokunu atlatıp, benim yaşında bir bebeğe bakmanın nasıl bir şey olacağını pek düşünmedim.

emekliliği düşünüyorum. Başım dönüyor. "Tabii bu hamileliğin sonuna kadar giderse. Düşük yapma ihtimali çok daha yüksek." Ayaklarımı yere basmalı ve beklentilerimi düşük tutmalıyım.

Parmaklarımla dudaklarıma dokunarak duygularımı ve kaygı düzeyimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Mutfağa doğru gidiyorum. Ellerime bir şey koymalıyım ki tırnaklarımı çiğneyip kütük haline getirmeyeyim. "Ve daha önce düşük yaptım, bu da tekrar olma ihtimalini artırıyor." Bu çok duygusal bir darbeydi. Aylarca toparlanmaya çalıştım.

Jake beni takip ediyor, gözleri kocaman. "Daha önce düşük mü yaptın? Ne zaman oldu bu?"

"Kırk bir yaşındayken." "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu gerçekten konuştuğum bir şey değil." Özellikle de gizli bir ilişki yaşadığım adamlarla.

Adanın etrafında dönüyor ve yanıma geliyor. "Muhtemelen yapmalıyız. Zor olacağından emin olsam da."

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı, açık hava yemek alanının üzerinde ip ışıklarının asılı olduğu arka bahçeye bakıyorum. "O noktada kendi bebeğime sahip olma fikrinden vazgeçmiştim. Gordon ve ben çok uzun zamandır deniyorduk ama başarılı olamamıştık. Doğurganlık tedavileri ve doktor randevularıyla işimin bittiğini söyledim. Daha fazla hayal kırıklığını kaldıramazdım. Adet dönemlerimi takip etmeyi bıraktım çünkü zaten her şey tuhaflaşmaya başlamıştı. Bir gün markete gittim ve korkunç kramplar girdi. Beni dizlerimin üstüne çöktüren türden. Dokuz haftalıktım." Bir nefes verdim. "Yıkılmıştım. Hamileydim ve haberim bile yoktu. Tekrar. Duygusal olarak böyle bir şeyle tekrar başa çıkmak çok zordu."

Jake alt dudağını ovuşturuyor ve gözleri üzgün. "Çok üzgünüm Hanna. Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Karşımdakini teselli etmem ya da acımdan korumam gerektiği hissi hep tuhaftır. "Ben de." Gordon ve benim için sonun başlangıcıydı. Kederimi anlayamıyordu. Evlat edinmeyi önermişti, ben de karşı çıkmamıştım ama bu yola giren ve anne son anda bebeği doğurmaya karar verdiğinde korkunç bir hayal kırıklığı yaşayan arkadaşlarımız olmuştu. Kalpleri çok kırılmıştı ve ben daha fazla kayba tahammül edemiyordum.

Hayatımın karanlık bir dönemi idi. Annem beni desteklemek için yanımdaydı, Paxton da öyle. Ve tabii ki Ryan. Ama ben çok daha zor zamanlar geçirdim.

beklediğimden daha fazla. Bir süreliğine kendimi kapattım ve bunu tekrar yaşayamayacağıma karar verdim. Ama şimdi yaşıyorum. "Senden hiçbir şey beklemediğimi söylediğimde ciddiym Jake. İkimiz de bunun olmasını istemedik ama bu benim kendi bebeğime sahip olmak için son şansım. Bunun bebek ve benim için riskli olduğunun farkındayım ama anne olmak için bir şansım daha olacağını düşünmüyordum ve şimdi bana bir şans veriliyor."

Tezgâha yaslanmış, yüzünde acı dolu bir ifade var ama onu anlamak zor. "Bunu neden yapmak istediğini anlıyorum."

Tekrar ağlamaya başlayacakmışım gibi hissediyorum, ki bu da bu konuşmaya yardımcı olmayacak. O yüzden vites değiştiriyorum. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Neden oturmuyorsun, ben de sana şeyler getireyim?" "Ben hamileyim, sakat değilim, Jake."

"Biliyorum. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Dolaplara doğru ilerliyor ve iki bardak çıkarıyor. Tabii ki burada her şeyin nerede olduğunu biliyor. Haftada bir kez Ryan ve Queenie ile akşam yemeği yiyor. Queenie babasına inanılmaz derecede yakın ve Jake ile Ryan da çok iyi anlaşıyor. Umarım bu durum değişmez. En azından uzun vadede.

Jake buzdolabını açar. Üç galon süt -sürpriz değil- ve sıkma organik portakal suyunun yanı sıra maden suyu da var. "Sanırım sütü pas geçeceksin." En azından birimizin espri anlayışı hâlâ yerinde.

Gülümsüyorum. "Su iyidir."

"Aç mısın? Yemekte pek bir şey yemedin," diye soruyor Jake bana bir bardak su uzatırken.

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıyorum. "Akşam yemeğinde fazla bir şey yemediğimi nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor, yüzünde mahcup bir ifade var. "Seni izliyor olabilirdim."

Başımı eğiyorum. Keşke işler bu kadar karmaşık olmasaydı. Mücadele edilmesi gereken en zor şeyin pes etmemek ve Jake'le tekrar yatmak olduğu günleri özlemle anmam ironik. "Senden kaçıyormuşum gibi görüldüğüm için özür dilerim. Seni bu öğleden sonra arayacaktım ama gerçekten gününü mahvetmek istemedim."

"Günümü mahvetmedin, Hanna." Yine de sesi düz ve her şeyden çok sözde bir hizmet gibi geliyor.

Ona inanmayan bir bakış attım. "İkimizin de bugüne başlarken bir kez bile 'Hey, yeniden çocuk sahibi olacağımı öğrensem harika olmaz mıydı' diye düşündüğümüzü sanmıyorum."

İç çekiyor. "Bu kesinlikle bir sürpriz."

Ondan ne beklediğimi bilmiyorum ama bu ilgisizlik o değil. Sanırım gençken eski erkek arkadaşım bebekten kurtulmam için ısrar ettiğinde ve sonra beni onu bağlamaya çalışmakla suçladığında işlerin nasıl gittiğinden daha iyi. "Üzerime daha rahat bir şeyler giyeceğim. Sonra bunu konuşabiliriz."

Ben bir çift tayt ve büyük boy bir gömlek giyerken Jake'i oturma odasında bırakıyorum. Kot pantolonlarla ve rahat ve kısıtlayıcı olmayan her şeyle işim bitti. En azından artık pantolonlarımın son günlerde neden daha dar geldiğini biliyorum. Döndüğümde Jake kanepede oturuyordu. Hâlâ elbise pantolonu, düğmeli bir gömlek giyiyor ve kravat takıyor ama boynundan bolca sarkıyor ve üstteki iki düğmesi açık.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye soruyorum.

"Bu sabah kızımın doğum gününü kutlamayı dört gözle bekliyordum ve aramızın fazla gerilmemesini umuyordum." Sehpadan bir kalem aldı ve parmaklarının arasında çevirdi.

"Seninle birlikte olup da yatağa girmemenin ne kadar kolay olacağından emin değildim."

"Sanırım itidal eksikliğimizin bizi nereye götüreceğini biliyoruz." Jake karnımı ediyor. "En azından bu sefer prezervatife gerek kalmayacak." Ben yüzümü buruşturuyorum, o da iç çekip başını sallıyor. "Yanlış söyledim.

Pislik yorumlarımla ve boktan şakalarımla pislik olmaya çalışmıyorum,

Hanna. Ben sadece... burada zorlanıyorum. Az önce Alex'le Queenie ve King'in ne kadar yakında bir aile kuracaklarını konuşuyorduk ve sen , bana en döndüğümü söylüyorsun. Bir saatten fazla zamanımı alacak.

bu işi hallet."

"Senden gerçekten bir beklentim yok, Jake. Ama sana söylememek gibi bir seçeneğim de yoktu. Birkaç ay içinde neler olduğu çok açık olacak." Kendimi yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalışarak karnımı ovuyorum. "Biliyor musun, araştırdım ve bu yaşta hamile kalma ihtimalim tam anlamıyla yüzde beş. Yüzde beş. İhtimaller çok zayıftı."

"Yarın bir doktora görünmek istemediğine emin misin? Bill bizim takım doktorumuz ve doğum öncesi bakım konusunda uzman olmasa da bir test daha yaptırabiliriz. Kesinlikle emin olmak için."

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Ben zaten eminim. Ve gerçekten doktorumu görmeyi tercih ederim. Her şeyi göz önünde bulundurarak beni hemen içeri alacağından eminim. Beni hemen içeri alacak.

Şimdiye kadar her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kan tahlili yapmak ve bir ultrason planlamak istiyorum."

"çok şey var, değil mi?" Jake elini saçlarının arasında gezdiriyor.

"Öyle," diye katılıyorum.

"Eğer on iki haftalık olduysanız, ultrason yakında olmalı, değil mi?"

"Sanırım hemen bir tane yaptırmamı isteyecektir. Ve kromozomal anormallikler için test yapmamız gerekecek."

Gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturuyor. "Peki ya sorunlar varsa?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten de ne bulacaklarına bağlı. Bebeğe bir sorun olduğunu öğrenmek beni en çok korkutan şey değil. Her şeyin yolunda olduğunu düşünürken aniden öyle olmadığını görmek. Geçen seferkinden daha yüksek risk altındayım, ancak on iki haftalık sınırı çoktan geçtim, bu yüzden şansımı denemek ve her şeyin yolunda gitmesini ummak istiyorum."

Kanepenin kenarına vuruyor. "Bu senin için ne kadar riskli? Fiziksel ve duygusal olarak Hanna, bu iş yürümezse senin için ne kadar zor olacak?"

Avuç içimi karnımın üzerine yerleştiriyorum, eğer işler istediğim gibi gitmezse ne kadar acı verici olacağını düşünmek istemiyorum. "Hoşumuza gitse de gitmese de bu olacak. Ve bebeğin yaşam kalitesini korumak için başka bir seçenek olmadığı sürece sonlandırmayacağım."

"Peki ya yaşam kaliten ne olacak?" diye soruyor, sonunda sesi çatlıyor.

"Karşıma ne çıkarsa çıksın üstesinden gelirim."

"Kırklı yaşlarda tıbbi riskler nelerdir? Her şey yolunda gitse bile, gece yarısı beslenmelerinden ve yürümeye başlayan bir çocukla uğraşmaktan bahsediyorsunuz. Bunu tek başına yapmaya çalışmak bir yana, bir partnerle bile çok fazla enerji harcıyorsun ki bunu yapmaya hazır olduğunu birden fazla kez ima ettin." Ses tonu yine değişiyor ve ben bunu tam olarak okuyamıyorum.

Bu konuda kızgın mı, korkmuş mu, hayal kırıklığına mı uğramış? Queenie'nin annesiyle ilişkilerinin nasıl gittiği hakkında ne hissettiğini anlayacak kadar bilgim yok. Tek bildiğim Queenie bebekken annesinin onları terk ettiği ve Jake'in onu tek başına büyüüttüğü.

"Çünkü kendini bebeğe ya da bana karşı borçlu hissetmeni istemiyorum."

"Birlikte katıldığımız her aile toplantısında nasıl böyle hissetmeyeceğim?" İki elini de yüzünde gezdiriyor. "Durup lanet bir prezervatif almalıydım."

İnanamayarak gülüyorum. "Biliyor musunuz? Şu anda bunun pek de verimli bir konuşma olduğunu sanmıyorum. Sanırım ikimiz de yorgun ve duygusalız ve muhtemelen sabah pişman olacağım şeyler söylemeye çok yaklaştım. Eve gitmelisin."

"Çocuklara ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz."

"Sabah tekrar gel. O zaman konuşabiliriz ama bu konuşmayla ve seninle bu gece işim bitti." Koltuktan kalktım.

"Hanna." Jake bileğimi . "Öyle demek istemedim-"

"Yapma." Bir parmağımı kaldırdım. "Şokta olduğunu anlıyorum. Ve gafil avlanmış gibi hissetmeni de anlıyorum çünkü bugün ben de aynı şekilde hissettim. Ama düşüncesiz ve tamamen bencilce davranıyorsun. Biraz uyu. Biraz perspektif kazan. Yarın konuşuruz." Bu sözlerle koridora fırladım, yatak odasının kapısını arkamdan çarpıp kilidi kırdım.

Titriyorum ve kızgınım. çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Birkaç saniye sonra kapı sessizce çalındı. "Hanna?"

"Bu gece işim bitti," diye
seslendim. "Ne olursa olsun, özür
dilerim."

Özür dilemek bu sorunu çözmeyecek.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Tekrar deneyelim

Jake

Bir Uber çağırdım ve eve gittim. Kendimi bok gibi hissediyorum ama aynı zamanda Hanna'ya ayağımı ağzıma sokmadan ve bir pislik gibi görünmeden bir şey söyleyemiyor gibiyim.

Uykudan kaçıyorum. Belki bir ya da iki saat huzursuzca uyuklamayı başarabiliyorum ama zihnim sonsuz bir keşkeler ve neden şimdi döngüsü içinde dönüp duruyor. Sonunda saat dörtte pes ediyorum ve kendime bir kahve yapıyorum.

Fincana damlamasını izliyorum ve Hanna'nın geçmişte yaşadıklarını düşünüyorum -yan ailesi tarafından büyütülmesi, hamile kalması ama bunu kutlayamadan bebeğini kaybetmesi, evliliğinin sona ermesi ve şimdi de bu.

Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Ama Kimmie'nin hamileliği söz konusu olduğunda onunla her şeyi doğru yaptığımı düşünmenin, ancak onun bana bebeği doğurması için onu zorlamamam gerektiğini söyleyip ikimizi de terk etmesinin ve Queenie'yi tek başıma büyütme zorunda kalmamın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunun Hanna'nın yapabileceği bir şey olduğunu düşünmüyorum, ama aklımdan engel olamıyorum.

Ailem harika ve destekleyiciydi, ancak diğer yirmi yaşındakiler barlara gidip sarhoş olurken, kız arkadaş edinirken, sınavlara çalışırken ya da arkadaşlarıyla takılırken, ben diplomam, hokey ve gece yarısı beslenmeleri sayesinde uykusuz gecelerle uğraşıyor ve bekar bir ebeveyn olmayı nasıl yöneteceğimi öğreniyordum.

Takım arkadaşlarım akşamdan kalmalığın etkisiyle uyurken, ben avukatımla görüşüyor ve kızımın tam velayeti için başvuruda bulunuyordum. Queenie'yi iki ebeveynsiz bırakamazdım.

Kariyerime buz üzerinde başlamak yerine, yönetimde daha düşük seviyeli bir pozisyon aldım ve korkunç ikililerle, tuvalet eğitimi ve gece boyunca uyumasını sağlamaya çalışmak gibi şeylerle uğraştım.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde nihayet özgürlüğün, kızımın hayatını birlikte sürdüreceği harika bir eş bulduğunu bilmenin verdiği güven duygusunun tadına vardım. Sessiz sabahlara ve yalnız yaşamaya alışmışım. Flört sahnesine geri dönmeyi dört gözle bekliyordum. Sonunda. Hanna olayının sona ermesini atlatmak için kendime biraz zaman verdikten sonra, ki dürüst olmak gerekirse bu düşündüğümünden çok daha uzun sürdü. Belki de sadece sıradan sevgililer olmadığımız, aynı zamanda arkadaş olduğumuz içindir.

Ama şimdi Hanna olayı daha da karmaşık. Ve ben bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Tek gereken düşüncesiz bir andı. Ve şimdi ülkenin öbür ucunda yaşayan biriyle en az on sekiz yıl daha çocuk büyütmeyle karşı karşıyayım. Bunun neye benzeyeceğini bile bilmiyorum.

"Ne yapacağım ben şimdi?" Elimi yüzümde gezdirip kahvemi yanıma alarak oturma odasına geçiyorum ve Queenie'nin son yirmi beş yılın kötü modasına saçma bir saygı duruşu olduğunu düşündüğü fotoğraf duvarında duraklıyorum.

Kızımın yeni doğmuş halinden üniversite mezuniyetine ve geçen hafta astığım düğün fotoğrafına kadar olan hayatını anlatıyor. Bu fotoğrafı odak noktası haline getirmek için tüm fotoğrafların yerini değiştirdim. Küçük kızım büyümüş ve eşiyile birlikte hayatına başlamış.

Queenie'nin annesiyle çekilmiş bir fotoğrafı bile yok. Hiç çekmediğim için değil. Çektim. Ama Kimmie kızımızı kucağına aldığı anda hiç gülümsemezdi. Bana bir bakış atar ve fotoğraf makinesini kaldırıp işe yarar bir şeyler yapmamı söylerdi.

Kimmie gittikten sonra bile, Queenie'nin iyiliği için onu hayatımızda tutmaya çalıştım. Queenie'yi annesini görmeye götürürdüm ve medeni ve samimi olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdım, ama bu asla kızıyla geçirdiği zamanla ilgili değildi. Her zaman bizimle ilgiliydi. Queenie'yi her şeyin -kariyerimin, ilişkilerimin, arkadaşlıklarımın, sosyal hayatımın- önüne koyduğum için ilişkimizde nasıl başarısız olduğumu.

Bir ortağa sahip olmak hakkında ilk şeyi bilmiyorum. Aynı derecede, hatta dün geceki konuşmamıza göre belki de daha fazla yatırım yapan başka biriyle çocuk büyütmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve bu beni çok korkutuyor.

çok şey var. . Bu çocuk Queenie ile aynı yaşa geldiğinde ben yetmiş yaşında olacağım. O benden daha uygun bir ebeveyn olacak.

o zamana kadar olacak. Çocuğu okula bıraktığımda insanlar beni dedeleri sanacak.

Ama burada gözlerim kararırış ve kararsız bir şekilde dururken çok önemli bir şeyin farkına vardım. Hayatıma devam etmeye hazır olabilirdim ama tıpkı on dokuz yaşındayken yaptığım gibi bir seçim yaptım. Ve seçimlerin sonuçları vardır. Kafamı toparlamakta zorlanıyor olmam, bu konuda bencil bir pislik gibi davranmam gerektiğı anlamına gelmiyor.

Dün gece Hanna'ya da aynen böyle davrandım.

Şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Ne kadar gergin olmalı. Ne kadar yalnız hissettiğini. Bunun onun ilk kez hamile olduğunu öğrendiğı ergenlik döneminin bir yankısı olmasını istemiyorum. Ya da kendi gündemimi zorladığım ve bunun sadece iyi bir baba olmaktan öte, nasıl görünürse görünsün güvenilir bir ortak olmakla ilgili olduğunu hesaba katmayı unuttuğum benimkinin bir yankısı olmasını istemiyorum. Kimmie'de yaşadığım pişmanlıkları Hanna'da da yaşamak istemiyorum.

"Ah, kahretsin." Elimin topuğunu gözüme bastırıp ovuşturuyorum. "Tam bir pisliksin." Sanırım bu haberi ilk seferinde daha iyi karşılamıştım.

Koridordan banyoya doğru gidiyorum. Kafamı boşaltmak için düş almalıyım. Sonra Hanna'yla konuşmam ve umarım dün gece olduğumdan daha az aptal olmam gerekiyor.

Queenie ve Kingston'ın evine saat altı buçukta varıyorum. Ryan'ın sosyal medyasına bakılırsa barı sabah ikide kapatmışlar. Yakın zamanda uyanacaklarından şüpheliyim.

Giriş koduyla -babamın ayrıcalıklarıyla- içeri giriyorum ve alarmı sıfırlıyorum. Hanna'kaldığı yatak odasına doğru ilerliyorum, ana katta olduğu ve King ile Queenie'nin üst katta olduğu için burada olmamın onları uyandırmayacağına şükrediyorum.

Kapısını çalıyorum ve hemen yanıt alamayınca şaşırmıyorum. Ne yaptığımı düşünmeden önce ona bir mesaj gönderiyorum ve odanın içinden telefonun boğuk zil sesini duyuyorum. Mesajlarıma iliştirilmiş bir şarkı var.

Görev yerimden ayrıлып oturma odasında rahatıma bakmak ve belki de biraz kestirmek üzereydim ki, ayak sesleri beni duraksattı.

Kapı açılıyor ve Hanna gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Özür dilerim."

"Saat yedi bile değil." Eliyle yüzünü ovalıyor ve dudaklarını şapırdatıyor.

"Biliyorum. Uyuyamadım. Seni uyandırmamalıydım. Dün geceki davranışım için özür dilemek istedim. Pisliğin tekiydim."

Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor, onaylıyor mu onaylamıyor mu emin değilim. Üzerinde "*Uykuyu insanlardan daha çok severim*" yazan büyük boy bir gece gömleği giyiyor. Uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve kravatından yarıya kadar dökülüyor.

"Sen konuşacak kadar uyandığında ben oturma odasında olacağım." Koridora doğru bir adım atıyorum ama Hanna bileğimi tutuyor.

"İçeri gel. Bana birkaç dakika ver." Bileğimi bırakıyor ve banyoya girerken beni yatak odasının ortasında öylece bırakıyor.

Sağ tarafta küçük bir oturma alanı var, ben de oturup etrafı inceliyorum. Dün gecedan kalma kıyafetleri yerde bir yığın halinde yatıyor. Çarşaf lar buruşmuş ve bükülmüş, soluk mavi yorganın üzerinde bir yığın mendil ve yerde de birkaç tane var.

Bu da demek oluyor ki
gözyaşları vardı. Benim
yüzümden.

Birkaç dakika sonra, saçları düzeltilmiş, uzun bir tişört ve tozluk giymiş olarak yeniden ortaya çıkar.

"İyi misin?" diye sordum.

Omuz silkiyor ve odanın diğer tarafına geçip karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Daha iyi olduğum da oldu, daha kötü olduğum da."

"Dün gece olayları ele alış şeklim için özür dilerim. Ya da idare edemediğim için. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama evin boş olmasına ve Queenie'nin güvenebileceği tek bir kişi olmasına yeni yeni alışmaya başlamıştım. Bu da beni onun bebek olduğu ve her şeyi tek başıma yaptığım zamanlara ve o ne kadar zor olduğuna götürdü. Senin nasıl hissettiğini ya da tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu düşünmedim."

Hanna birkaç saniye sessiz kalır. "Sindirilmesi gereken çok şey var ve bu konuda iyi hissetmeni ya da özellikle heyecanlanmanı beklemiyorum ama bilmen gerekiyordu.

Keşke zamanlama farklı olsaydı diyor muyum? Beş yaş daha genç olmayı mı? İlişkımız zaten bu olmadan da yeterince karmaşık değil miydi? Kesinlikle isterdim. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, Jake, bu bebeği doğuracağım."

Keşke bu habere farklı tepki verseydim de o da savunmaya geçmeseydi. "Ben de bu süreçte sana destek olmak için burada olacağım. Hâlâ çözülmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum ama belki doktorunla görüştükten sonra bir plan yapmaya başlayabiliriz? Önemli doktor randevularına gelebilmek istiyorum. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Gözlerini ovuşturuyor ve yavaş bir nefes veriyor. "Her randevum olduğunda Tennessee'ye uçmanı beklemiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Orada olmak *istiyorum*, Hanna. Programımın elverdiği ölçüde. Çocukların düğünü öncesindeki tüm etkinlikler için oluşturduğumuz ortak takvimi kullanabiliriz, böylece tüm önemli şeyleri seninle birlikte takip edebilirim." Kimmie ile tüm randevuları ayarlayan ve gittiğinden emin olan bendim. Safça, Queenie doğduğunda ona benim aşık olduğum gibi aşık olacağını varsaymıştım. Hanna için aynı şeyin geçerli olacağını sanmıyorum. Aslında, tahmin etmem gerekirse, dün gecedan ve aptalca davranışından sonra onun güvenini tekrar kazanmak için çalışması gereken kişi ben olacağım.

"Oh. Evet. Tamam. Bunu kesinlikle yapabiliriz." Şakağını ovuşturuyor, duruşu biraz rahatlıyor.

Boynumun arkasını yoğuruyorum. "Çocuklardan bahsetmişken, sence onlara neler olduğunu ne zaman söylemeliyiz?"

Boynundaki kalbi parmaklıyor. "Ryan "dan daha fazla sır saklamak istemiyorum, o yüzden ne kadar erken olursa o kadar iyi olur sanırım?"

"Bu sabah o zaman?" Ben öneririm.

"Sanırım en iyisi bu olur," diye kabul ediyor.

Keşke daha uzun süre burada olsaydı da bu yeni halimize alışmak için daha fazla zamanımız olsaydı. Her neye benzeyecekse artık. O kadar çok sorum var ki, hiçbirini henüz sorabileceğimi düşünmüyorum. "Onlara birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı söylemek istersin?"

Hanna dudaklarına dokunur. "Farklı düşünmüyorsanız, birleşik bir cephe oluşturmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Birleşmek iyidir." Sandalyemi yaklaşıtıyorum ve kolumu küçük masanın üzerine koyuyorum, avuç içim yukarı bakıyor, parmaklarım ona doğru uzanıyor. "Şu anda en çok ne için endişeleniyorsun?"

"Her şey mi?" Çenesini yukarı kaldırıyor, gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi gözlerini tavana dikeyor. "Bebeğin sağığı için endişeleniyorum. Ryan'ın bunu nasıl karşılayacağı ve ilişkimize ne yapacağı konusunda endişeliyim. Heyecanlanmaktan ya da umutlanmaktan korkuyorum çünkü her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğini biliyorum. En son hamile kaldığımda evliliğim sona ermişti."

"Bu yüzden mi boşandınız?" Bu Hanna'yla daha önce konuştuğumuz bir konu değil. Onun boşandığını biliyorum ama evliliğini bitiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ve bazı açılardan deneyimlerimiz birbirini yansıtıyor gibi görünüyor. İkimiz de eşimiz olması gereken kişiyi kaybettik ama benim hala Queenie'm vardı ve Hanna yalnız kaldı.

Parmaklarını avucumun içine sokuyor ve ben de parmaklarını onunkilerin etrafında kıvrıp sıkıyorum.

"Bu konu hakkında fazla konuşmuyorum çünkü beni duygulandırıyor." Devam etmeden önce derin bir nefes alıyor: "Düşük yaptığımda, daha önce bir bebeğim olduğunu açıklamak zorunda kaldım. Gordon'a Ryan'ın biyolojik annesi olduğumu söylememiştim."

"Neden? Anlayacağını düşünmedin mi?"

"Pek çok nedeni var ama sanırım çoğu suçluluk duygusundan kaynaklanıyor. Ryan'ı istediğim gibi yetiştirememekten. Ve sanırım bu gizlilik bana o ilişki hakkında itiraf etmek istediğimden daha fazlasını anlatıyor. En azından ben hâlâ içindeyken." Bir an sessiz kaldı. "Gordon kendini ihanete uğramış hissetti. Mantıklı olan da buydu. On beş yıldır evliydik ve hayatınızı paylaştığınız kişiden saklamak büyük bir sırdı. Ryan'ın aslında benim oğlum olduğunu öğrendiğinde, bunu pek iyi karşılamadı. Ben de bebeğimizi kaybetmenin yasını tutuyordum. Bu bilgiyi birkaç yıl boyunca sakladı, ancak ona evliliğimizde mutlu olmadığımı ve ayrılmamız gerektiğini düşündüğümü söylediğinde Ryan'a gerçeği söyledi ve bundan sonra evliliğimizin düzelmesi mümkün olmadı."

Hanna'nın yaşadığı onca şeyden, yüzüstü bırakılmasından ve ihanete uğramasından sonra, bu sabah benimle konuşmak istemesine bile şaşırdım. "Bu senin için zor olmuş olmalı."

"Ryan için daha zor. Ben her zaman onun annesi olduğumu biliyordum, o da her zaman kız kardeşi olduğuma inanıyordu. Bu onun dünyasını altüst etti."

"Neden Ryan'a daha önce hiç söylemedin?" Bu hep merak ettiğim ama hiçbir zaman sormaya hakkım olduğunu düşünmediğim bir şeydi.

"Ben küçükken, ailemin bu rolü üstlenmesinin mantıklı olduğunu düşünüyordum. Onu evlatlık vermek istemiyordum ama on beş yaşındayken bir çocuk yetiştirmek çok ürkütücüydü. Bu yüzden ailem onu evlat edineceklerini söylediğinde, bunun Ryan için en iyisi olacağını düşündüm. Hepimiz için. Hâlâ hayatımda olacaktı. Ama o büyüdükçe işler değişti. Üniversite için hiç taşınmadım. Her dönüm noktasında yanımdaydım. Ve NHL'ye girdiğinde çok gururlandım." Gülümsüyor, sanki kendini anılara kaptırmış gibi.

"Otuzlu yaşlarıma geldiğimde olaylara daha farklı bakmaya başladım. Ve ailemle ona gerçeği söylemek konusunda konuştum. Ama kariyerine yeni başlamıştı ve bunun çok fazla zarar vereceğinden endişeleniyorlardı. Hayatta başarılı olması için gereken her şeye sahip olmasını sağlamışlardı ve ben bencil olmak istemedim. Bu yüzden ona söylemedim."

"Bu özverinin senin için oldukça ağır bir bedeli oldu." Bu seçim yüzünden kendini kelepçelenmiş hissetmiş olmalı. İki rol arasında sıkışmış.

"Ryan'ın sevildiği ve ona değer verildiği için şu anda bulunduğu yerde olduğunu bilmek için binlerce kez ödeme yaparım. O harika bir adam ve harika bir partneri var. Ryan ve Queenie için çok umutluyum."

"Ben de öyle." Ciddiyim. Queenie'nin ihtiyacı olan denge o. O Queenie'nin çapası, Queenie de onun şamandırası.

"Bunun ilişkilerini germesini gerçekten istemiyorum." Hanna aramızda dolaşıyor.

"Olacağından mı endişeleniyorsun?" King her zaman bir şeylerin üstesinden gelebiliyor gibi görünüyor.

"Hayatlarımız artık pek çok farklı düzeyde tamamen iç içe geçmiş durumda. Biz onların ebeveynleriyiz ve şimdi de beklenmedik bir bebeğimiz yolda. Bu karmaşık ve hassas bir durum. Onlara tam olarak ne söyleyeceğiz?"

Yüzündeki birkaç saç telini fırçalıyorum ve kaçmak yerine dokunuşuma doğru eğildiğinde rahatlıyorum. "Onlara gerçeği söyleyeceğiz. Bir çekim paylaştığımızı. Bunun üzerine harekete geçtiğimizi ve senin hamile olduğunu."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

Keşke öyle olsaydı. "Böyle bir durumda bence en iyisi basit olanıdır. Onlara Tennessee'ye döndüğünde bir doktora görünmeyi planladığını ve oradan devam edeceğimizi söyleriz. Geleceği tahmin edemeyeceğimizi biliyorum Hanna, ama bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız." Diğer elini kendi elime aldım. "Şimdi sana önemli bir sorum var."

"Tamam." Hâlâ temkinli ve kararsız. "Sana sarılabilir miyim?"

Eliyle ağızını kapatıyor ve başını sallıyor.

Dün yapmam gereken şey buydu. Ayağı kalktım ve kollarımı ona dolayabilmek için onu kendimle birlikte yukarı çektim. "Bir yolunu bulacağız, Hanna."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor göğsüme doğru. "Ne için?"

"Sen olmak."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bunun olacağını tahmin
etmemiştim Jake.

SABAH SAATİ SADECE YEDİ BUÇUK ve çocukların geç saatte geldiğini düşünürsek, yakın zamanda kalkacaklarını sanmıyorum. Hem Hanna hem de ben ne yazık ki uykusuz olduğumuz için, konuşma öncesi bir uyku öneriyor. Ben oturma odasındaki kanepede ya da üst kattaki boş odalardan birinde uyuyacağımı sanıyorum ama o yanındaki boşluğa vuruyor ve ikimiz de sızıyoruz.

Birkaç saat sonra uyandım.

Hanna yanımdaki yastıkların üzerine uzanmış, elinde telefonu var.

"Saat kaç?" Mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor. "Saat on biri geçti. Muhtemelen kalkıp müzikle yüzleşmeliyiz, ha?"

Uykunun sisi çabuk dağılıyor. "Sanki yine çocukmuşuz ve kötü davranışlarımız yüzünden ceza almak üzereymişiz gibi hissediyorum."

Hanna sırtıyor. "Oldukça uygun görünüyor. Ve Ryan'ın hoşuna gitmeyen bir şey yaptığınızda kendinizi azarlanmış bir çocuk gibi hissetmenize neden olan onaylamayan bir baba bakışı var."

Bir an için bunu düşündüm. "Kahretsin, haklısın. Gerçekten de öyle. Çocukları olduğunda bu ilişkideki kötü polis kesinlikle o olacak."

"Kötü polis olmasına bile gerek kalmayacak. Onlara bir bakış atacak ve yanlış yapmayı *düşündükleri* ama yapmadıkları her neyse, kendilerini çöp gibi hissedecekler."

Yataktan yuvarlanıyor ve orada dururken yüzünü buruşturuyor. Aceleyle doğruldum. "İyi misin?"

Bir parmağını kaldırıyor ve tüm vücudu bir saniyeliğine kıvrılıyor. Bu bana tüy yumağı çıkaran bir kediye hatırlatıyor. "Hanna?"

Başını iki yana sallar. "Sabah bulantılarının keyfini unutmuşum. Geri geleceğim." Koşarak banyoya gider ve kapıyı kapatır. Su bir saniye sonra geliyor ama öğürme sesini tam olarak bastıramıyor.

Kapıyı usulca çalıyorum ve onun için bir şey yapıp yapamayacağımı, örneğin saçını tutup tutamayacağımı soruyorum, ama bana iyi olduğunu ve çok çabuk geçeceğini söylüyor.

Onu biraz yalnız bırakmak için dikkatlice koridora çıkıyorum. Queenie hafta sonları her zaman öğlene kadar uyuyabilirdi, ama King düzenli. Koridorda sessizce ilerliyorum ve oraya vardığımda mutfağın boş olduğunu görünce rahatlıyorum.

Hanna'ya taze bir bardak su dolduruyorum ve dolaplarda kuru, tuzlu karbonhidratlar arıyorum. Kimmie'nin Queenie'yle korkunç bir sabah bulantısı yaşadığını hatırlıyorum. Bütün gün süren türden, ki bu *da sabah bulantısı* terimini oldukça yanıltıcı kılıyor. O geçene kadar bir kutu krakerle dolaşmıştı.

Tuzlu kraker ve sade cips buldum. Hanna için atıştırmalıklar ve suyla koridordan yatak odasına doğru ilerlerken, ikinci kattan gelen ayak seslerini duyuyorum.

Yatak odasına döndüğümde duş çalışıyordu. Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açılıyor ve Hanna beliriyor, saçları bir havluya sarılmış, vücudu bir bornoza sarılmış.

"Sana kraker ve su getirdim." Görmesi için onları havaya kaldırdım. "Sen bir azizesin."

"Sen çıplakken sana yaptığım şeyleri düşünürsek, pek sayılmaz." Bu kötü şaka karşısında içten içe irkiliyorum ama o kıkırdıyor.

"Yatakta sen Orgazm Kahinisin. Şu anda ise tuzlu krakerlerin azizisin." Paketi benden alıyor ve ağzına bir kraker atmadan önce beni yanağımdan öpüyor. Çiğnerken gözleri bir an için kapanıyor.

Tekrar açıldığında ona suyu uzatıyorum ve bir yudum alıyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Çocuklar daha kalkmadı mı?" diye soruyor.

"Ben mutfaktayken üst katta dolaştıklarını duydum."

"Tamam. Giyineceğim ve bunu yapabiliriz." Nefesini dışarı üflüyor. "Bu noktada mide bulantısının gerçekten sabah bulantısı mı yoksa sinir mi olduğunu bilmiyorum. Ya da ikisi birden."

Üstünü değiştirmek için banyoya girmeden önce bir kraker daha yiyor. Benim önümde birçok kez çıplak kaldı, ama şimdi ilişkimizde bir değişim var. Üstesinden gelmeyi öğrenmem gereken bir değişim.

Saçları taranmış ve daha önce giydiği kıyafetlere geri dönmüştü. Gelip durdu. Gömleğim için buruş buruş olmuştu.

onun kadar derli toplu görünmüyorum. Ellerini göğsümde gezdiriyor. "Hazır mısın?"

"Hazır." Ya da yetişkin kızıma ve damadıma ikinci kez ebeveyn olmak üzere olduğumu söylemeye ne kadar hazır olabilirim o kadar hazırım.

Mutfığa doğru ilerlerken avuçlarım terlemeye başlıyor. Kısık kahkaha seslerini ve bulaşık şingirtilerini duyabiliyorum.

"Günaydın," diyor Hanna eşikten adımımızı attığımızda.

"Günaydın Momster, iyi uyudun mu?" King dolaptan yarım litrelik bir bardak çıkarıp tezgahdaki bir galon sütün yanına koyarken sırtı bize dönük.

Ama Queenie bize doğru dönmüş, meyve tabağı için taze ananas doğruyor. Bakışları Hanna'dan bana kayarken gülümsemesi meraklı bir hal alıyor. "Hey, baba, buraya ne zaman geldin?" Gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor.

King dönüyor, ikimizi de içine çekerken kaşları çatılıyor. Queenie gibi onun bakışları da benim buruşuk gömleğimin üzerinde geziniyor. O kot pantolon ve tişört giymiş, Queenie ise Hanna gibi uzun, dökümlü bir gömlek ve tayt giymiş.

"Erken geldim ama sizi rahatsız etmek istemedim, o yüzden içeri girdim."

"Ah." King'in kaşlarındaki çatık derinleşiyor, gözleri Hanna ve benim aramda gidip geliyor.

"Gel otur, sana kahve koyayım." Queenie adadaki tabureleri işaret ediyor. "Kahvaltı için pastırma ve yumurta yapacaktık."

Ryan'ın şüphesi, iki fincanı tezgâha koyarken sürekli bize bakmasından belli oluyor. Bu bana, ilk görüşmeye başladıklarında onu Queenie'nin odasından gizlice çıkarken bulduğum zamanı hatırlatıyor. Kızımın içtiği milkshake'e karşı gösterdiği alerjik reaksiyon konusunda acı verici bir dürüstlük sergilemişti. Yüzü şişmişti. Ya da en azından ben dürüst olduğunu düşünmüştüm. Ertesi gün buzda o kızarıklığın tam olarak nereye gittiğini gördüğümde çok daha fazla bilgi edindim. Bu, kızım ve kalecim hakkında asla bilmek istemediğim şeylerin altına yazıldı.

Ve şu anda, King'in bize bakış şekliyle, King ve Queenie'nin birbirlerine duydukları çekimle mücadele etmeye çalışırken ne kadar boktan bir durumda olduklarını daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlayabiliyorum.

King, üzerinde *#1 Momster* yazan ve Hanna için olduğu belli olan sağdaki fincana bir kaşık şeker atar ve bir tutam krema ekler. Fincanı kahve ile doldurur ve ona uzatır.

"Teşekkür ederim." Adamdan kahveyi alıp dudaklarına götürürken gülümsemesi gergin. Belirsiz bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Oh, bu ... oh hayır." Fincanı tezgâhın üzerine bırakıyor ve taburesini geriye iterek mutfağın dışındaki banyoya koşuyor. Bir an sonra bir kapı çarparak kapandı.

"Hanna iyi mi? Ne haltlar?" King soruyor. "Bu sabah kendini pek iyi hissetmiyor," diyorum.

"Anneciğim?" diye sesleniyor. "İyi misin?" Kısılmış gözleri bana doğru kayıyor.

"Hemen geliyorum." Sesi boğuk çıkıyor. Tuvaletin sifonu çekiliyor ve bir dakika sonra ellerini kalçalarına silerek banyodan çıkıyor. Saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmış.

"Tanrım, Han, neler oluyor? Gıda zehirlenmesi falan mı geçiriyorsun? Seni acil bakıma mı götürmemiz gerekiyor?" Ryan koşarak gelip koluna giriyor ve onu kanepeye götürüyor.

"Gıda zehirlenmem yok."

"Bir şeye mi yakalandın? Grip mi oldun? Bu şekilde uçamazsınız. Uçuşunuzu yeniden planlamalıyız. Kendini yeterince iyi hissedene kadar burada kalabilirsin. Takım doktorunu da çağırabiliriz, değil mi Jake?"

"Sizinle konuşmamız gerekiyor." Hanna sorulara cevap vermekten kaçınıyor ve Queenie'ye küçük bir gülümseme gönderiyor. "İkiniz de."

Ryan, benim de olmak istediğim yerde, Hanna'nın yanındaki kanepeye çöküyor. "Neler oluyor? Bütün hafta sonu yoktun. Lütfen bana bunun düzeltebileceğim bir şey olduğunu söyle. Ne tür bir tıbbi müdahaleye ihtiyacın olursa olsun Han, ben halledeceğim."

O çok iyi bir çocuk. Ailesini her zaman herkesten önde tutuyor, kendisi de dahil.

Hanna'nın karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve dikkati tekrar King'e kaymadan önce bana gergin bir gülümseme veriyor. "Ben hasta değilim, Ry."

"O zaman oluyor?"

Hanna konuşmadan önceki duraklama sanki sonsuza kadar sürüyormuş gibi hissettiriyor ve söylediği iki küçük kelime King üzerinde yarattığı etkiyle bir sonik patlama da olabilir.

"Hamileyim," diyor Hanna usulca.

Ryan orada farlara tutulmuş bir geyik gibi oturuyor, gözlerini kırıştırıyor ve şey söylemiyor.

Aynı anda Queenie'nin ağzı açık kalıyor ve güzel, etkileyici yüzünden bir dizi duygu geçiyor. Bir şeyleri bir araya getirirken ağzında bir "oh" oluşuyor. Elleri sanki alkışlamaya hazırlanmış gibi havaya kalkıyor,

Sonra bakışları Hanna'dan bana ve tekrar Hanna'ya kayarken ağzını kapatıyor.

"Hamile mi?" Ryan sonunda yankılanıyor. Neredeyse vıraklamaya benziyor. Papağan gibi.

Hanna başını sallar ve dudaklarını yalar.

"Ama nasıl?" Genelde soğukkanlı ve güzel konuşan Ryan, bir ya da iki kelimeden oluşan cümlelere ve sorulara indirgenmiş gibi görünüyor. "Kim?"

"Ben babayım," diyorum, sessizliği doldurmak için çaresizce. Ve sonra bu kelimeleri geldikleri yere geri itmek için de aynı derecede çaresizim.

Queenie sevinçli bir heyecanla ciyaklıyor.

Ryan'ın dudağı öfkeli bir alaycılıkla kıvrılıyor ve ayağa kalkıyor. Şimdiye kadar onun cüssesi beni hiç korkutmamıştı ama benden on yaş küçük ve benden birkaç santim uzun, üstelik otuz kilo da cüssesi var. Onun yıldız kaleci olmasının bir sebebi var.

"Momster'ı *hamile* mi bıraktın?"

Bana saldırırken elimde kırmızı bir pelerin de olabilirdi.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beklediğim Tepki Bu Değildi Hanna

Ryan Jake'e saldırmadan önce tepki verme şansım yoktu.

Neyse ki Ryan yumruk atmaya fırsat bulamadan Queenie koltuktan atlayıp aralarına giriyor. "Kral! Sakin ol!"

Ryan'ın gözleri kocaman ve vahşi. Öfkeli ve Jake'e neredeyse hırlıyor.

Diğer tarafına koşuyorum, kolunu tutmaya hazırım, ancak Ryan'ın birini yumrukladığını ya da başka bir şey yaptığını hiç görmedim.

"Ne haltlar dönüyor? Aranızda bir şey mi var?" Bakışları bana dönüyor ve bu öfkenin altında incinmişlik yatıyor. "Bunu benden ne zamandır saklıyorsun?"

"Senden bir şey saklamaya çalışmıyorduk," diyor Jake sessizce. Sakince.

"Saçmalık!" Ryan ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bu tam bir saçmalık! Siz ikiniz bunu nasıl yaparsınız? Hem de arkamızdan?" Jake'e döndü. "Hanna'nın iyiliğini düşündüğün konusunda sana güvenmiştim ve sen onu *hamile* bıraktın! Bu artık birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Queenie'nin ifadesi karmakarışık. Üçümüzün arasında dolaşıyor ve tekrar Ryan "ın önüne geçerek avuçlarını göğsüne yerleştiriyor. Sesi nazik ama sert. "Kralım, nefes almanızı istiyorum. Şu anda incindiğinizi ve gafil avlandığınızı biliyorum ama söyleyeceklerini dinleyemezsek, anlayamayız. Ve bu tepkinin hiçbirimize faydası olmayacak ve tek yapacağın daha sonra kendini kötü hissetmene neden olmak. Bir nefes alalım, biraz duralım ve *dinleyelim*."

Ryan iki elini de yüzüne götürüyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Kendi derisinin içinde huzursuz görünüyor.

Yine kanepeye oturmuyor. Bu kez sandalyeye geçiyor ve Queenie'yi bir tür insan kalkanı ya da kişisel destek insanı gibi kucağına çekerek sandalyeye çöküyor. Sanırım öyle.

Hayata birlikte yön vermek için onun yanında olmasına çok sevindim. Onun onu sevdiği gibi seilmeyi hak ediyor.

Jake yanıma oturdu. Elini dizine koyuyor ve kucağımda duran benimkine bakıyor.

Elimi yanımdaki mindere koyuyorum ve o da elimi kendi eliyle kapatıp sıkıyor. Ryan'ın dişlerinin gıcırdadığını oturduğu yerden duyabiliyorum. Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Hayatının çoğunu karanlıkta geçirdi ve kardeşim değil de oğlum olduğunu öğrendiğinden beri ilişkimizi yeniden inşa etmek zorunda kaldık. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum ve bu ona ihanet gibi geliyor olmalı.

Sonsuza dek sadıktır. Bu onda en çok sevdiğim şeylerden biri. Bu aynı zamanda zorlayıcı çünkü Ryan genellikle her şeyi sadece siyah ve beyaz olarak görüyor. Onunla güven ve dürüstlük söz konusu olduğunda griye yer yok.

"Ryan, şokta olduğunu anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse biz de şoktayız."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Sesi sessiz ve çığ, acısı yüzünden okunuyor.

"Sadece öylesine olması gerekiyordu." Jake beni savunmak için acele ediyor, sonra da ekliyor: "Arkadaş olarak birlikte çok zaman geçiriyorduk."

"Düğünümüzü planlıyoruz," diyor Queenie usulca.

Ryan bir ısırik alarak, "Belli ki bu değişti," diyor.

"Kasıtlı değildi," diyorum onlara. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştik. İşleri karmaşık hale getirmek istemedik." Bu doğru değil. Arkadaşlık çizgisinin doğru tarafında kalmak için gerçekten elimizden geleni yaptık. Ama onun evinde kalmak, onunla vakit geçirmek, gece geç saatlere kadar konuşmak - sonunda gece geç saatlerde jakuzide takılmak, gece geç saatlerde bir boğuşmaya dönüştü. Ve bu sevişmeler düğüne kadar devam etti.

"Hanna ve benim pek çok ortak noktamız var ve birbirimizi pek çok insanın anlayamayacağı şekilde anlıyoruz," diye açıklıyor Jake. "Bunun senin için nasıl bir his olduğunu bildiğimi iddia edemem Ryan, ama aramızdaki ilişkiyi platonik tutmaya çalıştık."

"Yani yanlışlıkla benim ... ile yattın. Hanna'mla mı yattın?" Ryan bir nefes veriyor. "musun, buna cevap vermene gerek yok. Bebeği ne zamandır biliyorsun?" Aramıza bakıyor.

"Dün öğleden sonra öğrendim ve dün gece Jake'e söyledim," diyorum.

"Ah." Gözlerinin arasını ovuşturuyor, belli ki tüm bunları sindirmekte zorlanıyor. "Prezervatif kullanmaya ne oldu?"

"İki yıldır menopozda olduğum için bunun endişelenmemiz gereken bir şey olduğunu düşünmedik." Bu tamamen doğru değil ama

gerçekte ne olduğu benim yapmam gereken bir şey değil. Bu konuyu Ryan ile konuşmak zorunda olmam bile akıllara durgunluk veriyor.

Queenie kıkırdayarak, "kesinlikle bir ironi var," diyor. Ryan'ın yanındaki sandalyeye geçiyor, muhtemelen dizleri endişeyle zıpladığı için.

Ona karanlık bir bakış atıyor. "Bu bir şaka değil Queenie."

"Biliyorum ama bu geri alınabilecek bir şey değil. Ve kesinlikle kasıtlı değildi." Queenie elini onun elinin üzerine koyup sıkıyor, muhtemelen onun tarafında olduğunu hatırlatmak için. "Bu Seattle'a taşınacağın anlamına mı geliyor?"

Soruyu bana yöneltiyor ve hem umutlu hem de beklenti içinde görünüyor.

Jake ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Sanırım eninde sonunda en mantıklısı bu olacak-" diye başlıyor.

"Benim hayatım Tennessee'de." Jake sertleşiyor ve elini tekrar kucağına götürüyor. Ryan çenesini ovuşturup Jake'e dik dik bakıyor ve ben de geri adım atma isteğimi bastırıyorum. bunun yanlış bir şey olduğunu anlıyorum ama zaten çok fazla değişiklikle karşı karşıyayım ve Jake'le bunun çarşafklar arasında bir eğlenceden fazlası olmasını hiç planlamamıştık.

Queenie kesin bir dille "Hepsi değil," diyor.

"Bu hamilelikle ilgili pek çok potansiyel komplikasyon var. Doktoru görene ve gerekli tüm testleri yaptırana kadar taşınmayı ertelemek mantıklı," diye açıklıyor Jake.

"Otuz yıldır Tennessee'de yaşıyorum. Bir işim, bir evim var ve ailemin yarısı orada yaşıyor," diyorum Jake'e. En son hamile kaldığımda teyzemde saklanmıştım ve sonra Ohio'dan Tennessee'ye taşındım. "Ve bu konuda hepimiz gerçekçi olalım. Yaşım nedeniyle çok yüksek risk altındayım ve zaten bir kez düşük yaptım. Hâlâ bu kadar çok bilinmeyen varken tüm hayatımı bir kenara bırakıp ülkenin öbür ucuna taşınmayacağım."

"Şu anda bu kararı vermemiz gerektiğini sanmıyorum." Jake'in ifadesi tedirginliğini yansıtıyor.

"Bu, bebeği birlikte büyötmeyi planlamadığınız anlamına mı geliyor?" Queenie dudağını ısıırıyor, bakışları aramızda gidip geliyor.

Ryan sinirli bir nefes alıyor. "Hanna neden senin için tüm hayatından vazgeçmek zorunda olsun ki? Belki de tam tersi yerine Tennessee'ye taşınmayı düşünmelisin."

Jake, "Ve belki de geri çekilip ne yapacağımıza Hanna ve benim karar vermemize izin vermelisin, çünkü bu sana bağlı değil," diye tersledi.

"Sakın oğlumla bu şekilde konuşayım deme," diye karşılık veriyorum.

"Senin adına karar vermek ona düşmez," diye karşılık veriyor Jake. Omuzlarımı geriye atıyorum. "Bu sana da bağlı değil."

"Bunun bir parçası olmaya hakkım var." Jake kendini işaret ediyor. "Bir kızımı tek başıma büyüttüm. Geri çekilip pasif bir şekilde başkasının bu çocuğun hayatındaki rolümün ne olacağına karar vermesini beklemeyeceğim."

"Eğer bu kararların bir parçası olmak istiyorsanız, ses tonunuzu değiştirmenizi öneririm. Queenie ile asla Ryan ya da benimle konuştuğun şekilde konuşmazdım. Sorduğu sorulardan hoşlanmayabilirsin ya da söylediklerine katılmayabilirsin ama onu aşağılamaya hakkın yok."

Queenie dikkatini bana çevirmeden önce, "Biliyor musun, belki de babamla benim gidip bir kahve içmemiz ve sohbet etmemiz iyi bir fikir olabilir," diyor. "Böylece Ryan'la senin de konuşma şansınız olur."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," diyor Jake. Dizleri huzursuzca zıplıyor ve biraz yeşil görünüyor.

Queenie Ryan "a dönüyor ve sessizce fısıldıyor. Ryan başını sallar ama bir şey söylemez.

Queenie ve Jake eşyalarını toplayıp beni Ryan'la yalnız bıraktılar. Bunun böyle olmasından hoşlanmıyorum ama bunun hepimiz için duygusal bir durum olduğunu anlıyorum. "Jake'e karşı hislerin olduğunu bana neden söylemedin?"

Sesi artık kızgın değil, şeyden çok incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor.

sonsuz derecede kötü.

Bunun gerçek haberlerden ziyade kendisine yalan söylendiğini hissetmesiyle ilgili olduğunu farkındayım. Ryan olayları iyi idare ediyormuş gibi görünmekte çok başarılı ama bazen gerçekler onun sunduğundan çok farklı olabiliyor. Ona daha yakın olmak için kanepeden aşağı kayıyorum. "Bu konuda harekete geçmeye hiç niyetimiz yoktu."

"Ne değişti?" Alyansını parmağında döndürüyor.

"Tek bir şey olduğunu sanmıyorum." Ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmanın anlamı yok. "Düğün planları başladığında daha sık konuşuyorduk ve ne zaman bir danışma kuruluna ihtiyaç duysam yanımdaydı."

Ryan dirseklerini dizlerine dayıyor. "Ne için bir danışma kurulu? Neden bana gelmedin?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Çünkü bu senin düğünündü ve ben kendi güvensizliklerimi ve endişelerimi sana yüklemek istemedim. Annem ve benimle uğraşmanın ve ikimizin de dahil olduğumuzu hissettirmenin senin için yeterince zor olduğunu biliyordum. Günün bir parçası olduğumu hissetmemi sağlamak için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama sana yalan söyleyip kenarda durmanın kolay olduğunu da söylemeyeceğim. Kimsenin yaptığı ya da yapmadığı bir şey yüzünden değil. Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim ve Jake ." Onunla birlikte olmak tüm bu stresten uzaklaşmama yardımcı oldu. Ve hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde birbirimize bağlandık. Ve şimdi ikimizin de istemediği şekillerde birbirimize bağlıyız.

"Senin için orada olurdum," diyor.

Bu noktada takılmış görünüyor ve bunu anlıyorum çünkü Ryan'a karşı her zaman açık ve dürüst oldum, tıpkı onun bana karşı açık ve dürüst olduğu gibi. Çoğu konuda. Queenie'yle nasıl tanıştıkları dışında - ki bunu düğün öncesi etkinliklerimizden birinde Queenie ve kızlardan öğrendim. "İşin başından aşkındı Ryan. Düğüne odaklanman gerekiyordu ve seni zaten olduğundan daha fazla her şeyin ortasına koymak adil olmazdı."

"Yine de bilseydim bunu kolaylaştırmanın bir yolunu bulurdum" diyor.

"Biliyorum ve bunun için seni seviyorum, ama işte tam da bu yüzden sana gelmedim." Ona olan sadakatimi sorgulamasına neden olduğum için nefret ediyorum ve tek yapabildiğim ilişkimizin bu yeni darbeden sonra iyileşmesini ummak.

Onun elini kendi elimle kapatıyorum. Onunki iki katından daha büyük. Bu kadar parçalanmış olduğum için kalbim acıyor. Korkuyorum, seviniyorum ve endişeleniyorum, sadece bebek için değil, Ryan için de. "Gençken sonuçları olan seçimler yaptım ve bunlardan biri sen evlendiğinde ve ben damadın annesi olamadığımda fark edildi. Anne-oğul dansı yapamadım. Annem hâlâ ikimizin de annesi ve sırf sen gerçeği biliyorsun diye otuz yılı geri alamayız. Ya da bunu ondan alamazdık. Bu benim için zordu ama senin için de zor olmasını istemedim. Seninle akranın gibi konuşabilmemi istemeni anlıyorum ama aramızdaki fark şu ki, sen öyle olmasan da ben öyle *olmadığımın her zaman* farkındaydım."

Şakağını ovuşturuyor. "Bu bir tür akıl tutulması." Dilini sansürlemeye geri dönmesi iyiye işaret.

"Kesinlikle öyle. Ve bugün, yarın ya da gelecek hafta bu konuda iyi olmanızı beklemiyorum. Bunun zaman alacağını anlıyorum.

ve kızgın, incinmiş ya da her ikisi de olabilir. Ama lütfen şunu bil ki Jake ve ben bunların hiçbirinin olmasını istemedik. Senin Queenie ile olan ilişkini ya da benim seninle olan ilişkiyi zora sokmak istemedim." Gerçekçi olmak gerekirse, ne olursa olsun, bu bebeği tam olarak taşıyabilsem de taşıyamamam da, bunun her şeyi geri dönülmez bir şekilde değiştireceğinin farkındayım. Tek umudum Ryan ve benim bu süreçten daha güçlü bir şekilde çıkabilmemiz. Tekrar.

"Sen ve Jake birlikte olacak mısınız?" Şu anda bunun onun için uygun olup olmadığını anlayamıyorum. Ve ne olursa olsun, bu Jake ve benim zaman içinde vermemiz gereken bir karar.

"Buna henüz cevap veremem. Birbirine çok bağlı ailelerimizin katmanlarının ve karmaşıklığının üstesinden gelmenin kolay olmadığını biliyoruz." Jake ve benim bundan önce birbirimiz için ne olduğumuz değişti. Artık sadece birbirinin arkadaşlığından keyif alan iki yetişkin değiliz. Şimdi aylarca sürececek bir belirsizlik ve daha da karmaşık bir ilişkiyle karşı karşıyayız. Çözmemiz gereken çok şey var ve bunların hepsi çok zor görünüyor. "Size söyleyebileceğim tek şey, eğer bir sorun çıkmazsa, Jake ve ben bu çocuğun her iki ebeveyn tarafından da sevildiğini bilmesi için birlikte çalışacağız."

Elini çeviriyor ve parmaklarını benimkinin etrafında kapatıyor, böylece elim eldiveninin içinde kayboluyor. "Yalan söylemeyeceğim, bu zaten tuhaf olan ailemizi daha da tuhaflaştıracak."

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm." Ve onun bilebileceğinden çok daha fazla üzgünüm. "Kırk yaş üstü ve hamile olma meselesi bir yana, öğrendiğimde düşündüğüm ilk şeylerden biri kesinlikle buydu."

Ryan'ın kaşları çatılıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Çok özür dilerim, Han. Bencil bir velet gibi davranıyorum ve sadece kendimi düşünüyorum. Bu senin için korkutucu olmalı. Seninle Tennessee'ye gelmemi ister misin? Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Elini sıkıyorum, Ryan "ın bazen rotasını düzeltip üzerine titreyerek ağırıya kaçabildiğinin farkındayım. "Sen hayatında bir gün bile bencil bir velet olmadın. Tepkin tamamen anlaşılabilir, bu yüzden lütfen Ryan, bu konuda başa çıkılması kolay olmayan duygulara sahip olduğun için kendini hırpalama. Eve gider gitmez doktorumu göreceğim. Bebeğin ve benim sağlıklı olduğumuzdan emin olmak için bazı testler yaptırmam gerekecek, sonra da bir plan yaparız."

"Jake de seninle geliyor mu?"

"Bir ultrason planladığımda, o ortaya çıkacak." Jake ve benim çok şeyimiz var. Bu konuda ne durumda olduğumuzu net bir şekilde görmeliyiz.

Daha zor tartışmaları yapmadan önce hamilelik.

"Tamam. Tamam. Tennessee'de kalacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum Ryan. Hayatım orada ve geçmişimle bir hamle planlamaya başlayamayız. Bunu bilmek için çok erken." Tennessee'de güvenlik ve istikrar var ve bu kadar çok bilinmeyen varken bunlardan vazgeçme düşüncesi sinir bozucu. Ve bu hamilelikle birlikte biraz bencil olmak istiyorum.

Gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. "Bunun her zaman istediğin bir şey olduğunu biliyorum, başka bir bebek sahibi olmak. Umarım bu sefer bunu başarırısın."

"Ben de." Onun için sorun olmadığına inanmak istiyorum ama sanki Pandora'nın kutusunu açmışım ve içindekilerin sadece yüzeyini çizmişiz gibi geliyor.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cevaptan Çok Soru Var Jake

QUEENIE kapalı kapıya birkaç saniye bakıyor, sonra kolunu benimkinin içinden geçirip beni arabasına götürüyor. Eve birden fazla kez dönüp bakıyorum. Ne beklediğimden emin değilim. King'in Hulk gibi kapıdan fırlamasını mı?

Kapının kilidini açıp arabaya binerken bana "İyi olacaklar," diyor.

"Evet." Sadece büyük kararların bensiz alınmasını istemiyorum. "King'in daha önce küfrettiğini duyduğumu sanmıyorum."

"Oh, küfreder. Sık sık değil ama ediyor." Queenie yüz ifadesini düzeltmeden önce bir an için sırtıyor. "Konuşmak için zamana ihtiyaçları var. İlişkileri çoğu kişiden daha karmaşık ve King kendisine yalan söylenmesini kaldıramıyor. Bu yüzden kasıtlı olarak böyle bir şey yapmamış olsanız bile, bunu farklı algılıyor ve buna karşı başkaları için makul olandan daha hassas."

King hakkında bunu biliyorum ve bugüne kadar hem onu hem de King'i anladığımı sanıyordum. "Durumdan memnun olmadığını anlıyorum ama umarım Hanna'ya karşı bana olduğundan çok daha sakın davranıyordur."

"Merak etmeyin. Sakinleşecektir. Hanna'yla seyirci olmadan konuşmaya ihtiyacı var." Kolumu sıkıyor ve motoru çalıştırıp arabayı vitesine takarken yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun? Heyecanlı mısın?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bilmiyorum. Çözmemiz gereken çok şey var. Ve henüz doktora bile gitmedi. Önümüzdeki birkaç ay içinde çok şey olabilir."

"Siz ikiniz artık bir çift mi olacaksınız?" Neredeyse heyecandan titriyor, keşke ben de daha fazlasını paylaşabilsem. "Yani, eninde sonunda Hanna buraya taşınacak, değil mi?"

"Bundan emin değilim."

Queenie'nin yüzü düşüyor, tıpkı evde olduğu gibi. "Ama biriniz hareket etmezse bebeği birlikte nasıl büyüteceksiniz?"

"İkimiz de bunun olmasını beklemiyorduk, bu yüzden her seferinde bir adım atıyoruz. Onun yaşında riskler çok daha yüksek." Her şey yolunda gitse bile, bir de ortak ebeveynlik planı yapmak var.

Hanna'nın Tennessee'de kalıp her şeyi kendi başına yapmak istemesi ihtimali bana pek iyi gelmiyor. Bunu yapabileceğini düşünmediğimden değil ama ben de daha önce bu yollardan geçtim. Yardım olsa bile kolay değil. Onu taşınmaya zorlamak istemiyorum ama ideal bir dünyada buraya taşınır ve bu çocuğu birlikte büyütebiliriz.

Ve belki de bu gerçekleşirse sadece ortak ebeveynlik senaryosu olmak zorunda kalmayacak. Gerçek bir ortağa sahip olmak, sırtımı yaslayabileceğim, gecenin bir yarısı değiş tokuş yapabileceğim birine sahip olmak, gerçek anlamda bir aile olmak Queenie için istediğim ama ona asla veremediğim bir şeydi. Bu sefer daha iyisini yapabilirsem, bu harika olur.

Queenie sağa dönüyor ve ben de yağlı bir brunch için yerel bir lokantaya gittiğimizi varsaymak zorunda kalıyorum. "Bence ikiniz harika bir çift olurdunuz."

"Öyle mi?"

"Ciddi misin?" Bana kelimeyle eşleşen bir bakış atıyor. "İlk tanıştığınız andan beri bunu söylüyorum."

"Öyle mi?" Şu anda biraz bilgisiz hissediyorum. Sanki Queenie bunun olacağını görebiliyordu. Belki denklemin bebek kısmı olmasa da.

"Şey, evet. Başından beri birbirinize vurulmuştunuz."

"Aşık olduğumu söyleyemem." Hanna ile ilk tanıştığım zamanı çok net hatırlıyorum. King'in tüm ailesi onu izlemeye gelmişti ve sürpriz olarak eski kız arkadaşını da getirmişlerdi. Sezon sonunda King'i takas etmek zorunda kalacağımdan emindim. Ama bu sadece birkaç saat sürdü. Ta ki Queenie'yi aramak için eve gelene kadar.

Ertesi sabah, telefonunu arabasının ön koltuğunda buldum - camı açılmıştı - ve Queenie'nin yaşadığı havuz evinin kapısını çalmak yerine ana eve getirmeye karar verdim. Onun mahremiyetine saygı duymak ve görmeden edemeyeceğim şeyleri görmemek istiyordum. Çilekli milkshake döküntüsü gibi.

İçeri girerken Hanna aradı. Onların benzersiz aile durumlarını zaten biliyordum.

Hanna'nın ne kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Ya da hoş. Ve eğlenceli. Ve seksi.

"Tamamen vurulmuştunuz. Kendinizi tanıttığınızda sanki hayatın tüm gizemlerinin sırrını bulmuş gibi birbirinize baktınız. Bu kadar sevimli olmasaydı garip olurdu."

"Tamam, bana şirin denmesi konusunda çizgiyi çekiyorum."

"Birbirinize karşı davranışlarınız çok tatlıydı."

Lokantanın otoparkına park ediyor ve biz de kendimizi köşedeki kabine atıyoruz. Queenie milkshake ve pastırmalı yumurta sipariş ediyor, garip bir kombinasyon gibi görünüyor ama her zaman aldığı şey bu.

"Bunu gerçekten sorun etmiyorsun, değil mi?" Queenie'nin tepkisi King'in patlayan öfkesiyle tam bir tezat oluşturuyor. İki tepki de beklenmiyordu. Queenie'nin bir sürü sorusu olacağını tahmin etmişim ama heyecanlanacağını tahmin etmemişim.

"Elbette öyleyim. Değil misin?" Kaşları hafifçe çatıldı. "Sürpriz değil de planlı olsaydı daha iyi olurdu. Ve Hanna'yla benim de hayatımızın farklı bir yerinde olmamızı tercih ederdim.

ilişki. Ve ben birkaç yaş daha gençtim."

Servis görevlisi onun milkshake'ini ve benim kahvemi getirdi. Queenie cevap vermeden önce tekrar yalnız kalmamızı bekliyor. "Düğüne kadar onunla çok zaman geçirdiğinizi kendiniz söylediniz. arkadaşınız, sonra daha fazlasına dönüştü, değil mi? Ya da en azından bana öyle geliyor." Kahveme krema ve şeker ekliyorum. "Haksız değilsiniz. Gerçekten de Arkadaşlık daha fazlası için. AmaBiz her ikisi debiliyordu o yapamadım sonsuza dek devam edecek. Ayrıca, birbirimizle arkadaş ve dost olmak çok

birlikte bir bebek yetiştirmekten farklıdır."

Queenie güler. "Aman Tanrım, ne kadar yaşlı bir adamsın. Takılıyordun. Sadece ne olduğunu söyle."

"Takılmak, şu arkadaşlık uygulamalarından birinde tanışmışız gibi bir izlenim yaratıyor." Ben de geçmişte birkaç kez kullanmışım. Ama Hanna ile bir kaşıntıyı kaşımak için değildi. Birbirimize bağlandık.

"Yine de olan buydu. İkiniz aranızda bir kimya olduğunu fark ettiniz ve buna göre hareket ettiniz. Ne zaman değişti?"

"Bunu gerçekten konuşmamız gerekiyor mu?" Bunun, kızımın yanlışlıkla kayınvalidesini hamile bıraktığım için heyecanlanmasından daha garip olabileceğini sanmıyorum.

"Birlikte bir bebeğiniz olacak. Bu konuda konuşmamak gerçekten bir seçenek değil."

Eğer tamamen dürüst olabileceğim ve olmam gereken bir kişi varsa, onun da kızım olduğuna karar verdim. "Nişan partin."

"Aman Tanrım! Hanna bizim evimiz yerine havuz evinde kaldığında mı?"

"Tam zamanı, evet."

Queenie kolumu tokatladı. "Havuz evinde uyumadığını biliyordum." Çenesini kenetlediği ellerinin üzerine koyuyor, dirseklerini masaya dayıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü Hanna onunla benim aramda olanların senin ya da King'in düğününü etkilemesini istemedi. Ve sana söylemek seni imkânsız bir duruma sokacaktı." Ama şimdi merak ediyorum, olanları saklamaya çalışmak yerine en başından beri dürüst olsaydık her şey ne kadar farklı olurdu.

Queenie, "Bu senin için zor bir durum," diye gözlemde bulunuyor.

Başımla onaylıyorum. "Hanna'yı önemsiyorum. Daha önce yaptığım hataları yapmak istemiyorum."

"Nasıl yani?"

Kahvemi yudumlarken Hanna'nın buraya taşınma ihtimaline vereceği tepkiyi düşünüyorum. "Annene yaptığım gibi kendi gündemimi zorluyorum."

"Kendi gündemini nasıl zorladın?" Koltuğunda kıpırdanıyor, Kimmie'den bahsedildiğinde her zaman olduğu gibi omuzları geriliyor. Annesi söz konusu olduğunda her zaman hassas olmuştur, her şey düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir durumdur.

"Kimmie ile işleri yoluna koymaya kararlıydım. Ama çok gençtik. Kariyer yapabileceğimi, sana ve annene maddi olarak bakabileceğimi düşünmüştüm. Saflık ettim."

"Bizi bırakıp gideceğini bilemezdin." Queenie sallamasını dürter.

"Hayır, ama ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek yerine endişelerini dinleyebilirdim." Çünkü o yaşta öyle olacağını sanıyordum. Yılda milyonlar kazanacaktım. Ama bunun Kimmie için ne anlama geleceğini hesaba katmamıştım. Ben tüm dünyayı gezerken tek başıma bir çocuk büyütecektim. Queenie gelir gelmez tüm dünyamı ele geçirmişti ve Kimmie'ye pek yer bırakmamıştı.

"Ama bu sefer neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun ve Hanna'yla birbirinizden hoşlanıyorsunuz. Ayrıca King ve ben de sana yardım edeceğiz," diyor Queenie.

"Biliyorum. Bu iyi bir şey ama hesaba katmam gereken başka şeyler de var. Hanna ve benim birbirimizden çok kariyerlerimiz ve hayatlarımız var. İçgüdülerim pazarlık masasında yaptığım şeyi yapmak yönünde ama bir takas yapmıyorum ve burada değer verdiğim pek çok insan var." Kaşığı parmaklarının arasında çeviriyorum, bu ifadedeki gerçekliği ve ağırlığı fark ediyorum. "Hanna'nın buraya taşınmasını isteyebilirim ama bunda bencillik var çünkü tüm hayatından vazgeçmesi ve her şeye yeniden başlaması gerekecek. Geçmişini ve King'le yaşadıklarını düşünürsek... Dikkatli olmak istiyorum. Doğru olanı yapmak istiyorum. Hanna'yı ve aldığı kararları desteklemek istiyorum; çocuğumun hayatında bir rol oynamak istiyorum ve sizin ve King'in bilmesini isterim ki bu konuda asla arkanızdan iş çevirmek niyetinde değiliz."

"Bunu biliyoruz. Ya da en azından ben biliyorum. Hanna'yla aranızdaki ilişkinin gidişatını görebiliyordum ve sanırım King de kabul etmek istemese de bunu anladı. Merak etme baba, her şey yoluna girecek. Bunu hissedebiliyorum." Elimi okşuyor ve gülümsüyor. "Şimdi bebek isimlerine bakalım!"

Umarım haklıdır. Ama King'in yüzündeki ifadeyi ya da Hanna'nın hayatının Tennessee'de olduğu konusunda ne kadar kararlı olduğunu aklımdan çıkaramıyorum.

Eğer bu durum değişmezse, birilerinin canı yanmadan tüm bu işler nasıl yürüyecekti?

QUEENIE VE BEN lokantada iki saat geçirdik. Erkek isimleri için Rex, Jax ve Hudson'ı, kızlar içinse Belle, Cinder ve Ella'yı seviyor. Ben de ona uyuyorum çünkü daha kolay. Ve heyecanlı, bu da endişemin bir kısmını hafifletiyor, ancak başka endişeler yaratıyor, örneğin bu ne kadar önleyici ve Hanna bu bebeği kaybederse ne olacak? Ya doğurursa?

Bu yaşımda yeniden yepyeni bir baba olmanın zorluklarını aşmak için çalışmam gerekiyor. Uzun zamandır aynı olan bir rutinim var ve bu durum bunu büyük ölçüde değiştirecek. Daha az seyahat etmem gerekecek ve takım için sorumluluklarımı ayarlamam gerekebilir. İşim uzun yıllar boyunca benim hayatım oldu ve bebekler bundan zaman ve enerji alıyor.

Şu anda Queenie'nin pozitifliğine ihtiyacım var. Ve iyimserim ki bu King'e de yansıyacak.

Queenie ve ben onun evine dönüyoruz. Hanna'yı hâlâ havaalanına götürebileceğimi umuyorum. Konuşmak için zaman kullanabiliriz. Ve King'in duygusal olarak nerede olduğunu daha iyi anlamam için.

Döndüğümüzde çok daha sakin görünüyor.

"Daha önce verdiğim tepki için özür dilerim. Seninle bu şekilde konuşmaya hakkım yok ve biri Queenie'yle bu şekilde konuşsa ben de bunu kabul etmezdim," diyorum King'e. Hanna eşyalarını toplarken.

Tezgâhın kenarını tutuyor, çenesi çalışıyor. "Hanna çok şey yaşadı, sadece benimle değil, ama bu son olduğunda... bu onun için çok zordu. Bunun neye benzeyeceğini ya da birbiriniz için ne olduğunuzu bile bilmezken ondan hayatını değiştirmesini istemek adil değil."

"Anlıyorum." Ya da en azından ben anlamaya başlıyorum. "Hanna'yı hemen bir karar vermeye zorlamak istemiyorum. Hâlâ konuşmamız ve çözmemiz gereken çok şey var." Derin bir nefes alıyorum. "Ve geldiğimi anlaman için söylüyorum, Queenie'nin annesi yanlış nedenlerle kısmi velayet için mücadele etmeye çalıştı. Burada durumun böyle olmadığını biliyorum, ama Hanna için adil olmadığının farkında olduğum bu düşünce tarzına geri dönmek çok zor." Kızımın benden alınabileceği düşüncesi karşısında hissettiğim acı ve kalp kırıklığını asla .

King, "Onun için her zaman en iyisini isteyeceğim," diyor.

"Daha azını beklemiyorum."

Hanna mutfağın kenarında beliriyor, bavulu arkasında yuvarlanıyor. "Muhtemelen havaalanına gitmeliyiz."

"Seni götürmemi ister misin?" King sorar.

Hanna usulca, "Sanırım bu sefer Jake'in beni götürmesi iyi bir fikir olur," diyor.

"Evet. Evet. Tabii ki." King bu konuda o kadar da heyecanlı görünmüyor ama karşı da koymuyor. Onlar vedalaşırken ben Hanna'nın bavulunu arabama yüklerken ortam kesinlikle gergindi.

Queenie beni sonra arayacağını fısıldıyor.

Trafik olsa bile King'in evi havalimanından sadece yarım saat uzaklıkta, yani bir Pazar öğleden sonrası çok daha az zaman alıyor.

Radyoyu kısıyorum, böylece arka planda ancak bir uğultu oluyor. "Nasılsın?"

"Harika bir hafta sonu oldu." Hanna'nın elleri kucağında kenetlenmiş ve yorgun görünüyor.

Bu gerçekten bir cevap değil. "King daha iyi görünüyordu. Verdiğim tepki için özür dilerim, haddimi aştım."

"Hepimiz biraz duygusal ve tepkiseliz. Ryan'ın duygularına ve tüm bunları nasıl algıladığına karşı hassasım. Özellikle de aramızda olanları ondan sakladığımız gerçeğine."

"Bunu anlıyorum ve benim endişem, özellikle bu hafta sonu bana anlattıklarınızdan sonra, bunun sizi gereksiz yere strese sokmadığından emin olmak." Oyuncularımdan biri olan Kingston, damadım ve şimdi eklenen bu katmanla birlikte yürümesi zor yeni bir çizgi olacak. İleride bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiği ve King söz konusu olduğunda nelere makul bir şekilde dahil olabileceğim konusunda Alex'le kesinlikle konuşmam gerekecek.

"Ryan çatışmayı sevmez, bu yüzden her konuda oldukça açık sözlüdür, ama yaşadığım onca şey yüzünden benim için endişelendiğini de biliyorum. Beni korumak için duygularını gizlemeyeceğinden emin olamıyorum."

"Peki ya sen? Onu korumak için duygularını maskeliyor musun?" "Belki de. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmek zor. Korkuyorum çünkü yaşıyorum. Bu riskli bir durum ve bunun planlanmamış ya da beklenmeyen bir şey olduğu gerçeği, ama buna sahip olabileceğim ihtimalinden vazgeçmiştim. Heyecanlı olmak istiyorum ama çok şey ters gidebilir ve geçmişte de ters gitti." Dudaklarına dokunuyor. "Bunun muhtemelen hayatının bu noktasında mücadele etmeyi bir şey olmadığını biliyorum."

"Başım hâlâ dönüyor ama bunu istediğini anlıyorum Hanna ve bunu destekliyorum. Yeter ki bu bebek senin sağlığını riske atmasın." Kısa süreli park yerine girip bir yer buluyorum ve dikkatimi ona verebilmek için arabayı park ediyorum. "Dürüst olacağım, sanırım birlikte ebeveynlik yapmanın nasıl bir şey olacağını bulmamız gerekecek. Şu anda karar vermek için biraz erken olduğunu anlıyorum ama eninde sonunda birimizin taşınması gerekecek."

"Doktorumu görene kadar herhangi bir plan yapamam. neler olduğuna dair daha iyi bir fikrim var." Bir elini hâlâ düz olan karnının üzerine koyuyor. "Ryan'ı bir kenara bırakırsak, başlıca destek sistemim Tennessee'de, işim ve hayatım da öyle."

"Ama o benim de bebeğim, bu da önem sırasını değiştiriyor, sence de öyle değil mi?" Onunla bu çizgiyi nasıl aşacağımı bilmiyorum, farkındayım.

Hanna gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturur. "Tartışarak ayrılmak istemiyorum, Jake. Ben gençken Ryan doğduğunda tüm arkadaşlarımı ve hayatımı kaybettim. Otuz yılımı Tennessee "de ilişkiler ve arkadaşlıklar kurarak geçirdim. Benden bunlardan vazgeçmemi isteyemezsin. Ne şimdi ne de belki hiçbir zaman."

Bunu biraz azaltmam gerekiyor. Bu sadece benim ne istediğimle ya da en iyi olduğunu düşündüğüm şeyle ilgili değil. Kararları birlikte vermemiz gerekecek ve Hanna'yı bu kararlara sürüklemek istesem bile işe yaramayacak. "Büyük fedakarlıklar yaptığını biliyorum. Ama ben de yaptım. Kızım için kariyerimden vazgeçtim ve Queenie'yi yetiştirme şeklimi değiştirmedim ama bunu tekrar yapmak zor olurdu." Anlaması için yalvarıyorum. "Tek istediğim bu çocuğun hayatının aktif bir parçası olmak. Tatillerin yarısına ve her ay bir hafta sonuna mahkum olmak istemiyorum."

"Özür dilerim, Jake. Bunun senin için neye benzediğini tam olarak anladığımı sanmıyorum. Bir şeyleri çözmek istemeni takdir ediyorum ama tüm bunlar çok yeni. Sanırım ikimizin de biraz zamana ihtiyacı var."

Orta konsola uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum, kendim için olduğu kadar onun iyiliği için de işleri düzeltmek istiyorum. İkimiz de masaya yük getiriyoruz. Bavullarımızdan çıkarmamız gereken türden. Ve bu bugün olmayacak. "Hâlâ konuşacak çok şeyimiz olduğunun farkındayım ama bu konuda senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Bu işte beraberiz."

"Bunu bir partnerle nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor, gözleri yumuşak ve endişeli. "Bunu en son yaşadığımda sonu kötü bitti ve ilişkim de öyle."

"Ortak bir noktamız var, en azından son kısmı." Benzer deneyimlerimiz olsa da, bir o kadar da farklılıklarımız var. Hanna'yı daha fazla kayıptan korumak istiyorum ama kendim için de sınırlar koyuyorum. Geçen sefer ikimiz de çok şeyden vazgeçmiştik, bu sefer birbirimizle daha iyi bir denge kurabileceğimizi umuyorum. "Bunu da atlatacağız."

Telefonu alıyor ve uçuş için check-in yaptırma vaktinin geldiğini bildiriyor. Arabadan inip çantasını aldım ve onu güvenliğe kadar geçirdim.

Kollarımı açıyorum, sarılmak için sessiz bir istek. Sırıttırıyor ve bana doğru adım atıyor. "Bu yaşında bu kadar inatçı olduğum için özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Sanırım ikimiz de öyleyiz. Yatak odasında eğlenceli zamanlar geçirmemizi sağlıyor ama ikimiz de bir santim bile vermek istemediğimiz için dışarıda zorlanıyoruz."

İkimiz de kıkırdıyoruz. Bunda çok fazla gerçeklik payı var.

Ayrıldığıımızda eğilip beni yanağımdan öpüyor, dudakları ağzımın köşesine yaklaşıyor. "İndiğimde sana bir mesaj göndereceğim."

"İyi uçuşlar."

Çantasını alıp güvenlik kapısından geçiyor ve köşede kaybolmadan önce omzunun üzerinden bir kez bakıp el sallıyor.

Bu mesafe zor olacak.

Ama bu yürümesini istiyorsam bununla nasıl yaşayacağımı öğrenmem gerekecek. Ve fark ettim ki istiyorum. Düşündüğümde daha fazla.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Heyecanlı Olmak İçin İzin Verildi

Hanna

EVE UÇUŞ Seattle'a uçuştan çok daha farklıydı. Jake'i göreceğim için duyduğum endişenin yerini birbirini besleyen milyonlarca yeni korku aldı.

İndiğimde Paxton'ı aramak için çok geç ve tabii ki hafta sonunun nasıl geçtiğine dair mesajlarımda belirsiz davranıyorum. Bu konuşma için yüz yüze gelmeliyiz. En iyi arkadaşıma ve onun bakış açısına ihtiyacım var.

Uçaktan inmek için kapıya doğru ilerlerken telefonumu uçak modundan çıkarıyorum. Jake'ten birkaç mesaj aldım. Onunla sakın kalmak zor ve şimdiye kadar yaptığımız en zor konuşmalar düğün planlaması etrafında dönüyordu. Bu hayatımı değiştirecek bir durum ve onun da bu sürece dahil olmak istemesini takdir etmekle birlikte, onun ya da bir başkasının bana neyi ne zaman yapmam gerektiğini söylemesine izin veremem ve vermeyeceğim. Şu anda taşınmak hakkında konuşmak anlamsız. Herhangi bir konuda karar vermeden önce doktorumu görmem gerekiyor. Ayrıca önümüzdeki birkaç haftanın ne kadar belirsiz olacağının da farkındayım.

Mesajları açtım, yine gergindim.

Jake: Hâlâ havada olduğunu biliyorum ama neye ihtiyacın olursa olsun yanında olacağımı bilmeni istiyorum.

Jake: Hak ettiğiniz desteği alamamak konusunda endişelenmenize gerek yok. Duygusal ya da başka türlü. Güçlü, bağımsız (seksi) bir kadın olduğunu ve bunu kendi başına yapabilecek kapasiteye sahip olduğunu biliyorum, ancak yolun her adımında senin yanında olacağım.

Jake: Önümüzdeki haftalarda randevuları ve dönüm noktalarını takip edebilmemiz için bir hamilelik takvimi oluşturdum.

Uçuş takip cihazı az önce indiğini söylüyor. Tennessee'ye vardığınızdan emin olmak için kontrol ediyorum.

Jake: Gönderdiğim mesajların sayısına bakılırsa şu anda çaresiz bir sapık gibi görünüyorum. Beş saat düşünmek için çok uzun bir süre.

Neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum, rahatlamıştım. Bu mesajları okuyana kadar onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. İndiğimi ve arabamı alıp eve üzere olduğumu, ancak kapıdan girer girmez tekrar mesaj atacağımı bildirmek için mesaj atarken duygularımı kontrol altında tutmayı başarıyorum.

Havaalanından geçmem yirmi dakika sürüyor ve sonra arabamı bulmam gerekiyor ki bu beklediğimden daha zor oluyor çünkü unutmamak için genellikle park ettiğim yerin fotoğrafını çekiyorum. Ne yazık ki şehirden çıkarken acelem vardı, bu yüzden biraz tahmin yürütmem gerekti.

İndikten bir saat sonra evimin kapısından içeri giriyorum ve çantamı yere bırakıyorum. Ryan'a evde olduğumu bildiren bir mesaj gönderiyorum ve ardından Jake'e de aynısını yapıyorum.

İki saniye sonra telefonum çaldı.

"Selam."

"Selam. Eve sağ salim dönmene sevindim. Uçuş iyi miydi?" Jake'in sesi alçak ve yumuşak.

"İyiydi." "Güzeldi.

Bu çok iyi."

Artık bunu onunla nasıl yapacağımı bilmiyorum. Eğlenceli, hafif ve kolay olan her şey birdenbire yok oldu.

"Hanna, sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam." Ciddi ses tonu midemi alt üst ediyor.

"İkimizin de bunu daha önce yaşadığını ve bu sefer çok daha farklı olduğunu biliyorum. Tüm bunların sana nasıl hissettirdiğini bilmiyorum ama eğer aşırıya kaçıyor ya da haddimi aşıyorsam bunu bana söylemeni istiyorum, tamam mı? Geldiğimiz nokta hakkında olabildiğince açık ve dürüst olmaya çalışmamızı istiyorum." Jake'in ses tonu ciddiydi.

"Bunun için elimden geleni yapacağım." Şimdiden Seattle'dan ayrıldığım zamankinden daha iyimserim.

"Güzel. Ben de öyle. Yorgun olmalısın, bu yüzden seni bırakacağım ama bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım."

Ertesi sabah kendimi bir çöp torbası gibi hissediyorum. İlk iş olarak herhangi bir toplantı planlamadığım için çok mutluyum, çünkü aslında işimi yapabilecek durumda değilim.

Mide bulantısının bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum, ancak jet lag ve stresle birleştiğinde oldukça korkunç bir üçlü gibi görünüyor. Bir paket tuzlu kraker bulup kendimi koltuğa atıyorum ve mide bulantımın geçmesini beklerken yarısını mideye indiriyorum.

Seattle sadece iki saat geride ama Jake bu sabah nasıl uyuduğumu öğrenmek için mesaj attı. Ve paylaşılan takvimin linkini alıp almadığımı ve doktoruma ulaşip ulaşmadığımı kontrol etmek için.

Başım zonkluyor, muhtemelen kafein eksikliğinden, ama henüz kahve kokusunu kaldıracabileceğimden emin değilim. Umarım bu aşama uzun sürmez. Kafeini soğuk hindiyle kesmek hoş olmayacaktır.

En iyi planımın başka bir şey yapmadan önce doktorumu tekrar aramak olduğuna karar verdim. Ancak, onlardan gelen bir telefonla zaten uyuduğum ortaya çıktı. Ve bir saatten kısa bir süre içinde randevum varmış. Bu da kapıdan çıkmadan önce üzerime bir şeyler giyip saçımı at kuyruğu yapacak kadar vaktim olduğu anlamına geliyor.

Ama çantamı anahtarlarımla birlikte mutfak masasının üzerinde unutmuşum, o yüzden geri dönüp onları almam gerekiyor. Sonra yoluma gideceğim.

Doktorun muayenehanesine gittiğimde başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Ne yazık ki durup bir kahve içecek vaktim yok, bu yüzden randevum bitene kadar minyatür bir Thor'un çekicini şakaklarıma vurması gibi bir hisle uğraşmak zorunda kalacağım.

Doktorum Roxanne Tumbler adında sevimli bir kadın. Ellili yaşlarının ortalarından sonlarına doğru ve ikisi üniversitede, biri de liseyi bitirmek üzere olan üç çocuğu var. Üçüncü çocuğunu doğurduğunda kırkını aşmıştı, bu yüzden emin ellerde olduğumu biliyorum.

Hemen içeri çağrıldım ve zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için bir hamilelik testi daha yaptırdım: fırında bir çörek var. Bu iş halledildikten sonra hemşire beni tartmak ve tansiyonumu ölçmekle meşgul oluyor. Tansiyonumun seksen yediye bir buçuk iki olduğunu görünce kaşlarını çatıyor ve tekrar ölçüyor. Bu sefer seksen dokuz bir otuz beş.

"Bunun için endişelenmeli miyim?" Soruyorum ve kıpırdanmamaya çalışıyorum.

"Bu biraz yüksek bir değer ve sen genelde normalsin, ama Doktor Tumbler'ın ne diyeceğini bekleyeceğiz." Bana güven verici bir gülümseme veriyor ve beni yalnız bırakıyor.

Jake'e mesaj atmak için randevu sonrasına kadar beklemenin en iyisi olduğunu düşündüm, aksi takdirde hiç gerek yokken daha fazla endişe ve kaygı yaratmam kaçınılmaz olacak. Henüz değil.

Ama doktoru beklerken Paxton'a bir mesaj gönderdim.

Bu gece boş musun?

Bana geri dönmesi otuz saniyeden az sürdü.

Senin evinde şarap ve peynir mi? Hafta sonu hakkında her şeyi duymak istiyorum.

Belirsiz metinleri fark etmediğimi sanmayın.

Şarap hakkında ya da kasıtlı belirsizliğim hakkında hiçbir şey söylemiyorum.

Bugün evden çalışıyorum, ne zaman istersen gel.

Şöyle cevap veriyor:

İşten sonra doğrudan oraya gideceğim.

Doktor Tumbler elinde dosyamla odaya girip kapıyı kapatırken baş parmağımı kaldırarak cevap veriyorum ve telefonumu çantama geri sokuyorum. Gülümsemesi sorgulayıcı. "Hamile kalmaya çalıştığınızı fark etmemiştim."

"Planlı değildi." Roxanne uzun zamandır doktorum. Gordon'la yaşadığımız başarısız hamilelik denemelerinde ve düşükte de yanımdaydı.

Bilgisayar monitörünün önündeki koltuğa otururken endişesini hem hissedebiliyor hem de görebiliyorum. "Bu hoş bir sürpriz mi?"

"Sanırım öyle. Beklenmedik ama bebek sağlıklı olduğu sürece devam etmek istiyorum." Şu anda en büyük korkum, bana bu hamileliğe devam etmemin güvenli olmadığını söylemesi.

Bacak bacak üstüne atıp bana bakıyor. "Risklerin zaten farkında olduğunu biliyorum ama sana karşı çok açık olacağım Hanna. Potansiyel

komplifikasyonlar geçen seferkinden çok daha yüksek. Ve tekrar düşük yapma ihtimaliniz de çok daha yüksek."

"Biliyorum. Bu riski almaya hazırım."

"yle olacağını tahmin etmiştim." Gülümsemesi yumuşak ve bilgili. "Ne kadar ilerlediğine dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım on iki haftalık falan? Tahmin etmem gerekirse, Haziran başında hamile kaldığımı söyleyebilirim."

Roxanne'in kaşları kalkıyor. "On iki hafta mı? Bu olumlu. Hemen kan tahlillerine başlamamız gerekecek. Geçen sefer denerken yaptığımız gibi kromozomal anormallikler için test yapmak ister misiniz?"

"Evet, kesinlikle. Aşırı bir komplikasyon olmadığı sürece, ne olursa olsun bebeği doğurmayı planlıyorum." Elimle karnımı kapatıyorum.

Ellerini kuşağında birleştiriyor. "Bence yaşam kalitesini de göz önünde bulundurmalısınız. Eğer ocuğun istisnai ihtiyaçları varsa bu sizin enerjinizi ve kaynaklarınızı zorlayabilir. Bunları da göz önünde bulundurmanız gerekecek. Ama her seferinde bir şey. Sizi hemen kan testleri için laboratuvara göndereceğim ve mümkün olan en kısa sürede bir ultrason ayarlayacağız. Bu şekilde nerede olduğumuzu ve önümüzdeki aylarda neler bekleyebileceğimizi bileceğiz."

"Tamam. Bu çok iyi. İleriye dönük olarak mümkün olduğunca bilgi sahibi olmak istiyorum." Testler konusunda gerginim, şimdi daha da gerginim. "Sadece bebeğin sağlıklı olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Kramp veya lekelenme var mı? Özellikle önümüzdeki birkaç hafta boyunca sizi yakından izlemek isteyeceğiz. Stres seviyeniz ne kadar düşük olursa o kadar iyi olur. Bunu tek başına mı yapıyorsun yoksa baban da dahil mi?"

"Buralı değil ama işin içinde olacak."

"Peki destekliyor mu?"

"yle." Seattle'dan ayrıldığımdan beri gelen mesajlar tam da ihtiyacım olan ama istemeye korktuğum şeylerdi. Jake'in desteğini almak iki ucu keskin bir kılıç. Yalnız olmadığım anlamına geliyor, ama aynı zamanda ona ne olacağı konusunda söz hakkı vermem gerektiği anlamına da geliyor. Etkili bir şekilde birlikte ebeveynlik yapacaksak eninde sonunda birimizin taşınması gerektiği gibi. Son bebeğimi kaybetmemle Gordon'la ilişkimin sona ermesi arasında güçlü bir bağ olduğunun farkındayım. Jake'e çok fazla güvenmekten, bu bebeğe sahip olma fikriyle rahatlamaktan ve sonra her şeyin elimden alınmasından korkuyorum.

"Bu iyi bir şey. Risklerin farkında mı?"

"Biliyor. Hamilelik geçmişim hakkında konuştuk."

"Tamam." Yumuşakça gülümsüyor. "Bu uzun zamandır istediğin bir şeydi, bu yüzden destekleyici bir ortağın olmasına sevindim."

"Bu hamileliğin son hamileliğim olacağının farkındayım," diyorum.

"Fiziksel olarak çok iyi durumdasın Hanna, bu olumlu bir şey, bu yüzden diğer her şeyin iyi görüldüğünden emin olalım ve planlamaya oradan başlayabiliriz. Kan basıncın istediğimden daha yüksek olduğu için gözüm üzerinde olacak."

Sonraki yarım saat boyunca tüm risk faktörlerini gözden geçirdik, bir sonraki hafta için ultrasonumu ayarladık ve ardından kan tahlillerimi yaptırmak için laboratuvara uğradım.

Ofisten biraz daha umutlu bir şekilde ayrılıyorum, ancak önümüzdeki birkaç haftanın kritik olduğunun da farkındayım.

İş stresini azaltmak zor olabilir. Özellikle de terfim söz konusuysen. Gerçi bu bebek bunu etkileyebilir. Doğum iznine ayrılmak üzere olan birine terfi vermek kolay değil. Ve şirketimin yeni annelere sadece on iki hafta izin verdiğini zaten biliyorum.

Bu çok yetersiz görünüyor. Yine de her seferinde bir şey.

Randevuları planla. Bunları Jake ile paylaştığım takvime kaydedin. Kan tahlili. Jake ile konuş. Sonra toplantılar. Sonra Paxton.

ON ALTINCI BÖLÜM

Böyle Bir Şey Oldu Hanna

Eve dönerken Jake'i arayıp hoparlörü açıyorum, böylece doktorun söylediklerini ona aktarabiliyor ve tansiyonumun biraz yükselmesi dışında şu ana kadar iyi olduğuma dair onu rahatlatabiliyorum.

"Neyi biraz yükselttin?" diye soruyor.

"Yüksek seksenlerin üzerinde düşük otuzlar."

"Bunun anlamı nedir?"

"Şu an itibariyle mi? Hiç yok. Ama her şeyin normal olduğundan emin olmak için bir sürü kan testi yaptırdım. Ve önümüzdeki pazartesi için ultrasonum var.

."

"Bunu takvimde gördüm. Orada olabilmek için Pazar gecesine bir uçuş ayarladım bile. Ultrason kliniğine yakın bir otelde yer ayırtacağım."

"Vay canına. Tamam. Bu çok iyi." Buna hiç şaşırılmamalıydım. Jake için içinde olmak istiyor ve bu beni ne kadar gerse de bunu takdir ediyorum. "Ama otelde kalmak zorunda değilsin."

"Varsayımlarda bulunmak ya da sizi rahatsız etmek istemedim."

Pazar sabahı kestirdik ve uyandığımda Jake, onca ay boyunca birlikte uyurken sık sık yaptığı gibi bana sarılmıştı. Mesanemin onun uyanmasını beklemeyeceği ortaya çıktığında onu rahatsız etmek istemediğim için altından kaymak zorunda kaldım. Bunu özledim ve evimde boş yatak odasında kalırsa nasıl hissedeceğimden emin değilim. Ama otelde kalması daha kötü hissettirirdi, bu yüzden teklif ettim ama ona bir çıkış yolu da verdim. "Benimle kalman beni rahatsız etmez, Jake. Ama daha iyi olacağını düşünüyorsan ..." Cümleyi askıda bırakarak devam ediyorum.

"Senin için en kolayı neyse onu yapmak istiyorum," diye yanıtlıyor.

şeyi konuşmak için daha fazla zamanımız olacak ve istemekte zorlansam bile destek almak güzel olurdu. "Neden burada kalmıyorsun?"

sonra? Benimle birlikte."

"Emin misin?" Ses tonundaki rahatlamayı duyabiliyorum. "Eminim."

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz ve yakında konuşma sözü vererek görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Öğleden sonramı müşterilerle telefon görüşmeleri yaparak geçiriyorum, Paxton'ın gelmesini beklerken sinirlerim geriliyor.

Saat beş buçukta en sevdiğim İtalyan restoranı Franco'dan paket servisle geldi. Bolonez makarna için minnettarım çünkü şu anda krema soslu bir şey yemeyi kaldıracılmemim imkânı yok. "Üzgünüm, delüks peynirli makarna kalmamış, kulağa inanılmaz geliyor ama görünüşe göre ben sipariş vermeden bir saat önce bütün bir hokey takımı gelmiş ve onları temizlemiş."

"Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum."

"Makarnanın yanına bir şişe de kırmızı şarap getirdim çünkü sadece beyaz yiyeceğinizi düşünmüştüm."

"Ayrıca güvenli bir arama." Şarap şişesini ondan alıyorum ve o da beni mutfaka kadar takip ediyor.

Yemeklerimizi tabağa koyuyoruz ve o şişenin kapağını açıp iki şarap kadehi alıyor. Onu durdurmuyorum, çünkü haberi verdiğimde oturuyor olmasını istiyorum. Hatta bana bir bardak doldurmasına bile izin verdim. Aylarca içemeyeceğimi.

Paxton ayaklarını sehpa dayıyor ve uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor, koyu renk gözleri heyecanla parlıyor. "Hafta sonu nasıldı? Ateşli McDaddy ile işler nasıldı?"

Bu lakabın şimdi yeni bir anlamı var. Tabağımı sehpanın üzerine koydum. Franco's'un iyi yanı, ertesi gün daha da iyi olması, yani şimdi yiyemezsem, kesinlikle daha sonra tadını çıkarabilirim. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Oh adamım, bu onunla tekrar yattığın anlamına mı geliyor? Eğer yattıysan da sorun değil, çünkü sadece resimlerden bile ona karşı koymanın zor olduğu anlaşılıyor." Şarabından bir yudum alıyor ve ben de cevap vermeden önce kadehini masaya geri koymasını bekliyorum. Kanepem gri ve şarap lekeleri berbat.

"Hamileyim."

Paxton'ın ifadesi birkaç saniye boş kaldıktan sonra başını geriye atıp gülüyor. "Aman Tanrım, bir için beni kandırdın."

Kalçasını tokatlıyor ve çatalı tabağından fırlayıp halının üzerine düşüyor. Neyse ki koyu maviydi.

Ben de gülmeye başlamayınca hemen ayıldı. Tabağı sehpanın üzerinde benimkiyle birleşiyor. "Bekle, ciddi misin? Nasıl yani? Yani, menopozda olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim. Öyleydim. Görünüşe göre, menopoz döneminde olsanız bile hala hamile kalabiliyorsunuz."

"Kutsal . . . vay canına." Elini kaldırıp ağzını kapattı. "Ne zaman öğrendin? Nasıl öğrendin?"

Neler olduğunu ve gerçekten hamile olduğumu tam olarak nasıl fark ettiğimi ve doğruladığımı açıklıyorum.

Kaşları çatıldı. "Prezervatif kullanmadın mı?"

Ona bir bakış attım.

"Yani biri kırıldı mı?"

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bir keresinde onsuz

gitmiştik." "Bir kez mi? Vay canına, Hanna. Şansımız nedir ki?"

"Görünüşe göre yüzde beş," diye mırıldandım.

"Bekle." Bana bakacak şekilde kayıyor, gözleri kocaman. "Jake biliyor mu? Aklımda bir sürü soru var. Heyecanlı olmak istiyorum ama geçmişte bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Gülümsüyorum. "Çok yoğun bir kırk sekiz saat oldu. Ve evet, biliyor. Ama bu çok karmaşık." Bunu konuşabilmek için Paxton'la geçireceğim zamana ihtiyacım var. Özellikle de bunu benimle daha önce yaşadığı için.

Paxton'a hafta sonuyla ilgili her şeyi anlatıyorum, öğrenmekten Jake'e anlatmaya, sonra Ryan'a anlatmaya ve onun tepkisine kadar.

"Ryan alışacaktır. Zamana ihtiyacı var." Sesi çok emin geliyor ve haklı olduğuna inanmak istiyorum.

"Umarım öyledir. Bunun onun için neden zor olduğunu anlıyorum. Sevdiği ve güvendiği herkes ona yıllarca yalan söyledi. İhanete uğramış hissetmekten hoşlanmıyor ve Jake ile aramızdaki bu şey ona ihanet gibi geliyor." Ve bunun ne kadar süredir devam ettiğini tam olarak bilmiyor, ancak eminim o ve Queenie isterlerse tahmin edebilirler.

"Bunu görebiliyorum." Paxton kolçağa vuruyor. "Bu Seattle'a taşınacağın anlamına mı geliyor?"

"Bu planımın bir parçası değil. Şu anda değil. Hâlâ her şey olabilirken bu tür bir karar vermek için çok erken."

"Ama sonunda planın bir parçası olacak mı? Yoksa buraya mı taşınacak?" Gömleğinin koluyla oynuyor.

"Gerçekten bilmiyorum. Tüm dünyam burada." Geride bırakacağım şeyleri ve insanları düşünmek istemiyorum.

"Yani bundan bahsetmedi mi?" diye üsteliyor.

"Yaptı ama henüz bunun neye benzediğini anlamaya hazır değilim."

"Tamam. Buna daha sonra dönebiliriz." Paxton uzandı ve sessiz bir anlayışla elimi sıktı. "Sıradaki zor soru. Ailene henüz söylemedin mi?"

"Hayır. Henüz değil." Midem takla attı. Geçen sefer düşük yaptığımda annem çok büyük bir destek kaynağıydı. Parçaları toplamak için oradaydı ve Gordon'la ilişkim çöktüğünde ve yandığında da oradaydı. Ama bu çok farklı. İlk şoku atlattıktan sonra yine aynı desteği göreceğimi umuyorum.

Paxton yüzünü buruşturur. "Onlara ne zaman söyleyeceksin?"

Asla demek isterdim ama bu mümkün değil. "Belki de Seattle'a taşınmalıyım."

Başını eğiyor, bir an dalgın. "Destekleyici olmayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olacaklarını ummak istiyorum. Ama bence en çok çatışmaya neden olacak şey *kiminle* bebek sahibi olacağım. Jake'ten başka herhangi biri de olabilirdi ve bence bunu onlara söylemek çok daha kolay olurdu."

"King'in kayınpederi olduğu gerçeğine mi takıldınız?"

"Takılıp kalmak için oldukça makul bir şey." Kolyeme uzandım. "Ve dürüst olmak gerekirse, aile dinamiği ne kadar tuhaf olsa da, sanırım konuşmaktan en az heyecan duyduğum şey, Jake ve benim bu gizli ilişkiyi yaşıyor olmamız ve şimdi birbirimize karşı ne olacağımız hakkında hiçbir fikrim olmaması. Ve son hamileliğimde olanları göz önünde bulundurduğumda, buna herhangi bir etiket koymanın mantıklı olduğunu sanmıyorum."

Paxton iç çeker, gülümsemesi hüznüldür. "Ama o harika bir adam, harika bir işi var ve zaten onun iyi bir ebeveyn olduğunu biliyorsun. Kızını tek başına büyütebilmek için NHL'de kariyer yapmayı bıraktı. Bu yönünü de görmeyecekler mi? Ve sen bir yetişkinsin. İstedğin kişiyle ilişki kurabilirsin."

"Biliyorum. Haklısın. Ama kafa karıştırıcı aile koşullarının ötesinde, anneme söyleyeceğimden korkuyorum ve sonra sonunda gelecek

ama tıpkı geçen seferki gibi olacak." Sadece ben ne kaybedeceğimi zaten biliyorum. Boğazımdaki sıkışma bu itirafla hafifliyor.

"Ah, Han. Keşke bu senin için daha kolay olsaydı." Yan masadan bir mendil alıp bana uzatıyor.

Gözlerimi sildim, akmaya başladıklarını fark etmemiştim. "Keşke bir on yıl daha genç olsaydım."

"Endişelendiğin pek çok şey olduğunu biliyorum Hanna ve diğer tüm şeylere odaklanmak muhtemelen ihtiyacın olan dikkat dağınlığını sağlıyor ama bir noktada, başkalarının işleri nasıl halledeceği konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakman ve odağı olması gereken yere, kendine geri getirmen gerekecek." Omzumu sıkıyor. "Bunun senin için nasıl bir his olduğunu bildiğimi iddia edemem ama mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve bu bebeğe sahip olmayı hak ediyorsun. Kendine bu iki şeyi de yapman için izin ver, bu aile ne kadar alışılmadık görünse de."

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"En iyi arkadaşlar bunun içindir. Ne olursa olsun, ben her zaman senin yanımdayım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Her Şey Nasıl Birbirine

Uyuyor Hanna

Fırında bir çöreğim olduğunu öğrendikten sonraki hafta tuzlu krakerler, sade cipsler, iş, kazara kestirmeler ve bir sürü telefon görüşmesiyle geçti. Jake'in iyi olduğumdan emin olmak için yaptığı konuşmalar, Ryan'ın beni kontrol etmesi - hala izinli ama her şeyin yolunda olduğuna ve sadece endişelendiğine yemin ediyor - tüm kızlarla grup sohbeti ve Paxton'ın neredeyse haftanın her gecesi akşam yemeğiyle gelmesi arasında kendimi hem aşırı şımartılmış hem de bitkin hissediyorum.

Ayrıca Ryan'a ilk ultrasona gidip kalp atışlarını duyana kadar anneme hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz verdim. Aileme söylemememin gergin olmaktan başka bir mantığı yok.

Pazar günü, endişeli bir enerji topuna dönüşüyorum. Bir saat yoga yapıyorum, ardından iki saat temizlik yapıyorum, temizlikçim hafta ortasında burada olmasına rağmen. İşim bittiğinde yine terli ve bitkin oluyorum.

Yani kanepeye oturduğum anda uyuyakalıyorum.

Jake kapımda belirdiğinde kendimi bu pozisyonda buldum.

Bir sürü cevapsız mesajım ve altı cevapsız aramam var; hepsi de Jake'ten değil. Görünüşe göre Seattle Kızları adını verdiğim grup bu sabah çok konuşkanmış. Ne kadar zamandır kapı zilini çalıyor bilmiyorum ama son altı aramadan beşinin son sekiz dakika içinde geldiğini düşünürsek, tahmin edebilirim.

Kapıya doğru tökezleyip açmaktan başka bir şey yapacak zamanım yok.

Yüz ifadesi üç göz kırpma telaştan rahatlamaya ve endişeye dönüşüyor. Ellerinden biri belime yerleşiyor ve diğeri kalkarak yanağımdaki saç tellerini süpürüyor. "Hanna? İyi misin?"

Yüzümün utançla ısındığını hissedebiliyorum. "Ben iyiyim. Kanepede uyuyakalmışım."

"Oh. Tamam." Omuzları kulaklarından aşağı iniyor ve gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Üşümüş olmalısın. On dakikadır kapının zilini çalıyorum."

"Bu, bulamadığım bir alarmin çalmasıyla ilgili rüyamı kesinlikle açıklıyor." Bir adım geri çekiliyorum ve her zaman herkesin işine burnunu sokan sağ taraftaki komşumun çitlerini budayormuş gibi yaptığını fark ediyorum. "İçeri gelmelisin. Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim."

"Ateşlisin ama berbat değilsin." Bavulunu ve ikinci bir çantayı alıyor -bir gecelik bir ziyaret için çok fazla gibi görünüyor- ve eşikten adımını atıyor.

"Ve sen bir yalancısın, ama yine de senden hoşlanıyorum." Komşuma bir el sallıyorum, böylece onun peşinde olduğumu anlıyor ve gelip milyonlarca soru sorma fikrine kapılmadan önce kapıyı kapatıyorum.

Jake fuayemin ortasında duruyor, uçakta beş saat geçirmiş biri için gülünç derecede lezzetli görünüyor. Onun ötesine, koridordaki aynalı dolap kapısına bakıyorum. Saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Üzerimde bol bir gömlek ve kırklı yaşların ortasındaki birine değil, yirmi beş yaşındaki birine daha çok yakışacak bir çift eşofman var. Ama Queenie bunları bana Noel için vermişti ve rahat oldukları için giymekten kendimi alamıyorum.

"Vay canına, tazelenmek için beş dakikaya ihtiyacım var." Yansıma bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Geri dönüp doğruca havaalanına gitmemiş olman bir mucize. Bütün gün güneşin altında pişmiş dünün çöpleri gibi görünüyorum."

Jake'in kaşlarından biri patlar.

Dönüyorum ve yatak odama giden koridora doğru bir adım atıyorum; orada bir duş, bir fırça ve düzgün kıyafetler var.

"Whoa, whoa. Bir saniye bekle. Nereye gidiyorsun?" Parmakları bileğime dolandı.

"Değişmek için."

"Üstünü değiştirmene gerek yok. Buraya gel." Bir adım daha yaklaşıyor ve aynı anda beni kendine doğru çekiyor. Kolları beni sarıyor, güçlü ve sağlam. Hafifçe uçak gibi kokuyor ama aynı zamanda çamaşır deterjanı, kolonya ve tarçın ya da nane şekeri ya da muhtemelen her ikisi gibi kokuyor.

"Muhtemelen berbat kokuyorumdur," diye mırıldanıyorum göğsüne, ama itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyaç duyarak kucaklaşmanın içinde eriyorum.

"Birlikte çalıştığım hokey oyuncularından çok daha güzel kokuyorsun." Başını eğiyor ve sıcak nefesini saçlarımda hissedebiliyorum.

"King oyun oynadıktan ya da antrenman yaptıktan sonra eski bir ayakkabının içi gibi kokuyor, bu yüzden orada çeşitli seviyelerde iğrençlik için çok fazla yer var." Onun varlığının rahatlığını endişelerime merhem gibi içime çekiyorum.

Kıkırdıyor. "Bu çocuklar gerçekten de kullanılmış sporcu bağı gibi kokuyorlar."

Öğürür gibi bir ses çıkarıyorum ve Jake beni bırakıp gözlerini kocaman açarak hızlıca geri adım atıyor. "Özür dilerim. Çok ileri gittin, değil mi?"

Gülüyorum, çünkü yüz ifadesi paha biçilemez ve yaklaşık bir metre geriye sıçradı. "Sanırım şu anda o sesi çıkaramam, değil mi?"

"Yapabilirsin, ama saklanabilirim. Pek centilmence bir davranış değil ama işte."

"Bu adil görünüyor. Ve sanırım o kokuyu üniformalarının o kısmıyla daha iyi olacaktı."

"Dürüst olmak gerekirse, koku pek çok şeyin birleşiminden oluşuyor." Jake dudaklarını büzdü ve gözlerini kapattı. "Ve bu konu hakkında konuşmayı bırakacağız, çünkü çekici bir konu değil." Gözleri açılır ve neredeyse utangaç bir şekilde gülümser. "Bu hafta seni düşünmeden edemedim."

"Bebeğini taşıdığım için mantıklı görünüyor." Birlikte bebek sahibi olmak dışında burada tam olarak ne yaptığımızı henüz konuşmadık ve bunu da konuşmamız gerekeceğini biliyorum. Bu hafta bunu çok düşündüm ve bir çift olmaya çalışmak iyi olabilirken, aynı zamanda çok ama çok yanlış gitme potansiyeline de sahip. Ve Jake'in bu konuda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Tüm potansiyel engellere rağmen, sanırım en azından nereye gittiğini görmek istiyorum. "Ve ben de bütün hafta seni düşündüm," diye itiraf ediyorum.

"Bebeğimi taşıdığın için mi?" Bakışları, okşar gibi hissettiğim yavaş bir hareketle üzerimde geziniyor.

Paylaştığımız cazibenin bu yeni, beklenmedik gelişmenin ardından yok olmadığını bilmek biraz rahatlatıyor. "Bu kesinlikle listenin en başında yer alıyor."

"Alta ne var?" diye dalga geçiyor.

Bu gece yatağımı paylaşman için seni davet etmeli miyim yoksa sana boş odayı mı teklif etmeliyim.

Jake ve ben ilk kez daha sık konuşmaya başladığımızda, King ve Queenie'nin nişan partisi etrafında dönüyordu. Yapılması gerekenleri takip edebilmemiz için ona ortak görev listeleri gönderip duruyordum. Bir süre boyunca, ne zaman bir göreve başlamak istese, o görevin çoktan tamamlanmış olduğunu görüyordu. Her şeye ondan önce nasıl anlayamıyordu, özellikle de

Çünkü her şeyi uzaktan yapıyordum. Bir süre sonra listenin en altından başladı ve ortada buluştuk.

"En alttakini kendime saklasam iyi olur," diye mırıldanıyorum.

"Neydi o?"

"Hiçbir şey. Bir tur ister misin?"

"Güzel saptırma." Sırıttıyor. "Yanaklarının şu anda ne kadar pembe olduğuna bakılırsa ikimizin de listesinin en alt sırası muhtemelen aynı."

Ona yan gözle bakıyorum ve konuyu saptırmaya devam ediyorum. "Sen liste yapmazsın."

Anahtarlarını ve güneş gözlüklerini yan sehpaye bırakıp kovayı ve ona yaslanmış paspası işaret ediyor. "Ben gelmeden önce temizlik mi yapıyordun?"

"Geçen gün onu kaldırmayı unutmuş olabilirim." Bu küçük bir yalan. Sol kaşını kaldırdı. "Sen eşyalarını kaldırmayı unutmazsın."

Haksız değil. Ne zaman onun evinde kalsam, mutfakta ya da hangi odada olursak olalım onu takip eder ve eşyaları kaldırırdım. Seksten sonra bile bazen yataktan kalkıp kıyafetlerimizi almaya çalışırdım. Bu genellikle Jake'in beni yataktan çıkmaktan alıkoymak için tüm vücuduyla sarılmasıyla sonuçlanırdı. Bu düşünmemem gereken bir şey ama anılar şimdiden su yüzüne çıkmaya başladı.

Boğazımı temizliyorum. "Hamileyim, Jake. Bugünlerde kendi adımlarını unutuyorum." Diliyle dudağını dürtüyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar bana bakıyor. Kendisine palavra atıldığını düşündüğünde yaptığı bir şey bu. Genelde bu bakış bana yönelik değildir ve kendimi onun altında kıpırdamamak için mücadele ederken buluyorum. Elini uzatıyor ve parmak eklemiyle yanağımı okşuyor. "Yüzünün kızarmasına bakılırsa, saçmalıyorsun. Neden yerleri siliyorsun?"

Sakin olman gerekmiyor mu?"

"Hamileyim, camdan yapılmadım. Paspas da pek yorucu değil." "Yine de, zaten tam zamanlı çalışıyorsun ve sanat stüdyon var. Bir evi çekip çevirmenin getirdiği ekstra işler olmadan da yeterince işin var, sence de öyle değil mi?" Sorusu yumuşaktı, talepkâr değildi ve tanıdığım bir ses tonuna bürünmüştü.

Her seferinde aynı tonu kullanıyordu.

Ryan ve Queenie için başka bir düğün projesi üstlenmeye çalışırdım.

Bir kısmını devredebilir miyim? Diğer kızlardan biri bu konuda yardımcı olabilir mi? Her şeyi tek başıma üstlenmeme gerek yoktu.

Her zaman omzuma bir el koyar ve tıpkı şimdi yaptığı gibi kişisel alanıma girerdi. Bu hoş karşılandığı kadar rahatsız ediciydi de.

Endişeli bakışlarıyla karşılaşabilmek için başımı kaldırıyorum. "Temizlikçim var ve Çarşamba günü buradaydı ama bu sabah huzursuzdum ve huzursuz olduğumda ortalığı toplarım. Yaptığım şey bu. Bunu zaten biliyorsun. Sonra kendimi yıprattım ve uyuyakaldım. Dolayısıyla şu anki son derece seksi görünümüm ortaya çıktı." Pek de çekici olmayan kıyafetimi gösteriyorum. "*Gerçek kıyafetler için fazla tembel olduğumu* belli etmeyecek bir şeyler giymeyi ama aniden uyukladığım *için üzerimi* değiştirecek vaktim olmadı."

"Bu kıyafet hoşuma gitti." Gömleğimin kolunu çekiştiriyor. Bol ve bir omzumdan sarkıyor, siyah sutyen askımı ortaya çıkarıyor.

"O zaman Queenie'ye teşekkür edebilirsin, çünkü bunu benim için seçen oydu."

"Kızımdan bahsetmişken, görünüşe göre sana mesaj atıyor." Yan masada, paspasın ve anahtarlarının hemen yanında vızıldayan telefonuma başıyla işaret ediyor.

Uykum sırasında Jake'ten gelen aramalardan çok daha fazlasını kaçırdım. "Muhtemelen buraya sağ salım gelip gelmediğini kontrol ediyordur."

"Yaptığımı biliyor. Uçak indiğinden beri bana altmış kez mesaj attı. Bebek isimleri listesini seninle paylaşmamı istiyor," diyor alaycı bir tavırla.

Gülümsüyorum. Onun heyecanı korkularımı dengelemeye yardımcı oldu. "Bunu bu hafta başında yaptı."

"Yeni bir isim arayışında ve son zamanlarda seçimlerini geri çekiyor ve bana bu isimleri kendi bebeği için saklamak istediğini söylüyor ki bu benim için sorun değil çünkü çocuğumuza Jax ya da Ambrosia demek istediğimi sanmıyorum. Queenie konusunda biraz ileri gittiğimi biliyorum ama bu ona yakışıyor, anlıyor musun?"

Gülüyorum. "Öyle. Hem Jax'in hem de Ambrosia'nın masadan kalktığını duyduğuma çok sevindim."

Bir elini alnında gezdiriyor. "Vay be. Çok rahatladım. Jacob Junior gibi daha geleneksel bir şey umuyordum."

"Bir kızımız olmadığı sürece bu benim için sorun olmaz. O zaman can sıkıcı miktarda açıklama yapmak gerekir." Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Henüz bir hareket yok, ama yakında, her şey yolunda giderse, onun ya da onun orada akrobasi yaptığını hissedeceğim.

"Hmm." Jake dudaklarına dokunur. "İyi bir noktaya değindin. Eğer kızsaa sonuna bir A eklese nasıl olur?"

"Şu anda Jacoba'yı veto ediyorum."

"Belki senin üzerinde
büyür." "Mantar gibi mi?"

O gülüyor ve ben sırıtıyorum, her şeye rağmen hala birlikte eğleniyor gibi
göründüğümüz için mutluyum.

"Ona sesini alçaltmasını söylememi istersen söyleyebilirim," diye teklif
ediyor. "Heyecanlı olduğumu biliyorum ve bence heyecanlı olması iyi bir şey
ama seni de bunaltmasını istemiyorum."

"Sorun değil. Aslında gerçekten güzeldi. Queenie'ye karşı bu tür konularda
dürüst olabilecek kadar rahatım."

"Tamam. Bu çok iyi. Anlamıştım, ama bunu ortaya koymak istedim."
Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Senin için bazı şeyler
gönderdi. Ben yerleşeyim, sen de Queenie'den gelen hediyelere bakarsın."

"Bu harika olur. Olayları sindirmek için zamanımız olduğuna göre belki
şimdi nasıl hissettiğimiz hakkında konuşabiliriz? Yarın bizi nelerin
beklediğini gözden geçiririz?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Gülümsemesi nazik ve sıcak.

Onu koridorda ilerletiyorum ve sağdaki ilk kapıyı iterek açıyorum. "Burası
boş oda." Bu sabah yatağa yeni çarşaf lar sermişim. Çerçeve basit, beyaz
badanalı ahşap. Yorgan çok soluk bir sarı, yastıklar ise sarı ve turuncunun
farklı tonlarında. Duvarlar beyaz ve şifonyer takımı da öyle. "Biraz parlak. Ve
kadınsı." Odanın ortasında durduğu için bunu ona söylememe gerek yoktu.

"Siz de parlak ve feminen kategorilerine uyduğunuz için uygun görünüyor."

Onu yanından dürtüyorum. "Eski sevgilim renk konusunda sadece gri ve
maviyi severdi, bu yüzden burayı satın aldığında bazı ciddi düzenlemeler
yaptım."

"Sarıyı severim."

"İlla burada uyumak zorunda değilsin." Alt dudağımı ovuşturuyorum ve
göz ucuyla ona bakıyorum. İşleri garipleştirmenin bir yolu. "Tabii sen tercih
etmezsen."

Jake'in bakışları yavaşça yataktan bana doğru kayıyor. İçinde sıcaklık var
ama yumuşaklık da var. "Bir tercihin var mı?"

"Hormonlarımın bir tercihi var." Burnumun köprüsünü ovuyorum.

"Nasıl olduğunu anlıyorum. Sen sadece bu arabaya binmek istiyorsun."
Sırıtarak kendini işaret ediyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum. Haksız değil ama haklı da değil. "Seni özledim,"
diye itiraf ediyorum.

"Ben de seni özledim." Bana doğru birkaç adım atıyor, kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakın. Başını eğip sırtıyor. "Ve bence bu muhtemelen bir tartışmayı gerektiriyor, bu gece nerede uyumam gerektiğine dair nihai bir karar vermeden önce bunu yapmalıyız."

"Tamam." Kararsız bir nefes veriyorum. Geçmişte birbirimizi her gördüğümüzde yaptığımız ilk şey soyunmak olurdu. Her zaman giysilerimizi çıkarma telaşı, dolaşan eller ve savaştan diller olurdu. Çoğu zaman yatak odasına gidemezdik. Bazen giriş kapısının önünden bile geçemezdik. Ve sonra buna bir son verdim. Ama şimdi sonunu getirmeye çalışıyorum. Ve hamileyim. Bu çok fazla. Ve o haklı. Kesinlikle konuşmamız gerek. Keşke onun nasıl hissettiğine dair bir fikrim olsaydı da kendimi utandırmasaydım.

Yatağın arkasındaki kapıyı gösteriyorum. "Orada ek bir banyo var. Yerleşmene izin vereyim ve birazdan oturma odasında buluşalım mı?"

"Kulağa hoş geliyor."

Onu boş odada bırakıp koridorda kendi odama koşuyorum. Planım hızlı bir duş almaktı, ama başladıktan sonra saçımı yıkamaya başladım.

Sonra aptalca bir karar verip telefonumu kontrol ettim. Seattle Kızları'ndan gelen mesajlar patlıyordu. İki grup sohbeti var: biri Queenie dahil tüm kızların olduğu, diğeri de Queenie'nin olmadığı grup - bunu sürpriz bir grup hediyesi ve Queenie'nin düğün partisi üzerinde çalışırken kurmuştuk. En son mesajlar Queenie'nin olmadığı grupta.

Violet: Kızım, açıklaman gereken bazı şeyler var. Kocamdan zorla bilgi almayı yeni bitirdim (nasıl olduğunu bilmek istemezsin) ve JAKE'in şu anda TENNESSEE'DE olduğuna dair iyi bir otoriteye sahibim.

Aman Tanrım. Sen ve Jake mi?

Stevie: Bishop ikinizi öpüşürken yakaladığını söyledi.

Bekle. Seni Jake'in saçını düzeltirken yakaladığını söyledi. Aynı şey değil.

Violet: BEBEK JAKE'İN Mİ????

Sürpriz emoji ve akıllara durgunluk veren bir dizi gif'in yanı sıra Bishop'un kaşlarını çatmış ve I KNEW IT (BİLİYORDUM) yazılı bir tabela tutan bir fotoğrafı da var.

Cevap olarak bir mesaj gönderiyorum:

Bebek Jake'in. Şu an burada benimle. Queenie ve Ryan biliyor ama bunu gizli tutabilir miyiz lütfen? Söz veriyorum birkaç gün içinde görüntülü sohbet edeceğiz.

Telefonumu odamda bırakıyorum ve Jake'i oturma odasında buluyorum. Nemli saçlarına ve değiştirdiği kıyafetlerine bakılırsa o da yeni duş almış gibi görünüyor.

Ona içecek bir şeyler teklif ediyorum, sevdiği viskiden almış olmama rağmen reddediyor ve zencefilli gazozu tercih ediyor, ki ben de onu içiyorum.

Sehpanın üzerinde birkaç kutu var.

"Gördüğünüz gibi Queenie tıklamaya bayılıyor." Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor ve yanakları kızarıyor. "Bana daha fazlasını göndermeye çalıştı, ama ona onları biraz tutması gerektiğini söyledim." İlk kutuyu bana uzattı.

Paketleri açmayı bitirdiğimde, üzerinde *Momster in the making*, *Mama to be* ve *carrying precious cargo* gibi sözler yazan birkaç yeni sevimli tişörtüm oluyor. Mevcut tişörtümü başımdan çekip alıyorum -altımda bir atlet var- ve yerine yeni tişörtlerden birini giyiyorum, üzerinde *ICE ICE* yazıyor ve ok aşağı bakıyor. Şu anda birkaç beden büyük ama birkaç ay içinde tam oturacak.

"Bu onun için gerçekten çok tatlı."

"Fotoğrafını çekip ona göndermemin bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Ayağa kalkıp poz veriyorum ve Queenie'ye gönderdikten sonra tekrar koltuğuma oturuyorum.

Otuz saniye sonra Queenie'den kalp-göz gifleriyle dolu birkaç mesaj alır.

"Heyecanlı olması çok tatlı."

"Olaylara olumlu tarafından bakma eğilimindedir." Kolçağa vuruyor ve bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Jake ve Hanna'dan yana olduğunu çok açık bir şekilde ifade etti. Ve bu sizin için biraz garip olduysa özür dilerim."

"Sanki bizim için yılın kelimesi buymuş gibi hissediyorum." Yanağımı yumruğuma dayıyorum. "Ve bu garip değil. Yani, sanırım tüm bunların bir bütün olarak oldukça tuhaf olduğu konusunda hemfikiriz. Ama aynı zamanda diğer deneyimlerimden de çok farklı."

"Bana bundan biraz daha bahsedebilir misin? Ryan'la ilişkinizin nasıl gittiği hakkında pek bir şey bilmiyorum." Jake kolunu koltuğun arkasına doğru uzatır.

dikkatini bana verdi. "Temel bilgileri biliyorum, gençken hamile kaldığını ve ailenin onu evlat edinip kendi çocukları gibi yetiştirdiğini, ama bu karmaşık bir durumun çok derli toplu bir versiyonu."

Jake ve ben Ryan'ın öğrenmesi hakkında konuştuk ama bu duruma nasıl düştüğüm hakkında konuşmadık. Belki ona anlatmak ikimize de biraz perspektif kazandırır, çünkü kendimi bildim bileli bu konu kapalı bir konuydu. Bir kutuya konulup saklanması gereken bir konu. Beraberinde utanç ve korkuyu da getiriyordu ki her ikisiyle de tam olarak yüzleşebildiğimi sanmıyorum. "Dört aylık olana kadar hamile olduğumu fark etmemiştim."

Jake'in gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Hamileliğin neredeyse yarısındaydın."

"Öyleydim." Anılar su yüzüne çıkıyor, zaman içinde geriye doğru bir yolculuk yaparak vücuduma neler olduğunu nihayet anladığım güne gidiyorum. Ve tüm hayatımın temelde nasıl parçalanmış gibi hissettiğine. "On dört yaşına kadar adet görmeye başlamadım ve döngüm hiçbir zaman çok düzenli olmadı, en azından ilk yıl için, bu yüzden kırmızı bayrak olması gereken şey o kadar da nadir değildi. Ayrıca, düzenliliği etkileyebilecek her türlü sporla uğraşıyordum. Olağan semptomlardan hiçbirine sahip değildim ya da en azından beklediğim türden değildi." zamanlar farkında olmadığım şeylerin şimdi farkına vararak nefes alıyorum.

"Daha on beş yaşındaydın, değil mi?"

"Zar zor. Seks yapmak için çok gençtim," diye mırıldandım. "O zamanlar ailem Gerald'la uğraşmak zorunda kalmıştı. Daha gençti ama tam bir baş belasıydı."

"King, eskiden çok fazla yaramazlık yaptığından bahsetti."

"Babamızın kamyonetiyle gezintiye çıkmaya çalıştı. Aynı anda hem pedallara yetişemiyor hem de direksiyonu göremiyordu, bu yüzden tek yapabildiği annemin gül fidanlarını mahvetmek oldu. Bir melek değildim ama aileme onun yaptığı gibi zor anlar yaşatmadım."

"Yani ne yaptığınıza ve kiminle yaptığınıza pek dikkat etmediler mi?" Jake soruyor.

"Aynen öyle. Birinci sınıfta bir son sınıf öğrencisiyle çıkmaya başladım."

Jake'in kaşları çatıldı. "Bu onu senden neredeyse dört yaş büyük yapar."

"Evet. Yirmili ve otuzlu yaşlarınızdayken, hatta kırklı yaşlarınızdayken, bu dört yılın pek bir anlamı yok. Ama sen on dört yaşındayken ve o on sekiz yaşındayken ..." Sözümü kesiyorum.

"Queenie on dört yaşındayken eve son sınıf öğrencisi getirseydi aklımı kaçıırdım." Jake yumruklarını sıkıp bıraktı. "Ailen o adamla çıkmama izin verirken ne düşünüyordu?"

Omuz silkiyorum. "Farklı zamanlardı, sanırım? Küçük bir kasabada yaşıyorduk, Kurt futbol takımının kaptanıydı, ben de amigo kızdım. O üniversiteye gitmeden önce, ailesiyle birlikte bir görev gezisine davet edilmişim. On beşime yeni basmışım. Gerald hırsızlık yaparken yakalanmıştı, ailem de bununla uğraşıyordu. Kurt'ün babası bir papazdı, bu yüzden tabii ki ailem beni onlarla göndermenin güvenli olduğunu düşündü. Ama bir karavanda kamp yapıyorduk ve onun ailesi tüm seyahati kilise etkinliklerinde geçirdi."

Jake bilerek, "Kendi bırakıldınız," diyor.

"Her gün saatlerce yapacak hiçbir şeyi olmayan ve çok fazla hormonu olan gençlerdik. Ve o zamanlar cinsel eğitim şimdiki gibi değildi."

"Sen de bu yüzden hamile kaldın."

"Evet. Ben emin olduğumda Kurt üniversite için eyalet dışına taşınmıştı ve ailesi de onu takip etmişti. Yolculuktan döndükten birkaç hafta sonra ayrıldık. Açıkçası mide bulantısı, yorgunluk ve duygusallığın kalp kırıklığı olduğunu düşünmüştüm."

"Bu hatayı nasıl yapabileceğini anlayabiliyorum." Jake parmaklarını saçlarımın altından geçiriyor, başparmağı ensemden aşağı yukarı geziniyor. "Bunu nasıl anladın?"

"Amigo koçum beni kenara çekti ve regl olup olmadığımı sordu."

"Vay anasını."

"Evet. Pek iyi değildi. Sanırım kilo aldığımı fark etti ve ikisini bir araya getirdi. Bana bir hamilelik testi verdi ve ben de onu kızlar tuvaletine götürdüm."

"Amigo koçun hamilelik testleriyle ne halt ediyordu?"

"Cheer'da hamile kalan ilk kızın ben olmadığımı duysan şaşırır mıydın?" Yanağımı koluna yasladım. "Her neyse, test pozitif çıktı. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Koç ailemi aradı ve bir de baktım ki babam Ohio'dan Tennessee'ye tayin olmuş."

"Peki ya Kurt? Ona söyledin mi?"

"Ah, evet. Taşınmadan önce onu aradım ve yanına taşınmama izin vermesi için yalvardım. Kafamda tekrar bir araya gelecek ve bebeği büyütecektik. Ama o hamileliği sonlandırmamı istedi. Profesyonel futbol kariyeri şansını mahvedecek bir bebek istemiyordu. Ayrıca, babası öğrenirse onu öldürürdü."

Jake'in dudağı sessiz bir hırıltıyla kıvrılıyor. "O bir pislik."

"O benim en akıllıca erkek arkadaş seçimim değildi. Ve sanırım profesyonelliğe hiç geçemediği için karma kendi yöntemiyle müdahale etti."

"Onu gençliğinizden beri gördünüz mü?"

"Sadece bir kez, o da ailemin Ryan'ı resmen evlat edinebilmesi için ebeveynlik haklarını devrettiği zamandı. Evrakları imzalamak için benim de orada olmam gerekiyordu, aksi takdirde yasal olmazdı."

"Bu senin için korkunç olmalı." Yüz ifadesi üzüntü ve empati dolu.

Ryan doğmadan önce evlat edinmeyi kabul etmişim. Onu hayatımda tutmanın ve ona istikrarlı, normal bir çocukluk yaşatmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu.

"Zordu ama o zamanlar farklı bir şey bilmiyordum. Tüm arkadaşlarımı geride bırakmak zorunda kaldım ve olduğunu kimseye anlatamadım. Ailemde korkuyla yönetilen çok şey vardı, en azından Gerald ve benim için. Ryan'la durum farklıydı. Ama hamileliğimin son yarısını neredeyse izole bir şekilde geçirdim." Bir ebem vardı ve hastaneye hiç gitmedim. Doktor tüm kontrollerim için eve geldi. Arkadaşsız ve yalnızdım.

"Ne demek izolasyon?"

"Ailem Tennessee'ye taşındığında Kentucky'deki çiftliklerine gidip teyzemin yanında kaldım. O yıl derslerimin çoğunu uzaktan eğitim yoluyla aldım. Ryan doğana kadar eve dönmeme izin verilmedi. Bu gerçekleşmeden önce onunla bir hafta geçirdim. Ve ailemin evinin kapısından içeri girdiğim anda - içimde büyüyen, doğurduğum ve aşık olduğum bebek - dünyanın geri kalanı için oğlum olmayı bıraktı."

Ama kalbim onun benim olduğunu biliyordu, başka kimse bilmese bile.

Ve bu en zor kısmıydı. Hiç kimsenin bilemeyeceği bir kaybın yasını tutmak.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Innie ya da

Outie Jake

Yaşadığım dehşeti yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum ama bu kolay değil. Bu hikayenin düzgün ve derli toplu versiyonunun Hanna'nın gerçekliğinden çok farklı olduğu konusunda çok haklıyım. Bırakın on beş yaşında olmayı, bir yetişkin olarak bile bunu yaşamayı hayal edemiyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bu senin için oldukça zor olmuşa benziyor."

Şimdiye kadar ailesi hakkında bunları bilmediğim için mutluyum. Yine de, ileriye dönük olarak, bir dahaki sefere bir aile etkinliğinde onlarla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Ayrıca bunu kendi merceğimden gördüğümün de farkındayım ve benim onun deneyimine dair algım ile onun bu konuda nasıl hissettiği birbirinden çok farklı şeyler.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş ya da ben tek kelime etmeden yüz ifadem her şeyi anlatıyormuş gibi, sanki güvenceye ihtiyacı olan benmişim gibi elini ön kolumda gezdiriyor.

"Ailem kötü insanlar değil, Jake. Duygusal açıdan benim için pek iyi olmasa da, benim için en iyisini düşündüklerine inanıyorum. Genç bir anne olmanın damgasını kafamda taşımamı istemediler. Büyüdüğüm küçük kasabada bunun neye benzediğini gördüler ve benim hayatımın böyle olmasını istemediler. Açıkçası ben de istemedim." Parmağını tekrar koluma sokup bir damarı takip ediyor, sesi yumuşak. "Ayrıca çok sevdiğim ama on bir yaşına geldiğinde sabıka kaydı olan ve hâlâ altı aydan uzun süre bir işte tutunamayan Gerald'la aynı yola düşeceğimden endişe ediyorlardı."

Bu konuda haksız değil. Kendini toparlamış bir yetiştikenden çok, on dokuz yaşında asi bir çocuk gibi davranıyor. "Ama sen Gerald değilsin."

"Biliyorum, onlar da biliyordu ama çocuklar kullanma kılavuzuyla gelmiyor. Gerald özellikle zordu ve sanırım endişelerinden dolayı benimle fazla uğraştılar. Ve Ryan bir rüya çocuktı, bu yüzden onunla doğru olanı yapmak kolaydı. Seviliyordu ve tam potansiyeline ulaşma şansı vardı ve

en önemli şey bu." Bunu söyleme şekli kimi ikna etmeye çalıştığını merak etmeme neden oluyor, kendini mi yoksa beni mi?

"Tüm bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim Hanna. Seni biraz daha iyi tanıdığımı hissediyorum." Ve bu bebeğin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum. "Sen inanılmaz bir kadınsın."

"Gençlik yıllarımı berbat ettim."

"O pislği yaparken biraz yardım aldın," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu bilmenin ileriye dönük eylemlerimi şekillendirmeme yardımcı olacağını hissediyorum. Seattle'a taşınmaya neden bu kadar karşı çıktığını ilk başta anlayamamıştım ama şimdi daha mantıklı geliyor."

Alt dudağı dişlerinin arasından kayarak, "Her şey hala belirsizken hayatımı ve uğruna çok çalıştığım her şeyi bir kenara bırakmak istemiyorum," diye cevap veriyor.

Bu konuşmanın onu ne kadar strese soktuğunu görebiliyorum ve en azından şimdilik bu kararları vermemize gerek olmadığı konusunda onu rahatlatmak istiyorum. Sonunda, evet, ama henüz değil. Hanna her ne kadar güçlü olsa da, kırılgan bir yanı var ve bu kırılganlık geçmişindeki bu parçalara bağlı. "Anlıyorum. Özellikle de ilk hamileliğinizin nasıl geçtiğini ve ardından düşük yaptığınızı bildiğim için. Bu iki deneyim de travmatikti. Gözünüzü dört açarak ve kalbinizi daha fazla potansiyel hasardan koruyarak gidiyorsunuz."

Gülümsemesi yumuşak ve hüzünlü. "Biliyor musun, şu ana kadar tüm parçaları gerçekten birleştirdiğimi sanmıyorum, ama kesinlikle haklısın. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum, sadece bebekle değil, seninle de."

"Bunu açıklayabilir misin?" Nerede durduğumuzu bilmem gerek.

Başını sallıyor ve uzaklara bakıyor, dalgın bir şekilde boğazındaki kolyeyi parmaklıyor. Ona verdiğim kolyeyi. Gözlerini kapatıyor ve bir nefes üflüyor. "Bu çok zor."

"Ben büyük bir çocuğum, Hanna. Bana söylemek istediğin her şeyi halledebilirim." "Birlikte yatmaya devam edemeyeceğimizi biliyordum çünkü artık

sadece seks hakkında. Dürüst olmak gerekirse, bu dünyanın dışında. Çok eğlencelisin." Bana yandan bakıyor ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Queenie'nin doğum gününde seni tekrar göreceğim için endişeliydim çünkü daha iyi bir terim bulamazsam... nüksetmemenin zor olacağını biliyordum." Yüz ifadesi değişmeden önce bir an için arsızca gülümsüyor. "Başta olduğumuz gibi arkadaş olmaya nasıl geri döneceğimi bilmiyordum. Çok karmaşıktı ve bunu Ryan'a yapmak istemedim."

"Ve sonra hamile olduğunu öğrendin," diye ekliyorum.

"Her şeyi değiştiriyor ama daha az karmaşık değil." Gözlerini tavana kaldırıyor ve birkaç kez göz kırıyor. "Sana karşı hislerim vardı, Jake. Hâlâ da hissediyorum ama bu bebekle neler olabileceğinden korkuyorum ve son deneyimim evliliğimi mahvetti, bu yüzden kafam senin yüzünden biraz karışık. Kalbim de şu anda camdan yapılmış gibi hissediyor."

Yanağın okşuyorum ve o da şefkate doğru eğiliyor. "Şeffaflık adına, sana karşı bir şeyler hissediyorum ve bir süredir hissediyorum. Aslında uzun bir süredir. Dürüst olmak gerekirse, ilişkini bitirdiğinde hayal kırıklığına uğradım ama King'le olan ilişkiye saygı duymak istedim. Hamile olduğunu öğrenmek beni Kimmie ile olanlara geri götürdü. O ilişkide çok yanlış yaptım ve seninle tekrarlamak istemediğim hatalar yaptım. Queenie'ye o kadar çok odaklandım çünkü Kimmie o kadar isteksizdi ki ikimizin sonunun gelmesinde benim de payım olduğunu düşünüyorum. Gerçi bu ilişkinin ne olursa olsun devam edeceğini sanmıyorum ama Queenie'yi tüm dünyam haline getirdim. Başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye yer bırakmadım."

"Annelik rolünden geri adım atmak zorunda kalan biri olarak, bunun şimdiye kadar yaptığım en zor şey olduğunu söyleyebilirim. Bunun doğru olduğunu bilsem de, keşke farklı olsaydı demediğim bir zaman olduğunu sanmıyorum," diyor Hanna yumuşak bir sesle.

"En çok korktuğum şey kaybetme potansiyeli. Kariyerimi kaybetmeyi atlattım ve bir süre sonra Kimmie'yi kaybetmeyi de atlattım ama bunların ikisinin de tekrar olmasını gerçekten istemiyorum." Parmak uçlarını köprücük kemiğı boyunca sürüklüyorum. "Önümüzdeki yolun kolay olmayacağını ve ayrılmaz bir şekilde birbirimizin hayatının bir parçası olduğumuzun farkındayım. Ama birlikte iyi olabileceğimizi düşünüyorum."

"Korkuyorum, Jake," diye
fısıldıyor. "Neyden
korkuyorsun?"

"Sana aşık olmaktan, bu bebekle neler olabileceğinden, kalbimin tekrar kırılma ihtimalinden." Devam etmeden önce kalın bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor: "Ama yine de bir biz olmayı denemek istiyorum."

"Bu çok iyi. Benim için de öyle. Her açıdan, ama bunu seninle yapmak istiyorum." "Ben de istiyorum."

Elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Bu çıktığımız anlamına mı geliyor? Resmi olarak?"

"Sanırım öyle." Hanna rahatlamış bir iç çekişe benzeyen bir nefes veriyor.

Omuzlarımdan kalkan yükü yansıtıyor. "O zaman sana kız arkadaşım diyebilir miyim?"

Başını eğiyor ve gülümsüyor. "Bu makul görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu artık boş yatak odasında uyumak zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?"

"En başta boş yatak odasında uyumak zorunda değildin," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, ama bu daha önceydi, ben sadece bindiğin araçken, erkek arkadaşın değilken."

Başını geriye atıp gülüyor ama bakışları benimkilerle buluştuğunda ifadesi birden ciddileşiyor. "Sen asla sadece bir araç olmadın, Jake. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Ve sen asla sadece sakladığım bir sır olmadın." Elimi saçlarının sokuyorum. "Artık çıktığımıza göre, öpüşebilir miyiz?"

"Kesinlikle." Parmakları boynumun arkasında kıvrılıyor ve dudaklarımız buluşuyor.

Mühürlenmiş bir söz gibi. Bir öpücük için bir öpücük.

SABAH ultrason için doktorun muayenehanesine gidiyoruz. Bekleme odasında oturan insanların çoğu yirmili yaşların ortalarından sonlarına doğru. Bir çift var ki kocası benim yaşıma yakın görünüyor ama karısı otuz beşten fazla göstermiyor.

Hanna'nın adı okunduğunda, görevli bekleme odasında kalmamı istedi ve randevunun son birkaç dakikasında beni çağıracaklarını söyledi. Çağrılmayı bekleyen tek kişi ben değilim. İki adam daha var, biri benim yaşıma yakın görünüyor, diğeri de en fazla yirmi beş yaşlarında. Genç olanın kulaklıkları takılı ve telefonunda bir tür oyun oynuyor. Benim yaşıma yakın olan ise mini bir tablete tıklıyor, muhtemelen e-postalarını yanıtlıyor.

de özellikle endişeli ya da heyecanlı görünmüyor. Ya da herhangi bir şey.

Görevli beni içeri çağırana kadar endişeli bir enkaz haline geliyorum. Odaya girdiğimde ilk gördüğüm şey Hanna'nın gözlerini mendille silmesi olunca bu durum birkaç kademe daha artıyor.

"Bir sorun mu var?" Kalbim aniden boğazıma düğümlenmiş gibi hissediyorum ve oda ayaklarımın altında kayıyor gibi görünüyor.

"Her şey yolunda, Jake." Elini uzatıyor ve ben de öne doğru bir adım atarak elini sıkıca kavırıyorum. "Bunlar rahatlama gözyaşları. Buraya gel ve Jake Junior'a bir bak."

Eğilip alnından, sonra burnunun ucundan ve dudaklarından öpüyorum. "Tanrı'ya şükür. Önümüzdeki birkaç ay boyunca üzgün ve mutlu gözyaşlarını nasıl ayırt edeceğimi öğrenmem gerekecek, değil mi?" Yüzünü ellerimin arasına ve biri boğazını temizlediğinde onu tekrar öpmek üzereyim.

Teknisyenin elinde ultrason çubuğuyla durduğu sağ tarafa bakıyorum.

"Oh, hey. Kusura bakmayın. Dışarıda beklerken biraz gergindim." Başparmağımla omzumun üzerinden kapıya doğru baktım.

Bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Tedirgin olman normal."

Bir nefes veriyorum ve Hanna'nın içeri ilk girdiğinde söylediği sözler nihayet aklıma geliyor. "Bekle bir saniye. *Jake Junior* mı dedin? Oğlumuz mu olacak?"

Hanna'nın sırtışı yüzünü aydınlatıyor. "Öyle görünüyor ve şu ana kadar tüm önemli kilometre taşlarını yerine getirdi. Bu kadar aktif olduğuna göre elimizde küçük bir hokey oyuncusu daha olabilir." Başını öne eğiyor. "Diğer tarafa gel de gör."

Masanın etrafında dolaşıyorum, karnının çoğunlukla düz olan genişliğini ve belki de apandisit ameliyatından kalma küçük, silik bir yara izini inceliyorum.

Yanına çömeliyorum ve şakağını tekrar öpüyorum. PDA'yı ve aşırı dokunaklı olmayı kesmem gerektiğini biliyorum, ama çok kısa bir an için kötü bir şey olduğunu düşündüm. İlk başta bu konuda yaşadığım kararsızlığın değiştiğini fark etmem için gereken tek şey Bu bebeği istiyorum, sadece Hanna istediği için değil, yatırım yaptığım için.

Teknisyen ultrason cihazını Hanna'nın karnının üzerinde gezdiriyor ve ekranda bebek şeklinde küçük bir gölge gördüğünde duruyor. Ve sonra oğlumuzun kalp atışlarının sesi odayı dolduruyor.

Kendimi tuttuğumu söylemek isterdim. Duygusallaşmadığımı. Ama bu yalan olur. "Erkek olduğundan emin misin? Henüz söyleyebileceğimizi sanmıyordum."

Teknisyen gülümseyerek, "Erkek olduğundan yüzde doksan beşten fazla emin olduğumuzu söyleyebilirim," diyor.

Hanna sırtıyor ve ben odaya girmeden önce konuşmanın nasıl geçtiğini merak ediyorum.

"Baba gibi, oğul gibi o zaman?" Kulağına mırıldanıyorum.

Bir kahkaha atıyor ve oğlumuz tekrar sakinleşmeden önce karnında zıplıyor. Hanna elimi sıkıca kavradı. "Beni böyle güldürme. Elimde bir litre su var ve altıma işemek üzereyim."

"Özür dilerim." Yanağını tekrar öptüm. "Bir olacak." Nasıl hissetmesi gerektiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Heyecan ve endişe kafamın içinde eşit yer kaplıyor. Cinsiyetini bilmek her şeyi daha gerçek kılıyor.

"Gerçekten öyleyiz."

"Ne kadar ilerledik?" Kimmie'yle olan işaretleri hatırlamaya çalışıyorum ama çok uzun zaman oldu. "İlk üç aylık dönemden çıkmış olmalıyız, değil mi?"

"Doğru," diyor teknisyen. "On dört haftayı biraz geçtiniz ve doğum tarihi ikinci Mart civarında olmalı."

"Tamam." Kafamdaki maç programını gözden geçiriyorum. "Alex'in ayarlandığından emin olabilirim, böylece senin doğum tarihine yaklaştığımızda takımla seyahat etmek zorunda kalmam."

"Bunu yapmanı beklemiyorum. İşinizin ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Sen ve bebeğimiz benim en önemli önceliğimsiniz ve onun dünyaya gelişini kaçırmama riskini almamın imkânı yok. Ama bunu daha sonra konuşabiliriz." İleriye atlıyorum ama Kimmie doğuma girdiğinde maçıydım ve hastaneye ancak Queenie doğarken gelebildim. Bunun tekrar olmasını istemiyorum.

Teknisyen ayrılır ve biz doktoru beklerken Hanna tuvalete gider.

Bir erkek çocuğumuz olacağını öğrenmenin heyecanı, doktoru kan testlerinin sonuçlarını görüşmek üzere geldiğinde yerini yeniden endişeye bırakır.

Doktoru karşımızdaki koltuğa otururken Hanna'nın elini kendi elime alıyorum. Nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca çok fazla okuma yaptım ve karşılaşabileceğimiz potansiyel genetik komplikasyonların çok farkındayım.

Tanışma faslı biter bitmez Dr. Tumbler "İyi haberlerim var." dedi.

Hanna'nın elimi kavrayışı öyle gevşiyor ki, parmaklarım yeniden canlanan kan akışıyla karıncalanmaya başlıyor. "Ne tür iyi haberler?"

"Kan testlerinin hepsi anormallik açısından negatif çıktı."

Hanna'nın eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor ve başını çevirerek yanağını koluma bastırıyor. "Oh, çok rahatladım."

Gıcırtılı bir ses çıkarıp derin bir nefes alırken kolumu omzuna doluyorum.

Dr. Tumbler bir kutu mendil uzatıyor, ben de içinden bir tane alıp Hanna'ya uzatıyorum, o da gözlerini siliyor.

Hanna, "Henüz tehlikeyi atlatmadığımızı biliyorum ama bu ileriye doğru atılmış iyi bir adım gibi geliyor," diyor.

Dr. Tumbler başını sallıyor. "Önümüzdeki haftalarda daha fazla test yapılmasının uygun olacağını düşünüyorum. Entegre taramanızın ikinci bölümünü birkaç hafta içinde planlayabiliriz, ancak ek kan testleri, amniyosentez ve nöral tüp defektleri için testler de önereceğim."

"Evet. Elbette. Mümkün olduğunca hazırlıklı olmak istiyorum."

"Kan basıncınızı çok yakından takip etmek istiyorum ve şeker seviyeleriniz normalden yüksek. Bu noktada endişe verici bir şey yok, ancak izlenmesi gereken bir şey."

Doktora sorabildiğim kadar çok soru soruyorum, keşke cevaplarını kaydedebilseydim, çünkü hepsini istediğim şekilde anladığımdan emin değilim. Tüm soruları tükettikten sonra, takip randevuları almak ve kan testleri ve bir sonraki ultrason için yeni randevular ayarlamak üzere resepsiyona geri dönüyoruz. Bunların hepsini ortak takvimimize ekliyoruz.

Ayrıca ultrasonda çekilen fotoğrafların yanı sıra kalp atışlarını gösteren bir video da zarf içinde veriliyor. Queenie'de bu seçeneklere sahip değildik ve bu teknolojik olarak gelişmiş çağda bunların her birinden yararlanmayı planlıyorum.

"Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin? Restorandaki kokular fazla gelecekse dışarıdan bir şeyler alıp sana getirebiliriz." Arabasına binmesine yardım ettikten ve direksiyona geçtikten sonra soruyorum.

"Sen gerçekten tanıdığım en düşünceli, en vicdanlı adamsın. Bunun için bile vaktin var mı? Uçağının ne zaman kalkacağını sorduğumu sanmıyorum."

"Yarın sabaha kadar olmaz."

"Oh. Şey, bu iyi. Seninle bir gece daha geçireceğimi fark etmemiştim." Yanakları utançtan renk değiştirdi. "Dün gece o kadar erken sızdığım için gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil." Elini sıkıyorum. "Haftanın her gecesi senin kişisel vücut yastığın olmaktan mutluluk duyarım, Hanna."

Gülüyor, yanaklarındaki renk tonu derinleşiyor. "Bu nasıl oldu ki?"

"Beni kendinle birlikte yatağa çektin ve bana sarıldın ve bırakmadın." Onun altından kolayca sıyrılabilirdim ama yataktan ayrılmak için özel bir motivasyonum yoktu. Yaptığımız duygusal konuşmadan ve yeni kurulan ilişki durumumuzdan sonra değil.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum." Bir parmağını kaldırdı. "İnanabilirim, çünkü sen karşı konulması zor bir adamsın. Ama şunu söylemeliyim ki, seni sarılacak biri olarak düşünmemiştim."

"Öyle mi? Nedenmiş o?" Dürüst olmak gerekirse, kaşıklamayı ya da birinin beni vücut yastığı olarak kullanmasına izin vermeyi pek sevdiğimi sanmıyorum. Ancak geçmişte, çıkmayı seçtiğim kadınlarla aramda her zaman bazı duvarlar ördüm. Bu hem kendi beklentilerimi hem de onların beklentilerini yönetmeme yardımcı oldu. Hanna ile durum farklı. Onunla yakınlaşmak istiyorum.

"Belki de senin gizli bir kucaklayıcı olduğundan şüphelenmeliydim. Bulunduğun yere yumuşak başlı biri olarak gelmediğini düşündüm ve buzda üzerlerine düşeni yapmadıklarında çocuklara nasıl davrandığını gördüm. İşin dışındaki halinden çok farklı. Ve kesinlikle benimle olduğundan da farklı." Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor.

"Benim işim ekibimi hizada tutmak ve birlikte ve bütünlük içinde çalıştıklarından emin olmak. Onlara karşı yumuşak davranmam yoksa beni ezip geçerler. Bir avuç pislik oldukları için değil, başarılı bir elit sporcu olabilmenin tek yolu rehberlik, yapı ve kurallara sahip olmaktır." Bu, dikkatli bir şekilde nasıl dengeleyeceğimi ve bu sert tutumun kişisel ve aile hayatıma sızmasına izin vermemeyi öğrenmek zorunda olduğum bir şey.

"Oh, anlıyorum. Bir takıma liderlik etmek büyük bir olay. Ve seni ve Alex'i birlikte izlemek ..." Başını sallıyor ve gözlerini tavana çeviriyor. "Arkadaşım Paxton ve resim sınıfımdaki hanımlar büyük hayranınız diyelim."

"Ne demek büyük hayranlar? Hokey mi? Tennessee'deki birkaç maç için sana ekstra bilet almamı ister misin?"

"Eminim o kadınlar buna bayılırdı." Gülümsemesi genişler. "O kadınlardan bazıları seni ve Alex'i seviyor."

Kafam karışmış gibi göründüğümünden eminim. "Bu bizim bir çift olmamızı istedikleri anlamına gelmiyor mu? Yoksa *gemi* başka bir anlama mı geliyor? Bugünün argosu için çok yaşıyım. Neden her şey radikal, harika ve havalı olamıyor?" Yüzümün ısındığını da hissedebiliyorum.

Hanna çenesini yumruğuna dayıyor ve gözleri mizahla parlıyor. "Bir bakıma, senin kankalığına takılıyorlar."

"Bizim kankalığımız yok."

"Bir hokey takımını yöneten ve koçluk yapan çok çekici iki erkeksiniz. Yoldayken hep birlikte oluyorsunuz. Alex'in dört çocuğu ve bir karısı var, sizin de yirmili yaşlarında sürekli maçlarda olan bir kızınız var ve yakın olduğunuz çok açık. Her yaştan kadın bunu inanılmaz seksi buluyor."

"Bekle, Alex'in çekici olduğunu mu düşünüyorsun?" Neden sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum.

Queenie her zaman onun seksi baba statüsünden bahseder.

Hanna kaşlarını çatı. "Bu mu senin çıkarımın?"

"Ama benden daha çekici değil, değil mi?"

"Hayır, Jake. Onu senden daha çekici bulmuyorum. Ayrıca, Alex'in erkek işleriyle ilgili Violet'in yerinde olmak istemeyeceğimi bilecek kadar çok şey duydum." Kasıklarının genel çevresini işaret ediyor.

Neden bahsettiğini sormama gerek yok. Alex üst düzey bir oyuncuyken, koçluğa başlamadan önce, koruyucu ilaçlar da dahil olmak üzere sponsorluk anlaşması yapmıştı. Bir keresinde, bir poker gecesine ev sahipliği yaptığında, karısı gerçek boyuttaki maketi garajın kapısına koymanın komik olacağını düşündü, bir tür karşılama olarak. Elinde bir kutu ekstra büyük prezervatif, üzerinde sadece bir çift dar don varken onu görmeden edemiyorum. Eşler arasında onun yetiştirici ve gösterici statüsü hakkında, o reklamda fotoşop olmadığına inanacak kadar çok yarı sarhoş tartışma duydum.

"Evet. Evet. Alex ve aleti hakkında konuşmayı bırakalım derim." "Kıskandın mı?"

"Hayır." Belki biraz. "Queenie ne zaman çocukları getirse ve yumurtalıkların patlamasından bahsetse baygınlık geçiriyor." Ki bu düşünmesi bile rahatsız edici bir şey.

Hanna bir kahkaha atıyor. "Kızlarla yaptığım grup sohbetini görmelisin. Çocukların bulunduğu her etkinlikte yumurtalık patlatan giflerle doluydu." Elini koluma koyuyor. "Merak etme. Küçük JJ'i tutan sen olduğunda da aynı şey olacak."

"Küçük JJ?"

"Jake Junior. Bir isim bulana kadar ona böyle sesleneceğim."

"Onun adı bu olacak sanıyordum." Şaka yapıyorum ama anlaşılan o öyle algılamamış.

"JJ ile anlaşabilirim. Bunu listemin en başına koyacağım."

Hanna'nın en sevdiği kafelerden birinde mola verip öğle yemeği alıyoruz.

Evine döndüğümüzde telefonumda Queenie'den ultrasonun nasıl geçtiğini ve bir haber olup olmadığını soran yarım düzine yeni mesaj vardı. Bunu tırnak yemeden, *seksen dört yıl olduğunu* yazan yaşlı kadına kadar bir dizi gif takip ediyor.

Hanna kendi telefonunu kontrol eder. King'den nasıl olduğunu soran tek bir mesaj almıştır.

Öğle yemeğimizi yemek masasının üzerine yaydık.

"İkisinin de evde olup olmadığına baksak ve haberleri paylaşsak mı?" diye sordum. "Elbette, bu iyi olur." Hanna saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve

sonra peçeteleri üçgen şeklinde katlamaya başlar. "İyi misin?"

Gülümsüyor. "Biraz gerginim, hepsi bu."

"King hakkında mı?"

Başını sallıyor ve alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor.

"Özellikle endişelendiğiniz bir şey var mı?"

"Tam olarak bilmiyorum." Peçetesini tekrar düzeltiyor. "Sanırım Ryan'ın bir oğlumuz olacağını öğrendiğinde vereceği tepkiden endişeleniyorum."

"Cinsiyetin onun için neden önemli olduğunu düşünüyorsun?" Burada onun düşünce sürecini anlamak istiyorum.

"Bunun onun açısından bilinçli olacağını sanmıyorum. Ama başka bir erkek çocuğa sahip olmak... paralellikler zor olabilir. Bunun için ne kadar heyecanlı olsam da, biraz da suçluluk hissediyorum sanırım? Çünkü bu çocukla Ryan'la ilgilenemediğim şekilde ilgilenebilirim. Ve eğer ben böyle hissediyorsam, o nasıl hissediyor? O da bu duyguların farkına varacak mı ve varırsa bunları benimle paylaşabilecek mi?"

Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. Bu benim varsayılan hareketim ve ona sevgimi göstermenin bir yolu haline geldi. "Onları ayrı ayrı arasak daha mı iyi olur, böylece ikiniz özel olarak konuşabilirsiniz?"

Dudağına dokunarak birkaç saniye düşündü. "Sanmıyorum?" İfadeden çok soru gibi. "Senin için de uygunsa onlara birlikte söylemeyi tercih ederim. Böylece Queenie onun için bir tampon olur ve umarım Queenie'nin heyecanı olayı hazmetmesine yardımcı olur. Sindirmek için zaman bulduktan sonra onunla daha sonra konuşabiliriz."

"Tamam, en iyisinin ne olacağını düşünüyorsan." Bu zor bir çizgi; onu korumak istemek ve sadece bizden daha fazla değişken olduğunu ve bunun ortaya çıkış şekliyle nasıl başa çıkacağımızı anlamak.

Queenie'ye mesaj atıp ikisinin de evde olup olmadığını ve kısa bir görüşme için zamanları olup olmadığını sordum.

Queenie beni hemen FaceTime'lıyor ve ben de sandalyemin yerini değiştiriyorum, böylece hem Hanna hem de ben küçük ekrana sığabiliyoruz. Hanna'nın telefonu küçük bir standı var ve burun deliklerimize bakmamaları için onu ayarlıyor.

"Her şeyi bilmek istiyorum! Nasıl geçti?" Queenie kanepenin ortasında bacak bacak üstüne atmış oturuyor. Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerinde boya lekeleri olan bir gömlek var. Tırnaklarında pembe ve mavi boya izleri var.

"Güzeldi. Her şey gitti. Ryan nerede?" Hanna soruyor.

Queenie elleriyle ağzını kapatıp bağıyor, "King, kışını kaldırıp oturma odasına gel. Hanna ve babam telefonda!" Dikkatini tekrar bize çeviriyor ve gözlerini deviriyor. "Özür dilerim. Otuz saniye önce kapıdan içeri girdi. Antrenman sonrası nasıl olduğunu bilirsiniz. Sanki bir aydır bir şey yememiş gibi karbonhidrat yüklemesi yapması gerekiyor."

"Bana bir saniye ver," diye sesleniyor.

"Kalp atışını duyabildin mi? Bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

Hanna'nın eli masanın altından kayıyor ve bacağımın üzerine geliyor. İyi olduğundan emin olmak için dönüyorum ve Queenie iç çekiyor.

"İkiniz kadar tatlısınız ki dayanamıyorum."

King'in bacakları beliriyor ve yakınlardaki masaya çarpan bir tabağın ve çatal bıçağın sesi cihazdan süzülüyor. Bir saniye sonra devasa gövdesi ekranın diğer yarısını dolduruyor. Kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor. Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor ve gülümsüyor ama gergin görünüyor. "Bu sabah her şey yolunda gitti mi?" Parmakları Queenie'nin omzuna dolanıyor ve onu kendi tarafına çekiyor.

"Her şey yolunda gitti. On dört haftayı biraz geçtim ve Mart başında doğum yapacağım," diyor Hanna.

"Oooh! Bir su işareti bebeği!" Queenie alkışlıyor. "Bu çok heyecan verici!" "Bebek sağlıklı mı?" King soruyor.

"Evet. İlk kan testleri anormallik açısından negatif çıktı, bu da rahatlatıcı. Birkaç hafta içinde başka testler de yapılacak ama şu ana kadar her şey yolunda."

"Bu çok iyi. Sağlıklı mısınız?" King'in başparmağı Queenie'nin omzunda ileri geri gidip geliyor. Henüz benimle göz teması kurmadı.

"Doktor Hanna'nın tansiyonuna bakacak çünkü yüksek ama onun dışında durumu gayet iyi," diyorum.

Bakışları önce bana sonra Hanna'ya kayıyor. "Yüksek tansiyon mu? Bu tehlikeli mi? Bu senin için daha önce hiç sorun oldu mu?"

Hanna başını sallar. "Genellikle normal civarında. Bazen kırk yaşın üzerindeki hamileliklerde oluyor ama her şeyi yakından takip etmek için doktorumla iki haftada bir randevularım var."

"Tamam. Bu iyi o zaman." Dili ön dişindeki çipin üzerinde kayıyor. "Annemle babama söyledin mi?"

Hanna'nın parmakları kalçamda esniyor ve başını sallıyor. Gülümsüyor ama biraz dalgalanıyor. "Henüz değil. Ultrason sonrasına kadar beklemek istedim."

"Ultrason fotoğraflarını çektiniz mi? Peki ya video? Cinsiyetini öğrendiniz mi? King ve benim küçük bir kız kardeşimiz mi yoksa bir erkek kardeşimiz mi olacak?" Queenie ortak bir üvey kardeşe sahip olmakla ilgili şakalar yapıyor. Sanırım kendimizi içinde bulduğumuz bu çok tuhaf durumu normalleştirmeye çalışıyor olabilir.

King muhtemelen yüzünü buruşturduğunu gizlemek için alt dudaklarını ovuşturarak "Queenie" diye homurdanıyor.

Onun bacağına okşuyor. "Gerçek bu, buna alışsan iyi olur."

King kendini toparlamış görünüyor ve bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "Cinsiyetini öğrendiniz mi?"

"Yaptık," diyorum ve kolumu Hanna'nın sandalyesinin arkasına uzatıyorum.

Bana doğru eğiliyor ve çenesini yukarı kaldırıyor, gözlerini ekran yerine bana diyor. "Onlara söylemek ister misin?"

Nasıl hissettiğini söyleyemem. Üzerindeki baskıyı kaldırmak ve ona ve kendime bu haberi paylaşmaktan heyecan duymamız için izin vermek istiyorum. "Neden onlara birlikte söylemiyoruz?"

"Üç kadar sayınca mı?" Gülümsemesi sessiz bir minnettarlıkla dolu.

Ben masanın üzerinde davul çalarken o üçten bire kadar sayıyor. "Bir bebeğimiz olacak-"

Hanna ve ben, o "Oğlum!" derken ekrana bakıyoruz.

Queenie sevinç çılgınlıkları atıyor, King ise yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ve metamfetamin almış Kurbağa Kermit gibi sağa sola savrulan kızım tarafından dirseklenmemek için elinden geleni yapıyor.

"Bir erkek kardeşimiz olacak, King! Çok heyecanlıyım! Sence de Jax erkek çocuk için harika bir isim değil mi? Ama sen kullanmazsan, belki ilk oğlumuz olduğunda biz kullanırız."

"İlk çocuk mu?" King kaşlarını çatı.

Queenie gözlerini ona doğru yuvarlar. "Daha büyük bir eve ihtiyacımız olacağından bahsedip duruyordun ama buranın beş yatak odası var. Birden fazla çocuğumuz olacağı kesin." Dikkatini tekrar ekrana çeviriyor. "İlk öğrenen biz miyiz? Başka kimseye söylüyor musun?"

"Henüz değil. Sanırım bunu yapmadan önce birkaç hafta daha beklemek istiyoruz." "Tamam. Sırrın bizimle güvende, değil mi King?"

"Evet." Fermuarlı bir dudak hareketi yapıyor.

King Queenie'ye yakında bir sanat terapisi seansı daha olduğunu hatırlatana kadar birkaç dakika daha konuşuyoruz.

King'in vedalaşırken bana hitap etmemesi ve Hanna'ya "Momster" yerine ilk ismiyle hitap etmesi dikkatimden kaçmadı.

Bunun onun için zor olduğunu anlıyorum, ancak en büyük endişem istemeden Hanna'yı daha fazla strese sokması ve neşesini çalması. Haddimi aşmak istemiyorum ama sanırım onunla bunu konuşmamız gerekiyor, böylece onun nereden geldiğini anlayabilirim ve sürekli değişen ilişkimizi çözmeye çalışabiliriz.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yanımda Dur

Hanna

JAKE VE ben günün geri kalanını önümüzdeki birkaç ay için programlarımızı düzenleyerek geçirdik. Plana göre o ultrasonlar ve önemli doktor randevuları için buraya uçacak, ben de uçmamın güvenli olması koşuluyla ayda bir kez Seattle'a gideceğim.

İkimizden birinin tekrar taşınma ihtimalinden bahsediyor ve benim Seattle'a gelmemi öneriyor. Ryan'öngörülebilir bir gelecek için orada olması ve işinin de orada olması nedeniyle bunu düşünmek mantıklı olabilir. Ama henüz bu ciddi tartışmayı yapmaya hazır değilim. Hâlâ bebeğin sağlığı konusunda endişeliyim ve hayatımda büyük değişiklikler yapmayı düşünmeden önce onun güvenliğini sağlamam gerekiyor.

Jake'in Seattle'a dönüşünü takip eden haftayı, aileme hamile olduğumu söylemeyi planladığım Pazar günü aile yemeği için endişelenerek geçirdim. Geçen hafta sonu bunu atladım ve neden gidemediğim konusunda yalan söyledim çünkü onlara hafta sonu misafirim olduğumu söylemek cevaplamak istemediğim sorulara neden . Annemin son iki seferde olduğu gibi beni destekleyeceğini biliyorum, ancak tüm riskler konusunda endişelenecek. Bir de ona babanın kim olduğunu söylemek var. Sanki ailemiz yeterince karışık değilmiş gibi.

Pazar öğleden sonra ailemin evine gittim.

Barbeküde biftek ve fırında patates yiyeceğiz. Şimdiye kadar aşerdiklerimin çoğu meyve ve çikolata oldu. Ancak çikolataya karşı her zaman zayıf bir noktam olmuştur, bu yüzden bunun bir hamilelik aşermesi olup olmadığından emin değilim, çünkü benim rahatlatıcı yiyeceğim ve stresli olduğumda başvurduğum bir şey. Söylemeye gerek yok, bugün çok fazla çikolata yedim.

Gerald Adirondack sandalyelerden birinde oturmuş, birasını yudumluyor ve ailemin yaşlı golden retriever'ı Burton'a bir frizbi fırlatıyor. "Hey, kardeşim! Nasıl gidiyor? Turta getirdin mi? Vişneli turta mı? Vişneli turtaya bayılırım."

Turta tabağını kaldırıyorum. "Üzgünüm Ger, bu elmalı, sence hayatta kalabilecek misin?"

"Elma ikinci favorim olduğu için hayal kırıklığını atlatacağıma dair bir his var içimde." Frizbiyi Burton'dan alır ve tekrar fırlatır.

Ne Burton'ın ne de kardeşimin aklına bir şey gelmesin diye tabağı doğruca eve götürüyorum. Bu daha önce de oldu, ikisiyle de.

Çantamdaki telefonum çalıyor. Jake'ten bana şans dileyen mesajlar aldım. Aslında moral desteği için bu hafta sonu buraya gelmeyi teklif etti ama ona bu haberi önce kendim paylaşmamın daha iyi olacağını söyledim. Jake'le olan ilişkimin karmaşıklığını o buradayken aileme açıklamak kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar garip bir durum.

Seattle Kızları'ndan da mesajlar alıyorum - Jake'in bebeğimin babası olduğunu öğrendiklerinde bile inanılmaz derecede destekleyici oldular. Jake'e ve bana yakın olduğunu düşündüğüm insanların çoğu neler olup bittiğini bildiği için artık her şey çok daha kolay. Ve bazı açılardan, aylar önce aramızda bir şeyler olmasına izin verseydim her şeyin ne kadar farklı olacağını sorguluyorum. Ama Ryan'ı korumak istemiştik ki bunun kötü bir alışkanlık olduğunu ve daha az çatışma yerine daha çok çatışmaya neden olduğunu fark etmeye başladım.

Paxton'dan bana iyi hisler gönderen bir mesaj aldım.

Ryan bile bir dizi çapraz parmak emojisiyle bana şans dilemek için mesaj attı.

Annemizin nasıl biri olduğunu biliyor. Onu seviyoruz ama her konuda çok katı fikirleri var.

"Hanna Banana! En sevdiğim kızım nasılmış bakalım!" Babam beni kucaklamak için çekti.

Ben onun tek kızıyım, bu yüzden bana en sevdiği diyebilir. "Ben iyiyim baba. Sen nasılsın? Sonsuz cumartesi nasıl gidiyor?" Babam geçen yıl emekli oldu ve sanırım şu anda tam zamanlı çalıştığı dönemden daha yoğun.

"Güzel. Güzel. Güzel. Sana vitray yapacağımı söylemiş miydim? Sen küçükken annen yapardı, bu yüzden bodrumda duran tüm malzemelerimiz var. Temizliyordum ve bir deneyeyim dedim. Bakalım bu işte iyi miyim?"

"Kulağa eğlenceli geliyor." Bir süre hepimiz doğum günlerimiz için vitray lambalar ve gece lambası örtüleri aldık.

"Annen başladığım her projeyi devralmasa muhtemelen çok daha eğlenceli olurdu, ama alışıyorum." Bana komplocu bir göz kırpmıyor.

Gülüyorum ama neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Annem temelde her konuda uzmandır ve "yardımcı" olmayı sever. Genellikle bu, sizi yolunuzdan çekip başladığınız işi bitirmesi anlamına gelir.

"Hanna! Oh güzel. Sonunda geldin. Mutfakta bisküviler için yardımını alabilir miyim? Tereyağını benim için kesmeni istiyorum," diye sesleniyor annem mutfak penceresinden.

"Elbette anne. Memnuniyetle."

Babamı ve kardeşimi arka bahçede otururken bırakıp turtayı mutfak tezgâhının üzerine koyuyorum, Burton'ın daha önce de başına geldiği gibi düşürmemesi için kenardan uzağa. Annem arkamdan geliyor ve belime bir önlük sarıyor. Fiyonk şeklinde bağlarken bir ses çıkarıyor.

"Teşekkürler." Ona önlüğümü kendim bağlayabilecek kapasitede olduğumu söyleme zahmetine girmiyorum. Annemin şakalarından biri de sonsuza kadar anne kalacağıdır. Anne olmak her zaman yapmak istediği şeydi. Biz büyürken de kendini bu role tamamen adanmıştı.

"Son zamanlarda çok mu tatlı yedin tatlım?" diye soruyor Gerald ve benim gözlerimizi devirmemize neden olan o ses tonuyla.

"Muhtemelen." Sadece gülümsüyorum ve tereyağını un karışımına yedirmeye başlıyorum. "Sana Delores'in yeni bir diyetle neredeyse 50 kilo verdiğini söylemiş miydin?"

Günün sadece belirli saatlerinde belirli yiyecekleri yediğiniz bir yer var mı? Harika görünüyor! Ve yeniden çıkmaya başladı. Walravens'in oğlunun birkaç yıl önce boşandığını biliyor muydun? Gelecek ay doğum günü partisi veriyorlar. Gelmelisin, seni onunla tanıştıtabilirim."

"Walravens'ler seksenin üzerinde değil mi? Oğulları emeklilik yaşında değil mi?"

"Sanırım bu yıl ellili yaşlarının ortalarında olacak. Harika bir işi var. Sanırım şirketinin başkan yardımcısı, yani çok iyi para kazanıyor. Eğer ikiniz birlikte olursanız, erken emekliliği düşünebilirsiniz." Patateslerin içini büyük bir cam kaseye dolduruyor. O her zaman çok gelenekçiydi ve bunda yanlış bir şey yok, ama hayattan farklı isteklerimiz var.

"İşimi seviyorum anne." Ve ben başka bir adamın bebeğine hamileyken biriyle çıkmanın kimseye, özellikle de Jake'e iyi geleceğini sanmıyorum.

"Biliyorum tatlım. Demek istediğim, bir evi tek başına idare etmek zorunda olmasaydın iyi olurdu. Kariyerin olmasına sevindim. Gordon'la olanlardan sonra dikkatinin dağılması senin için iyi oldu. Tüm o kalp kırıklığından sonra odaklanabileceğin başka bir yere ihtiyacın vardı." O

üzerine eğilirken omzumu okşuyor. "Açmaya başlamadan önce hamurun bezelye büyüklüğünde olduğundan emin olun. Ve sadece yarım santim kalınlığında olsun, yoksa çok hamur olur." Bir avuç peynir ve frenk soğanı atıyor. "Eminim Ryan ve Queenie yakında bir bebek müjdesi verecekler, ne dersiniz?"

"Üç buçuk aydır evliler anne."

"Ryan zaten otuz yaşında. Ve Queenie çalışmak zorunda değil, yüzden finansal istikrar konusunda endişelenmeleri gerekmiyor, ki bu genellikle pek çok insanın erteleme nedenlerinden biridir. Sen ve Gordon'a olan da buydu. İkiniz de kariyerlerinize o kadar dalmıştınız ki çok uzun süre beklediniz. Aynı şeyin Ryan'ın başına gelmesini istemiyorum. O harika bir baba olacak." İç geçiriyor ve salata için bir salatalık dilimlemeye başlıyor. "Büyükanne olmak için sabırsızlanıyorum. Etrafta yeniden küçük bebeklerin olması güzel olacak. Sen de harika bir teyze olacaksın."

Dilimin ucunda acı bir hap gibi duran çirkin cevabı ısırarak geri alıyorum.

Bu hamilelik hormonları beni sinirli ve yapıyor. Ve aptalca gözyaşları. Sanki yeniden ergenliğe girmiş gibiyim, şımarık göğüsler hariç.

Bundan daha iyi bir geçiş düşünemiyorum. İdeal olarak aileme aynı anda söylemek isterdim ama babamın her şeye tepkisi hemen hemen aynı: ya *bu iyi* ya *da bu çok kötü*. Onu seviyorum ama yeryüzündeki en pasif adam.

Pekala, işte bir şey yok.

Pasta blenderini yere bırakıp ellerimi önlüğüme siliyorum. "Aslında gelecek yılın başlarında büyükanne olacaksın."

Yaptığı şeyi bırakır. "Queenie şimdiden hamile mi? Ryan bana neden söylemedi?" Pencere kenarında duran telefonuna uzanıyor.

Onu durdurmak için elimi uzattım. "Queenie hamile değil anne."

"Aman Tanrım." Haç işareti yapıyor. "Lütfen bana Gerald'ın birini hamile bırakmadığını söyle."

"Muhtemelen pek olası değil çünkü ona yarım saatten fazla tahammül edebilen tek kadın onunla akraba," diye mırıldanıyorum ve anında pişman oluyorum.

"Bu hiç hoş değil, Hanna. Böyle olmasının kardeşinin suçu olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum anne. Özür dilerim." Dışarıya yaydığım kötü havayı kontrol altına almalıyım. Gerald sadece Gerald. Ve ne olursa olsun onu seviyoruz.

"Peki neden bahsediyorsun? Evlat edinmeyi mi düşünüyorsun? Ya da belki evlat edinmeyi? Bekar kadınların bunu yapmasına izin veriyorlar mı?" Bu benim

Annemin yaptığı şey: Yedi milyon soru sormak ve bir sonraki soru ağzından çıkmadan önce bir tanesini yanıtlamanıza asla izin vermemek.

"Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım, bir an önce söylemem gerekiyordu.

Hayatında ilk kez küstahça bir cevap vermiyor. En azından hemen değil. Dudaklarının limon emmiş gibi birbirine yapışması yaklaşık üç saniye sürüyor. "Bu şaka yapman gereken bir şey değil Hanna."

"Bu bir şaka değil. On beş haftalık hamileyim." Soğukkanlılığımı korumak için savaşıyorum.

"Senin yaşında bu nasıl mümkün olabilir ki?" Arka arkaya birkaç kez göz kırpmıyor.

"Bugünlerde pek çok kadın kırklı yaşlarında bebek sahibi oluyor anne." Gerçi kırk altı kesinlikle geç . Sakin ve sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum ama burada yanımda birinin olması çok daha iyi olurdu diye düşünmeye başlıyorum. Paxton bile iyi bir tampon olabilirdi. Aile üyeleri dışında annemi konuşmadan önce düşünmeye zorlayacak herhangi biri.

"Diğer kadınlar yapıyor diye sen de yapmamalısın! Senin geçmişinle bile güvenli mi? Küçük Tammy Van Wallen'in bebeğine ne olduğunu biliyorsunuz ve o sadece otuz altı yaşındaydı, sizden tam on yaş daha gençti!" "Ailesinde kromozomal anormallik geçmişi vardı." I

bir bardak su ve belki bir sandalye iyi gelirdi.

"Neden kendini bu şekilde riske atıyorsun, Hanna? Geçen sefer ne olduğunu unuttun mu? Bunu tekrar yaşadığını görmek istemiyorum. Hepimiz için yıkıcıydı! Kimin bebeği bu? Gordon'la tekrar bir araya mı geliyorsunuz? Olan onca şeyden sonra mı? Neden bana bile söylemeden bunu yaptın?" Elini göğsüne götürüyor, sanki onsuz böyle bir karar verebileceğim fikri ölümcül bir yara açıyormuş gibi.

Mutfak masasına geçip oturuyorum. Bacaklarım titriyor ve boğazım düğümleniyor. "Risklerin farkındayım. Ve evet, doktorumla görüştüm. Tüm testleri yaptırdım ve şu ana kadar kan tahlilleri ve ultrason bebeğin sağlıklı olduğunu gösteriyor. Ve hayır, Gordon değildi."

"Ne zamandır biliyorsun ve neden şimdiye kadar bana söylemedin? Ve babası kim? Biriyle çıktığını bile bilmiyordum!" Kollarını kavuşturuyor, kırgınlığı yüzünden okunuyor.

Böyle tepki vermesini beklemiyordum. Belki de safça, onun tam desteğine sahip olacağımı varsaymıştım. Yani bu agresif sorgulama hem

sinir bozucu ve sinir bozucu. Bu onunla ilgili değil ama yine de bir şekilde öyle göstermeyi başarıyor. "Sadece kısa bir süredir tanıyorum ve bunu size telefonda söylemek yerine yüz yüze söylemenin daha iyi olacağını düşündüm."

Burnundan ağır ağır nefes alıyor. "Seninle doktora gelirdim. Bana hâlâ babanın kim olduğunu söylemedin."

"Babası Jake." Nefesimi tutmuş, baltanın düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum.

"Jake?" Yine limon emmiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "İş yerinde tanıştığın biri mi?"

"Hayır, anne." Bunu açıklamak için daha az heyecanlı olamazdım. "Jake, Queenie'nin babası."

Gözleri büyür ve kırpıştırır. Ve tekrar kırptı. "Ryan'ın kayınpederinin çocuğuna mı hamilesin?"

"Bu bir kazaydı." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. İstemedен olması önemli değil. Oluyor işte. Jake'ten bir bebeğim olacak. Hikayenin sonu.

"Kaza mı? Bu kadar düşüncesiz bir şey yaptığına inanamıyorum! Zavallı Ryan. Bununla nasıl başa çıkacak?" Elini tekrar kalbine bastırıyor ve bana otuz yıl önce ona ilk kez hamile olduğumu söylemek zorunda kaldığım zamanki hayal kırıklığı dolu bakışını atıyor. "Bunu yaparak onu nasıl bir duruma soktuğunu düşündün mü? Zavallı bebeğim, neler hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"O zaten biliyor." Kanım kaynıyor gibi hissediyorum. Sakinleşmem gerektiğini biliyorum. Bu kadar stres ne benim için ne de bebek için iyi, ama annemin desteksizliği ve otuz yıllık yükümle başa çıkmak çok zor. Bu yüzden bir baraj gibi patladım.

"Ve flaş haber, anne: Ryan *senin* bebeğin değil! O *benimdi*. Onu karnımda taşıdım. Onu *ben* doğurdum. O *benim* oğlum. Ve senin etrafında dönen bir dünyada yaşamayı sevdiğini, onun için yaptığın tüm harika şeyleri ve onun bu kadar başarılı olmasının nedeninin sen olduğunu biliyorum, ama sanırım çocukken onu tüm hokey antrenmanlarına götürenin kim olduğunu unutuyorsun. Cumartesi sabahları beşte kalkıp onu buza götürün bendim. Tüm maçlarına gittim. Her adımında ben de oradaydım." Parmağımla tezgaha vurarak noktayı koyuyorum.

"Aslında ilk adımlarını *seninle değil* benimle attı, çünkü senin arkadaşlarınla kitap kulübün vardı. Ama sana hiç söylemedim çünkü kaçırdığın için üzölmeni istemedim, oysa ben onun milyonlarca ilkinı kaçırmıştım ve sen

bana her birinden bahsetti! O yüzden saçmalamayı kes ve zavallı *Ryan, zavallı sen* çöp. Bana yanlış gidebilecek her şeyi anlatmana ihtiyacım yok. Ben fazlasıyla farkındayım." Biliyorum bundan sonra bir şeyler olacak ama bunun Ryan'la ilgili olmadığını görmesi gerek.

Babam eve daldı, ardından Gerald geldi. "Neler oluyor burada?"

"Devam et Hanna, babana ne yaptığını anlat." Annem çenesini kaldırıp burnunun ucuyla bana bakıyor.

"Ve seni bu zevkten mahrum mu bırakayım? Nasıl yapabilirim?" Alay ediyorum.

Bakışlarını bana kilitledi. "Hanna hamile. Yine."

"Vay anasını!" Gerald diyor ki. "Gerçekten mi? Hamile gibi mi? Bir bebekle mi?"

"Gerald." Babam onu durdurmak için elini kaldırdı ve bana parlak, biraz naif bir gülümseme verdi. "Bu doğru mu, Hanna Banana? Sonunda hep istediğimiz gibi büyükanne ve büyükbaba mı olacağız?"

Annemle ben bir kavganın ortasındaiken babamın bunu tersine çevirmeye çalışmasına izin verin.

Çeyrek asırdan fazla bir süredir yatıştırmaktan yoruldum. "Seni zaten büyükanne ve büyükbaba yaptım. Otuz yıl önce." Sandalyeden kalkıp kapıya doğru yöneldim. Ama dünya kararmadan önce sadece birkaç adım atabildim.

EBEVEYNLERİM beni acile götürüyor ve Paxton'a bizimle orada buluşması için mesaj atıyorum, çünkü annemin öğütlerine ya da kararlarımı bastırma ve baltalama eğilimine daha fazla dayanamıyorum. Özellikle de tansiyonum onların istediğinden çok daha yüksek olduğu için.

Acil bakım Dr. Tumbler'ı arıyor ve hemen tansiyon ilacı veriliyor. Ve ertesi gün onunla bir randevum var.

Bütün bunlar beni çok korkutuyor. Paxton'ın bu gece kalmasına çok sevindim çünkü diğer seçenek ailemde kalmaktı ve en son komplikasyon geçirdiğimde oraya gitmiştim. Gordon dışarıdaydı.

İş için şehir dışındaydım ve kaybımla uğraşırken evimde tek başıma kalmak istemiyordum.

"Annen çok şanslı ki senin için endişelendiğimden onu parçalayamadım." Paxton direksiyonu kavıyor. Kendini toparlamaya çalışıyor ama sanırım o da benim kadar sarsılmış durumda.

"Jake olayının olacağını biliyordum ama bu kadar... kötü tepki vereceğini beklemiyordum." Bu bir şoktu, belli ki buna ihtiyacım yoktu.

"Alınma, seni seviyorum ve anneni de takdir edebiliyorum, çünkü kalbinin genellikle doğru yerde olduğunu biliyorum, ama lanet olası bir ipucu alması gerekiyor. Sen kendi kendine yetebilen bir yetişkinsin. Yaptığı şeylerin hiçbirini söylemeye hakkı yoktu."

"Biliyorum." Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Onlara söylediğimde Jake'in de benimle gelmesine izin vermeliydim. Ya da belki daha kötü olurdu. Bilmiyorum."

Evimin önüne çekiyoruz. "Jake'in bu saçmalıklara izin verdiğini göremiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse Hanna, tüm bunları uzun zamandır saklıyorsun. Annenin yapması gereken tek şey destek olmaktı. Ama olmadı. Hem de hiç." Burnundan derin bir nefes alıyor ve oflaya puflaya dışarı veriyor. "Sakinleşmem gerek. Bu kadar öfkeli olmam senin için iyi olamaz."

"Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun ve benim yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Orta konsola uzandı ve elimi sıktı. "Her zaman senin için burada olacağım, Han. Bunu biliyorsun."

"İstiyorum." Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bu tür bir dostluk nadirdir ve onu çok seviyorum.

İçeri girmeme yardım etti ve ana kuşun havada asılı kalması konusunda ona karşı çıkmadım.

Kanepeye yerleştikten sonra bana bir çay yaptı ve dolaptan bir kutu kurabiye çıkardı. Akşam yemeği yememiştım ve öğle yemeğini de zor hazmetmişim, bu yüzden bayılmamı kan şekerimin düşmesine bağladım. Ki bu yalan değildi. Ancak yüksek kan basıncı bir sorundu ve sorun olmaya devam ediyor.

"Sanırım işe hamile olduğumu söylemem gerekiyor," diye açıklıyorum.

Paxton kanepenin diğer ucundaki minderi alır. "Biraz daha beklemek istediğini biliyorum ama bu iyi bir fikir olabilir. Sence çalışma saatlerini azaltmayı denemeli misin? Stres seviyeni düşürmeyi?"

"Çalışma saatlerimi azaltamam. Terfi için düşünülürken olmaz." Ve en kötüsü olursa diye tutunacak tek bir şeye ihtiyacım var.

Pax çayını yudumluyor, sonra fincanını indiriyor. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki. Açık sözlü dürüstlüğün seninle ilgili en sevdiğim şey."

Homurdanıyor. "Bu ifadeyi kullanmadan önce söyleyeceğim şeyi söyleyene kadar beklemelisin." Kupasını sehpanın üzerine koyuyor. "Hâlâ bu terfiyi istiyor musun?"

"Bunun için çok çalıştım ve oldukça yüklü bir zamlarla birlikte geliyor, yolda bir bebekle ihtiyacım olacak türden," diyorum ona.

"Tamam. Bundan vazgeçmek istememeni anlıyorum ve ne kadar çok çalıştığını da biliyorum. Ama belki de bunun öncelik listesindeki yerini yeniden değerlendirmelisin."

"Hamile olduğum için bundan vazgeçmek istemiyorum." Ve bu geceden sonra, önümüzdeki birkaç ayın nasıl konusunda oldukça sarsılmış durumdayım.

"Bunu anlıyorum. Ama işler yolunda giderse-" Gömleğimin altında kendini belli etmeye başlayan küçük yumruyu işaret ediyor. "Bakman gereken bir bebeğin varken daha fazla sorumluluk alacağın bir işi gerçekten istiyor musun?"

"Diyelim ki her şey yolunda gitti, daha iyi bir maaş onun eğitimi için daha fazla para ayırabileceğim anlamına geliyor." Ve daha iyi bir emekli maaşım olacak. Tüm bunlar geleceği güvence altına almak için önemli görünüyor. JJ'in gelecek yıllarda nasıl görüneceğini, nasıl olacağını düşünerek karnımı ovuyorum. Babasının ölçülerine sahip olacak mı? Atletik olacak mı? Sanatçı mı? King ve Jake gibi yumuşak ve nazik mi olacak? Benim gibi kararlı olacak mı?

"Eğer bunu tek başınıza yapıyor olsaydınız, bunun mantıklı olduğunu söyledim. Ama aynı zamanda bu işin içinde olan ve yılda milyonlarca dolar kazanan bir babası olacağını da göz önünde bulundurmalısınız. Ligdeki en yüksek maaşlı GM'lerden biri. Bence onun eğitimi için para ayırma konusunda çok fazla endişelenmenize gerek olmadığını söyleyebiliriz."

"Belki değil, ama işin mali kısmının sadece Jake'in üzerine kalmasını istemiyorum. Peki ya onu burada tek başıma büyütürsem? O JJ'in geçimine yardım etse bile benim kendi geçimimi sağlayabilmem gerekecek."

"Bir dakika içinde bu noktaya geri döneceğiz." Paxton bacak bacak üstüne atar ve dirseklerini dizlerine dayar. "Öncelikle şunu sormama izin verin: Bu bebeği doğurduktan sonra şirketinizin size vereceği izin bu kadar olduğu için gerçekten sadece üç ay izin almak istiyor musunuz?"

Poşet çayımı bardağa daldırıp duruyorum. Papatya çayı. Kafeine kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bu konu hakkında çok düşündüm. Düşündüm ve aklımın bir köşesine ittim çünkü

dikkatimi daha çok gerektiren başka şeyler vardı. "Hayır. Üç ay yeterli değil."

Başını sallıyor, açıkça benimle aynı fikirde. "Sence ne kadar zaman yeterli olur?"

"Bilmiyorum." Bununla nereye varmak istediğini anlayabiliyorum. Son birkaç haftadır kaçındığım şey buydu, bu hamileliğin yol açacağı tüm sonuçları görmeme izin vermiyordum. Şimdi Jake'in hayatımızın geçireceği tüm değişikliklerden neden endişe duyduğunu ve bunu anlamasının neden biraz zaman aldığını anlıyorum. Sağlıklı bir hamileliğe odaklanmak istediğim için bu adımı atladım. "Ryan'la özlediğim her şey için orada olmak istiyorum." İlk gülümseme, yuvarlanma, oturma, emekleme ve ilk kelime.

Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alarak başını bir saniyeliğine arkaya eğiyor. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Tamam Han, otuz yıllık bir arkadaşlığımız var ve şimdi sana saçmalamaya başlamayacağım. Eğer ben bunu düşündüysem, senin de düşünmemiş olmana imkân yok." Uzanıp elimi tuttu. "İlk seferinde anne olamadın. Jake olmasaydı bile, üç ay senin için asla yeterli olmayacaktı. Önümüzdeki iki yılı tam zamanlı olarak bu bebeği yetiştirerek geçirebileceğin anlamına gelse evini satar ve bir apartman dairesine taşınırdın. Gordon'la birlikteyken bile en azından ilk altı ayı birlikte geçirmeyi planlıyordunuz. Yeniden değerlendirmenin zamanı gelmiş olabilir. Belki de terfiye ihtiyacın yoktur. En azından şu anda. Belki birkaç yıl ya da süresiz olarak ertelersin."

"Ama ben tek başımayım." Bu tartışmayla birlikte gelen endişeyi yutuyorum. Halletmem gerektiğini bildiğim ama henüz halledemediğim her şeyi.

"Ama olmak zorunda değilsin," diyor nazikçe.

"Jake ve ben yeni çıkmaya başladık. Hayatlarımızı birleştirme aşamasına yaklaşmadık bile."

"Sen burada kalırsan ve o Seattle'da kalırsa muhtemelen olmayacaksın. Ama bu uzun vadede neye benzeyecek? Queenie'yi tek başına büyüttü. Ülkenin öbür ucundan yarı zamanlı ebeveynlik yapmaya çalışırken ne kadar mutlu olacağını düşünüyorsun? Sen ne kadar mutlu olacaksın?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bunlar beni geceleri ayakta tutan şeyler. Gerçekle yüzleşmek istemediğim için bir kenara ittiğim düşünceler. Belki de fark ettiğimden daha çok anneme benziyorum. "Pek değil."

"Bence belki de terfi daha büyük bir sorunu maskeliyordur, yani resmin tamamına gerçekten bakıyor olman. Neden korktuğunu biliyorum Hanna,

Bu kararı yarın vermeniz gerektiğini söylemiyorum ama bu bebek doğduktan sonra geleceğin nasıl olacağını düşünmeniz gerekiyor. Yani bu işe gözünüzü dört açarak giriyorsunuz."

"Geçen sefer olanlar yüzünden doktor randevularının ötesini planlamaya başlamaktan korkuyorum," diyorum ona.

"Biliyorum. Ve tamamen empati kuruyorum. Korkularınız meşru. Ancak şu anda vereceğiniz kararlar geleceğinizi etkileyecekken bunu yapmaya devam edemezsiniz. İlk üç aylık dönem engelini aştınız, ki bu büyük bir olay. Daha fazla genetik test yapılacağını biliyorum ve bunlar da korkutucu. Ama bence kendinizi güvende hissettiğiniz noktayı bulmanız ve ardından Jake ile bir ekip olarak kararlar almaya başlamanız gerekiyor."

"Belki amniyosentez ve ikinci trimester kan testlerinden sonra?" Bu bir ifadeden çok bir soru olarak çerçevelenmiş.

"Eğer kendini güvende hissetmen için gereken buysa, tamam. Ama ikimiz de aylardır ona yarı aşık olduğumu biliyoruz, bu yüzden bunu birkaç hafta daha askıya almanın gerçekten mantıklı olduğundan emin değilim."

"Sanırım bunun bir kısmı üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorum ve Tennessee ve buradaki insanlar şu anda tutunabileceğim tek tutarlı ve istikrarlı şey."

"Kendi vücudunuzun merhametine kaldığınızda bu zordur. Ama engeller koymak Jake'le olan ilişkinizi daha da zorlaştıracaktır." Yanağını yumruğuna dayayıp iç geçiriyor. "Düğünden sonra ne kadar üzgün olduğumu unutmadım. Belki kalbinin kırık olduğunu kabul etmek istemedin ama ben bunu görebiliyordum."

"Doğru olanı yapmak istedim."

"Ryan bir yetişkin. Bunu kabullenmek onun için zor olabilir ama ya Jake'le birbiriniz için doğru kişiyseniz? Bir ayağın içeride bir ayağın dışarıda olursa bunu asla bilemezsin. Gördüğüm kadarıyla, bu bebeği senden almak istemediği için kendini kenara atacak bir adam. Ryan'la neler yaşadığınızı zaten biliyor. Ne kadar zor olduğunu gördü. Ben de öyle. Zaten bu yüzden Tennessee'ye geldin." Sesi yumuşak ve sonunda çatlıyor. "Tüm hayatım burada," diyorum uysalca. Elimde kalan tek şey gerçekten de bu. tutunmak için. Ve o haklı. Jake istemese bile yüzde yüz geri adım atacaktır. Benim için. Ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatmıyor mu?

"Hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz. Geçmişin burada olabilir ama sanırım ikimiz de geleceğinin Seattle'da seni beklediğini biliyoruz. Burada kalarak her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini asla bilemeyeceksin."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Büyük

Adımlar

Hanna

ERTESİ GÜN Jake'i görüntülü olarak arıyorum ve ona olanları, acil servise gidişimi ve ailemle nasıl geçtiğini anlatıyorum. Ona Seattle'a taşınmayı düşündüğümü söyleyemeden önce, nazikçe gelecekteki yaşam durumumuz hakkında konuşmamız gerektiğini öneriyor.

Endişesi yüzünden ve sesinden anlaşılıyor. "Bunu yüz yüze konuşabilmemiz için uçabilir miyim?"

"İhtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, ama bunun tartışmamız gereken bir konu olduğuna katılıyorum."

"Tennessee'ye yakın seçeneklere bakıyordum ama hala bir uçuş uzaklığında olmayan GM pozisyonları yok, bu da amacımı boşa çıkarıyor. Yine de mecbur kalırsam daha düşük seviyeli bir pozisyonu kabul etmeye hazırım" diyor.

"Oh, vay canına." Bunu duyduğuma neden şaşırdığımı bilmiyorum. "Seattle'a taşınacağımı düşünmüştüm."

"Her şeyden vazgeçen tarafın sen olmasını istemiyorum. Buraya taşınmak isteyeceğini düşünmek bencillikti."

"Yine de daha düşük seviyeli bir pozisyona geçmeniz pek mantıklı değil. Zaten bir kariyerinden vazgeçtin, bir diğerinden daha vazgeçmenin adil olacağını sanmıyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Bir uçak bileti ayırtayım. Birkaç gün izin alabilirim ve bunu birlikte çözebiliriz. Bu büyük bir karar ve tüm yükün senin üzerine kalmasını istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, seni görmem gerek. Üç boyutlu olarak. Böylece iyi olduğunu bileceğim. Bu kadar uzakta olmanı ve bana ihtiyacın olduğunda yanında olamayayı sevmiyorum."

O akşam geldi ve kapıdan girer girmez kendimi onun kollarına sarılmış buldum. Onun kadar duygusal olmasını beklemiyordum. Ya da dizlerimin bağını çözen o yakıcı öpücüğü.

"Hayatımda yaptığım en uzun uçuş gibiydi." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Gerekirse ligden izin alırım."

"Bunu yapabilir misin? Takım için en iyisi bu mu?" Üst yönetimde ani bir değişikliğin kolay olacağını sanmıyorum.

"Bu takım için neyin iyi olduğuyla ilgili değil Hanna. Bizim için en iyisinin ne olduğuyla ilgili. Öngörülebilir bir gelecekte böyle bir endişe içinde yaşayabileceğimi sanmıyorum." Dürüstlüğü şok edici ve açıkçası ayıltıcı.

Oturup bunu konuştuk. Onun izin alması ya da başka bir takıma gitmesi ile benim Seattle'a gitmemin artıları ve eksileri neler olacaktı.

"Şirketimin Seattle'da bir şubesi var, transfer için başvurabilir miyim?"

"Peki ya terfiniz? Bu devam eder mi?" Jake oturuyor kanepenin diğer ucunda, ayaklarım onun kucağında.

"Bu gerçekten şube müdürü arayıp aramadıklarına bağlı." Kalbimi boğazımda hissediyorum. "Ryan oğlum olduğunu ilk öğrendiğinde bunun ilişkimiz için iyi bir hamle olabileceğini düşünerek araştırdım."

"Bunu fark etmemiştim."

"Ona söylemedim. Sonra Queenie ile çıkmaya başladı. Kariyeri bu kadar değişkenken ve yeni bir ilişkiye başlarken benim oraya taşınmamın mantıklı olmadığını düşündüm." Karışmak istememişim ve yeni bir denge bulmuş gibiydik.

"Patronunla konuşmak ister misin, bakalım neler mümkün?" Jake sorar.

"Bence bu iyi bir fikir. Belki bir şeyler ayarlamaya başlayabiliriz? Ne olursa olsun, Seattle'a taşınmam en mantıklısı." Paxton'la yaptığım görüşmeden sonra, burada kalmaya ve terfi fikrine bir koruma katmanı olarak tutunduğumu fark ettim. *Her ihtimale karşı kötü bir şey olursa en azından elimde bu olacaktı.* Ama hayatımı kötü bir şey olursa *diye* yaşamak ve kararlar almak istemiyorum. Kötü şeyler her zaman olur ve ben korku içinde yaşayamam. Jake'e daha yakın olmak istiyorum, böylece ilişkimiz üzerinde çalışabiliriz ve Tennessee'den ayrılmak anlamına gelse bile Ryan ve Queenie'ye daha yakın olmak istiyorum.

"Seattle'da terfi söz konusu olmasa bile mi?"

Yanağımı yumruğumun üzerine koyuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Pax ve ben dün gece bu konuyu konuştuk ve bence ne olursa olsun promosyonun askıya alınması gerekiyor. Ben değilim

Gelecekte bunu tekrarlamak istemeyeceğimi ama önemli olan şeylere odaklanmam gerektiğini ve bu bebeğin her şeyden öncelikli olduğunu söyleyerek."

"Peki ya buradaki destek ağınız? En çok ihtiyaç duyacağın anda bunu senden almak istemem."

Jake'in bu konuyu enine boyuna düşündüğü, her yönüyle görmeye çalıştığı açık. Bu da bana yaptığım seçimin doğru olduğuna dair güven veriyor. "Bir destek ağını diğeriyle takas ediyorum. Sana, Ryan'a, Queenie'ye ve diğer eşlerime güvенеceğim. Ailem istediği zaman ziyarete gelebilir, Pax de öyle." Yine de onu geride bırakmak zor olacak.

Ve böylece karar verildi. Patronumla görüşeceğim ve yirmi haftayı geçtikten sonra Seattle'a taşınmam planlanıyor.

Her şeyi ayarlamak için beş haftaya ihtiyacım olduğu ortaya çıktı. Patronumla görüştüm ve iki toplantıdan sonra Seattle ofisine transfer olmak yerine uzaktan çalışmam konusunda anlaştık çünkü beni bırakmak ya da yıllardır yönettiğim hesapları devretmek istemiyor. Gerektiğinde Seattle ofisine gidebileceğim.

Tüm hayatımın rotası değişti ve kişisel ve profesyonel hedeflerim de bununla birlikte değişti.

Jake'in yanına taşınabilecek olsam da, birlikte yaşama baskısı olmadan ilişkimize büyümek için daha fazla alan vermek istiyorum. Bunun yerine, Jake'e beş dakikadan daha az mesafede küçük bir ev kiraladım.

Ve yirmi haftaya ulaştığımda, sadece dört hafta içinde bebeğin beklenenden erken doğması halinde hayatta kalabileceği noktaya ulaşacağımı bilerek biraz daha rahat nefes alabilmeye çok daha yakınım. Amniyosentez de dahil olmak üzere ikinci tur testler kromozomal anormallikler açısından negatif çıktı ve tansiyonum yeniden kontrol altına alındı. Doktorum beni Seattle'daki bir maternal fetal tıp doktoruna yönlendirdi, bu yüzden hamileliğimin geri kalanında iyi bakılacağımı biliyorum.

Her şey yerli yerine oturuyor gibi görünüyor.

Ailemin bu taşınmayı nasıl karşıladığı dışında.

Seattle'a gitmemden memnun olmadıklarını söylemek çok hafif kalır ama Tennessee'de kalmak ne bebek ne de benim için en iyisi ve Jake için de kesinlikle en iyisi değil. Annem her zamankinden daha fazla endişelenerek kalmam için nedenler bulmaya çalışıyor. Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, aramızda huzursuzluk varken gitmek istemiyorum.

Taşınma planımdan bir hafta önce onu davet ettim, böylece İsa'ya gelme konuşması yapabilir ve neden en iyisinin bu olduğunu açıklayabilirdim. Normalde evlerine yirmi dakikalık bir yolculuk yapardım ama bunun benim bölgemde olmasını istiyorum, onunkinde değil.

Elinde en sevdiğim kurabiyelerden oluşan bir Tupperware kabıyla verandanın önünde duruyor, gergin ve kararsız görünüyor.

"İçeri gelin, dağınıklığın kusuruna bakmayın."

"Oh! Bütün bunları kendin mi yapıyorsun? Bilseydim yardıma gelirdim." Duvarları kaplayan sonsuz kutu yığınlarını inceliyor. Dikkatlice etiketlenmiş ve odalara göre düzenlenmişler.

"Paketlemenin çoğunu da yapan nakliyeciler tuttum," diye açıklıyorum ve Tupperware'i ondan alıyorum. Kamyonun her şeyi almak için yarın burada olması planlanıyor ve Seattle'a gitmeden önce birkaç gün Pax ile kalacağım.

"Pahalı değil mi?"

"Kısa zaman çizelgesi ve mevcut koşullarım göz önüne alındığında makul bir masraf." Karnımı okşuyorum. Şişmiş gibi görünme aşamasını geçtim. Artık bol gömlekler ve taytlarla bile gizlenemeyen bariz bir şişlik var.

"Elbette. Bu iyi bir fikir. Yardıma ihtiyacın olursa, burada olduğumu biliyorsun. Sana güveç ya da başka bir şey yapmalıydım. Mutfağınızın büyük bir kısmı doluyken yemek pişirmenin zor olacağına eminim."

"Jake bana hazır yemekler gönderiyor, yani yemek konusunda oldukça iyiyim, ama çikolata parçacıklı yulaflı kurabiyelerinize asla hayır demem."

"Size marketin dondurucu bölümündekileri göndermiyor, değil mi? Onlar tuz yüklüdür." Annem asla ve asla dondurucu bölümünden hazır yemek almaz.

"Hayır, anne. Chef's Own adında bir yemek hazırlama servisinden sipariş ediyor. Yemekleri ya tamamen önceden hazırlayabiliyorsunuz ya da size malzemeleri gönderiyorlar ve siz de kendiniz hazırlıyorsunuz. Yine de işi kolaylaştırmak için benim için hazırlıyor."

"Oh. Şey. Çok düşünceli biri."

"Böyle düşüncelidir." Sürgülü kapıya doğru ilerliyorum. "Az önce bir demlik çay yaptım. Sana bir fincan koyayım da arka güvertede oturalım mı? Şu anda evdeki en az dağınık alan orası."

"Bu güzel olurdu."

İkimize de dumanı tüten bir kupa dolduruyorum ve annem kurabiyeleri dışarıya getiriyor.

Gergin görünüyor, muhtemelen ona tekrar saldıracağımdan endişelendiği için.

Çocukluğunuza bir yetişkin gözüyle bakmanın en önemli yanı, içinde bulunduğunuz durumların tüm yönlerini görebilmenizdir, ancak bu durumların gerçekleştiği yaşa bağlı olarak bu olayların duyguları ve algısı tarafından lekelenir.

Genç bir kızken deneyimsiz ve korkaktım. Ryan'ı hayatımda tutmak istiyordum, bu yüzden ailem de benimle birlikte bir fedakârlık yaptı. Arkadaşlarından ve kariyerlerinden vazgeçtiler ve yeni bir başlangıç yapabilmemiz için bizi yeni bir eyalete taşıdılar. Bu mükemmel bir senaryo değildi ve annemin motivasyonlarını asla tam olarak bilemeyeceğim ama doğru olduğuna inandıkları şeyi yaptılar. Sonuçlarını gerçekten düşündüler mi ya da olası sonuçları göz önünde bulundurdular mı bilmiyorum ama hepimiz diğer taraftan tek parça halinde çıkmayı başardık. Ve Ryan sevildi ve önemsendi, ki en çok istediğim şey de buydu.

Ve bunun için onları suçlayamazdım. Bazı kararlarını beğenmeyebilirdim, kendi çocuğumla asla tekrarlamamak için elimden yapabilirdim ama ailemi suçluluk duygusuna ve suçlamaya gömmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecekti. "Ryan'ın davranışları konusunda bana ne kadar kızgın olduğunu fark etmemiştim.

yükseltti." Peçetesiyle oynuyor, başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyor.

"Sana kızgın değilim anne. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum. O zamanlar bana da doğru gelmişti. Babam ve senin Ryan ve benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum."

"Bunun için bana kızmanı istemiyorum. Senin için en iyisini istedim. Ailemiz için. Ryan'ın geleceği için," diyor bana, milyonuncu kez olsa gerek.

İlişkimiz her zaman karmaşık olacak. Bundan kaçış yok. "Bunu ben de biliyorum."

"Bilmek ve inanmak iki farklı şeydir." Sesi yumuşak ve gözleri dökülmeye hazır, fazla dolu gözlükler gibi.

"Hepimizin iyiliğini düşündüğüne inanıyorum. Ayrıca bu işin yürümesi için çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldığınızı da biliyorum. Hepimiz vazgeçtik. Özellikle de ben. Ryan evlenene ve ben hamile kalana kadar bunun beni ne kadar etkilediğini anladığımı sanmıyorum." Ona gerçeği söyleyemezsem ilişkimize daha fazla zarar vermiş olurum. "Benim için her zaman en zor olan kısım Ryan'ın gerçekten benim *oğlum* ve senin *torunun* olduğunu asla kabul etmemen oldu. İstedğim kadar onun kız kardeşi gibi davranabilirdim ama kalbimde

gerçekte kim olduğumu biliyordum ve bunu kabullenmeme asla izin verilmedi. Yalan sadece Ryan'ı incitmedi, beni de incitti."

"Oh, tatlım." Peçeteyi elinde evirip çevirmeye devam ediyor, konfetiye dönüştürüyor. "İlkini temizlemeye çalıştığımda daha da büyük bir karmaşa yarattım, değil mi?"

"Kalbin doğru yerdeydi ama artık her şey çok farklı." Annemin bu kadar yıkılmış göründüğünü görmek zor ama ikimizin de buna ihtiyacı var, yoksa hiçbir şey değişmeyecek. "Onun ve benim, senin duygularını incittiğimiz endişesine kapılmadan, bu yeni bizi anlamamız için bir şansa ihtiyacımız var. Özellikle de bir bebeğim daha yolda olduğu için."

"Bu mi Seattle'a taşınyorsun? Ryan için mi? Bebek ve senin evden bu kadar uzakta olman konusunda endişeliyim. Ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda. Senin hayatın ve ailen burada. Tennessee'de."

"Hayatımın bir kısmı burada. Ama çok büyük bir kısmı da Seattle'da. Ve bazı tavizler vermem gerekiyor çünkü Jake işi için Seattle'da kalmak zorunda." "Ama farklı bir takım yönetebilir. Tennessee'ye taşınabilir. yerine."

"Bunu bir seçenek olarak değerlendirdik ve en iyi seçim bu değildi. Genel menajerler genellikle oyuncular gibi hareket etmezler. Queenie'ye babalık yapabilmek için zaten bir kariyerini feda etmek zorunda kaldı. Ondan bunu tekrar yapmasını istemeyeceğim."

"Ya Ryan takas edilirse? O zaman ne olacak?"

"Kontratının bitmesine daha birkaç yıl var. Ve ligin en iyi kalecilerinden biri, yani kalmak isterse, eminim kalabilir. Ryan kesinlikle taşınmamın nedenlerinden biri ama bundan daha fazlası var."

"Benden uzaklaşmak mı istiyorsun?" Sesi çok küçük. Aynı anda hem ona sarılmak hem de onu sarsmak istiyorum.

"Hayır, anne. Senden uzaklaşmak için değil. Bu bebek, Jake ve benim için en iyisinin ne olduğuyula ilgili. Bu durum ideal değil ve bunun farkındayım. Mükemmel değilim ve hatalar yapıyorum. Belki de Jake ve ben birbirimize duyduğumuz çekimle hareket etmeseydik herkes için daha iyi ve daha kolay olurdu, ama yaptık. Ve bunun sonuçları var. Beklemediğimiz sonuçlar. Ama o iyi bir adam ve harika bir baba ve garip bir aile dinamiği yüzünden ya da bu ilişkiyi yürütmeye çalışmaktan korktuğum için çocuğumuza babalık yapma fırsatını elinden alamam."

"Bu şekilde düşünmemiştim."

"Başta ben de bilmiyordum. En azından Paxton işaret edene kadar."

"iyi bir arkadaş, değil mi?"

"Öyle. Ve onu çok özleyeceğim. Ve seni de. Ama bunu yapmam gerekiyor. Jake'e ebeveyn olması için bir şans vermeliyim ki oğlumuz onu seven bir anne ve babaya sahip olduğunu bilerek büyüyeblsin."

Annem elimi sıktı. "Senin özverin beni her zaman şaşırtmıştır. Harika bir anne olacaksın. Hak ettiğin şekilde unvanını taşıyamasan Ryan'la harikaydın."

Onu sıkıca kucaklıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Suçu hormonlara atabilirim ama bundan daha fazlası var. Bu sözleri duymak ve belki de hayatımda ilk kez, en büyük korkularımdan birinin her zaman anne olmak için yeterince iyi olmamak olduğunu fark etmek. Ailem, bunu kendi başıma yapamayacağımı düşündükleri için devreye girdi.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bu Yeni Başlangıç

Hanna

Ertesi Cuma sabahı PAXTON beni havaalanına götürdü. Vedalaşmak zordu. Gözyaşları var. Hem de çok.

"Artık tatil zamanımı konaklama dışında başka şeyler için kullanmak için bir nedenim var. Birkaç hafta içinde gelip seni göreceğim, sen yerleştikten sonra, tamam mı?" Bana onuncu kez tekrar sarılıyor.

Taşınmama yardım etmek için benimle gelmeyi önerdi, ancak eşyalarımı yerleştirdikten sonra onunla gerçek zaman geçirmeyi tercih ederim, bu yüzden beklemeye karar verdik.

Nakliye kamyonunun bu sabah Seattle'a varması planlanıyor ve Jake nakliyecileri denetliyor. Tüm kutuları ve mobilyaları iki yatak odalı yeni evime getirmekle kalmıyorlar, aynı zamanda benim için bavulları da açıyorlar. Bekletmelerini istedikleri tek odalar yatak odam ve banyo. Yatak ve şifonyer kurulabilir, ancak tüm kıyafetlerimi ve diğer önemli yatak odası eşyalarımı açacağım.

Queenie'nin Ryan'ın yanına taşınmadan önce yaşadığı Jake'in havuz evinde de kalabilirdim ama önce kendi evimi alırsam hepimiz için daha kolay bir geçiş olacağını düşündüm. Bu sayede yeni normal hayatımıza alışırken -eğer Netflix izlerken dokuzda sızmana böyle diyorsanız- çıkmak için biraz vaktimiz olacaktı.

Önce ayaklarımın yere basmasını istiyorum. Hayatımın çoğunu küçük bir kasaba olan Tennessee'de geçirdim, bu yüzden yeni evime ve yeni bir şehre alışmak için zamana ihtiyacım var.

Öğleden sonra erken saatlerde Seattle'a iniyorum. Havaalanında beni bekleyen Jake'i gördüğüm anda kendimden geçmemek elde değil. Kot pantolon ve tişört giymişti. Gömlek Queenie'nin ona almış olabileceği bir şeye benziyor. Kolları pazularını sıkıyor ve geniş göğsünün üzerinde *BİRA VE HOKEY BENİM ZEVKİM* yazıyor. Beni gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme oluşuyor ve uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Beni sıkıca kucaklıyor ve yanağımdan dudaklarıma doğru bir öpücük konduruyor. Yine de halka açık bir yerde olduğumuz için öpücüğünü iffetli tutuyor.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Çantayı alayım. Uçuşun nasıldı?" Bavulumu alıyor ve çıkışa doğru ilerlerken avucunu belime yerleştiriyor.

"Uçuş çok güzeldi. Koltuğumu yükselttiğiniz için teşekkür ederim." Ekonomi sınıfında yer ayırtmışım ama havaalanına gittiğimde birinci sınıfa geçmişim.

"Saçma sapan sayıda uçuş milim var. Önemli bir şey değil. Arabaya binmeden önce tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Oh. Evet. Bu muhtemelen iyi bir fikir." Ryan'ın sürekli işeme ihtiyacının bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum. Ya da gülünç susuzluğu. İdeal ya da uygun değil.

Jake beni kadınlar tuvaletinin dışında bekliyor ve sonra evime doğru yola çıkıyoruz.

"Umarım sakıncası yoktur ama King ve Queenie bavulların boşaltılmasına yardım etmek için eve uğradılar. Onlar gitmeden önce dışarıdan bir şeyler sipariş edip birlikte yemek yiyebiliriz diye düşündüm ama yorgunsan ve biraz yalnız kalmak istersen anlarım."

"Kulağa harika geliyor aslında." Ryan'ı birkaç haftadır görmedim ve düzenli olarak konuşmamıza rağmen, aramızda köprü kurmaya çalışmak istediğim yeni bir mesafe varmış gibi hissediyorum.

Oraya vardığımda mutfak ve oturma odası hazırlanmış, duvarlara sanat eserleri ve fotoğraflar asılmış, anında yeni evime dönüşmüştü. Benden başka kimsenin görmesine gerek olmayan giysi kutuları ve diğer şeyler dışında yatak odam bile çoğunlukla hazır.

Bebeğin odasına dokunulmamış ama duvara yapıştırılmış boya örnekleri var. "Çok zamanımız olduğunu biliyorum ama hazır olduğunda bu odayı boyamana yardım etmeyi çok isterim. Ve tabii ki babamın evindekini de boyayacağız ama o zaten hokey temasını seçti, ben de burada eğlenceli ve sanatsal bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm." Queenie kolunu benimkinin arasından geçiriyor ve yanağını omzuma yaslıyor. "Ama bunu bekleyebiliriz. Taşınmaya karar verdiğin için çok heyecanlıyım. Zor bir karar olduğunu biliyorum ama bence burada yaşamayı çok seveceksin. Sanat ortamı harika ve hazır olduğunda seni sanat terapisi kliniğindeki herkesle tanıştıtabilirim."

"Kulağa harika geliyor. Önümüzdeki hafta bir ara kızlarla birlikte meze ve kokteyl partisine ne dersin?"

"Kızlar buna bayılırdı! Bahse girerim iner inmez grup tüm konuşmalarla birlikte mesajlarınız patlamıştır." Queenie'nin gözleri

onun heyecanıyla parıldıyor.

"Burada şimdiden bir kız çetesine sahip olduğumu hissetmek harika. Paxton'ı herkesle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Hokeyi seviyor mu?" Queenie soruyor.

"Hokey oyuncularına karşı olduğunu sanmıyorum."

Queenie gülüyor. "lezzetliler, değil mi?"

Ryan ve Jake fotoğrafları asmayı bitirirken, Queenie ve ben de kitaplarımı ve biblolarımı monte edilmiş raflara yerleştiriyoruz. Ryan, onları kendim yerleştirmek isteyeceğimi ve nasıl düzenlenirse düzenlensin, sonunda onları yeniden düzenleme ihtimalimin yüksek olduğunu bildiğinden, akıllıca davranarak onlara kutuları bırakmalarını söyledi. Kitaplarım konusunda nasıl olduğumu biliyor. Kitaplarımı türlerine, yazarlarına ve bazen de, eğer kendimi çok uçuk hissediyorsam, renklerine göre düzenlerim.

Rafları düzenlerken, grup sohbetimiz telefonlarımızda yanıyor Queenie de onları görüntülü konuşmaya sokar.

"Taşınma nasıl gidiyor?" Stevie, Bishop üzerinde tanımlayamadığım için memnun olduğum bir baskıya sahip bir çift boxer'dan başka bir şey giymeden arka planda yürürken soruyor.

"Bu harika. Queenie'yle ben yerleştikten sonra burada bir meze gecesi yapmaktan bahsediyorduk."

"Oh! Bu eğlenceli olurdu. Burayı görmek için sabırsızlanıyorum. Bize sanal bir tur attır!" Lainey haykırıyor.

Violet, "Uygulamalar süt ürünleri içermediği sürece ben ," diye ekliyor.

Onlara evi gezdiriyoruz ve Stevie beni gelecek hafta kızlara katılacağım spa gününe davet ediyor. Gruba dahil edilmiş olmayı seviyorum.

Pizza geldiğinde görüntülü sohbeti sonlandırıyoruz ve bavulları boşaltmaya ara veriyoruz.

Ryan oldukça sessizdi ve hiçbir zaman sohbeti domine eden biri olmasa da, genellikle tek kelimelik cevaplardan fazlasını verirdi, yemek masasına oturup konuya girdiğimizde durum böyle değildi.

"Yakında başka bir ultrasonunuz var mı?" Queenie soruyor.

"Birkaç hafta içinde. Burada yeni doktorumla bir randevum var, ayrıntıları o zaman öğreneceğim." Yirmi haftalıkken bir tane yaptırdım ve her şey yolunda görünüyordu, ancak doktorum üçüncü üç aylık dönemimin başlangıcı için bir tane daha planlamak istedi.

Queenie, "Eğer deplasman maçlarından birindeyse, her zaman seninle gelebilirim," diye teklif ediyor.

"Öyle olmadığından emin olmaya çalışacağım, ama eğer öyleyse eşlik etmenizden kesinlikle memnun olurum," diyorum.

Jake, "Takımın şehir dışında olması gerekiyorsa ben geride kalacağım," diyor.

Ryan süt bardağının yarısını ağzına götürürken duraksıyor. "Her zaman takım ile seyahat edersin."

"Bu yıl farklı olacak." Jake omzumun üzerinden saçlarımı okşuyor, Ryan da onu takip ediyor, sonra tekrar pizzasına odaklanıyor.

"Evet. Evet. Tabii ki. Bu mantıklı."

Queenie cesurca sohbeti devam ettirmeye çalışıyor ama Ryan'la dış çekmek gibi bir şey bu. Yemeğimizi bitirdikten sonra bir telefon görüşmesi yapmak için izin istiyor ve Queenie'ye dışarı çıkmaları gerektiğini söylüyor.

Sarılması... sert ve ondan alışkın olduğum sıcaklıkla dolu değil.

Queenie bana sıkıca sarılıyor ve parmak uçlarına basarak fısıldıyor: "Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyor. Onunla konuşacağım."

Ayrıldıklarında duygularımın hissediyorum. Bugün çok yoğun; uçuş, tüm hayatımın yer değiştirmesi ve Ryan'ın pek de sıcak olmayan karşılaşması arasında kendimi yenilmiş ve kararsız hissediyorum.

Jake hiçbir şey söylemiyor, sadece beni kollarıyla sarıyor. "King'le her şeyin daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle. Keşke ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilseydim ama onunla her şey çok gergin. Queenie'nin bu kadar heyecanlı olmasına bayılısam da, Ryan'ın ne kadar heyecansız olduğuna ışık tutuyor. Biyolojik annesi olduğumu öğrendiğinde bunu daha iyi idare . Yaptığı en kötü şey bir bara gidip kafayı bulmaya çalışmaktı. Sonra bunu atlattı ve hayatına devam etti. Ama bununla... Bilmiyorum. Ona hamile olduğumu söylediğimden beri kendinde değil." Midemdeki keskin sancıdan irkildim.

"İyi misin?" Avucuyla karnımı kapatıyor. "Gel .

Doktoru arayayım mı? Belki de acil servise gitmemiz gerekiyordur?"

Geldiği gibi çabucak geçer. "Ben iyiyim. Muhtemelen pizzadaki peynir yüzündendir. Çok severim ama vücudum bazen bunu takdir etmiyor."

Jake yine de beni kanepeye götürüyor ve bana katılmadan önce bir bardak su getiriyor. "Acaba Ryan senin biyolojik annesi olduğunu öğrenmekten düşündüğün kadar hoşlanmıyor olabilir mi?"

"Muhtemelen bunu aşmak isteyeceğini düşünüyorum, ancak bu hamileliğin duygularını ve hislerini ortaya çıkardığına inanmak mantıksız olmaz

tıpkı düğünün benim için yaptığı gibi, orada olduğunu fark etmeyebilirdik. Ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam, konuyu geçiştiriyor ve iyi olduğunu söylüyor."

"Ve sen onun öyle olduğunu düşünmüyorsun." Jake elini saçımın altından geçiriyor ve kolonyasının kokusunu alıyorum. Her zaman çok güzel kokuyor ve başparmağının enseme aşağı yukarı gezinmesi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Duygusal karmaşadan uzaklaşmak için iyi bir fırsat.

"Şu ana kadar gördüklerime dayanarak söylüyorum, hayır. Genelde birbirimize karşı çok açık oluruz. Keşke o da benimle konuşsa." Dokunuşuna doğru eğildim.

"Belki şimdi burada ve daha yakın olduğunuza göre, ülkenin öbür ucunda yaşarken mümkün olmayan bu tartışmaları yapabileceksiniz. King her zaman diğer insanların neler hissettiğinin farkındadır ve eminim sizi üzmem istemiyordur, ama bence onu rahatsız eden şeyi içine atmak yarardan çok zarar getiriyor."

"Belki de o ve ben bu hafta bir öğle yemeği randevusu ayarlamalıyız. Kalpten kalbe konuşabiliriz."

"Bu iyi bir fikir." Dudaklarını şakağıma bastırıyor. Bunu sık sık yapıyor ve ben de bunu arzulamaya başladım.

Arkasına yaslanıp gülümsüyor, ifadesi hem sıcak hem de şefkatli. "Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?"

"Ben de memnunum. Bu kadar destekleyici olduğun için de teşekkür ederim. Duygusal olmaktan başka bir şey yapmadığımı biliyorum ve muhtemelen gözyaşlarından ve hormonlardan oldukça yorulmuşsunuzdur."

"Sen bir insansın ve hayatında büyük değişiklikler yapıyorsun. Duygusal olmasaydın çok daha fazla sorum olurdu. Bunun kolay bir karar olmadığını, aileden ve tanıdık her şeyden ayrılmanın küçük bir şey olmadığını biliyorum, bu yüzden bu geçişi senin için kolaylaştırmaya yardımcı olmak için ne yapabilirim, sadece bana söyle."

"Bu gece burada kalabilir misin? Benimle?" Büyük bir şey olmamalı, ama sorarken gerginim ve midemde bir kelebekler kaleydoskopu serbest kalıyor. Ya da belki JJ orada dolaşıyordur.

"Tabii ki kalacağım." Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Hanna?"

"Belki yatak odasında bana yardım edebilirsin."

"Bavulları açmak mı?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Yavaş, bilmiş bir gülümseme ağzının kenarına yerleşiyor. "Biraz bağlantıya ve stres atmaya mı ihtiyacın var?" Parmakları kolumda geziniyor ve bir dalgaya neden oluyor.

tüylerim diken diken oldu. "Yoksa sadece sarılıp yatarak para mı kazanmak istiyorsun?"

Bakışlarındaki sıcaklıkla karışık umudu görebiliyorum.

"Açgözlülük edip üçünü de söyleyebilir miyim?"

O gülümseme daha da büyüyor ve beraberinde mükemmel bir dikkat dağıtma vaadini getiriyor. "Kesinlikle. Senin için her şeyi yaparım, Hanna. Bunu biliyorsun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Beni Geceleri Uykusuz Bırakan Şeyler

Jake

Hanna'nın Seattle'daki hayata alışması uzun sürmez. Queenie'nin coşkusu ve hokey eşlerinin onu kendi gruplarına dahil etmeleri her şeyi daha da kolaylaştırıyor. Ayrıca King'le her şeyi konuştuk. Takım söz konusu olduğunda Alex'e hesap vermesinin en iyisi olacağına ve bunun onu ne kadar zor bir duruma soktuğunu anlayabileceğime karar veriyoruz. Anlayışlı görünüyor ve işler yolunda gitmezse bana söyleyeceğine güvenmek zorundayım.

Sonraki ay boyunca, Hanna ve ben zamanımızın çoğunu onun evi ve benim evim arasında paylaştık ve çoğu zaman bir yatıya kalma ortaya çıktı.

Bu noktada, benim doğrudan işe gitmem gereken sabahlar için onun evindeki dolapta küçük bir bölümüm var, onun da benimkinde aynısı var. Gerçi bugünlerde uzaktan çalışıyor, bu yüzden sadece belden yukarısını giymesi gerekiyor. Benim gri eşofmanlarımı alıyor ve bel bandını şişliğinin altına sokuyor. O günkü Zoom toplantıları bittikten sonra bluzlarını tişörtlerle değiştiriyor. Çoğu zaman onlar da benim oluyor.

Onu benim kıyafetlerimle görmenin ne olduğunu bilmiyorum ama ne kadar tahrik edici olduğunu inkar edemiyorum ya da saklayamıyorum. Belden aşağısı onu özellikle çekici buluyor.

Bir Cumartesi öğleden sonrası ve Hanna birkaç e-postayla uğraşırken ben de gelecek haftanın programı üzerinde çalışıyorum. "Çocukların poker gecesi için gelmelerinin senin için sorun olmadığına emin misin? İstersen iptal edebilirim."

Hanna diz üstü bilgisayarından başını kaldırmıyor, bacaklarını uzatmış ve bir yastıkla sehpanın üzerine koymuş. zamanki gibi üzerinde benim eşofmanlarımdan biri ve *LOADING* yazan bir tişört var. Gömleği ona Queenie almıştı. "İptal etmene gerek yok. Ayrıca, Queenie bir saat içinde beni alacak ve Lainey'lere film izlemeye ve kokteyl içmeye gideceğiz."

Kalemimi parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Bu gece buraya geri gelecek misin?"

Yazmayı bırakıyor ve mavi ışıklı gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Evime geri döneceğimi düşündüm. Neden?"

"Sadece merak ettim. Biliyorsun, efsanevi kaşıklama becerilerimi kaçırmak istemiyorsan buraya her zaman gelebilirsin."

Kadın sırtıyor. "Bu nazik ve cömert bir teklif Jake, ama benim gecem muhtemelen seninkinden çok daha erken bitecek, o yüzden kendi yatağında kalmanın daha güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Fikrinizi değiştirirseniz, davetiye her zaman açıktır."

Hanna dizüstü bilgisayarını yanındaki masaya bırakıyor ve birkaç santimlik yuvarlak göbeğini ortaya çıkararak geriniyor. "Dokuzdan önce kızların üzerinde sızıp kalmamak için kedi uykusuna yatmayı düşünüyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Kesinlikle." Sandalyemi geri çekip masanın etrafında dönüyorum, bir elimi uzatıp sandalyeden kalkmasına yardım ediyorum. Şu anda yirmi dört haftalık, yani biraz rahatlayabileceğini hissediyor. Korkuları ve endişeleri gerçek ve anlaşılabilir. Benim içinse bu ilk yaşadığımdan çok daha farklı oldu.

Kimmie bebek için hiç heyecanlanmamıştı; çatlaklar için ağlamıştı. Çoğu zaman duygusal ve sinirliydi. Hamileliğinin büyük bölümünü Queenie doğduktan sonra daha iyi hissedeceğine dair ona güvence vererek geçirdim. Vücudunu geri aldığı anda her şeyin daha kolay olacağını.

Ama Hanna'nın bu bebeğe aşık olduğu çok açık ve bu benim de aynı şekilde aşık olmamı kolaylaştırıyor. İkimiz de JJ'e aşığız ve bu geçen sefer yaşadıklarımızdan çok farklı. Hanna erken doğuma girse bile bebeğin hayatta kalma şansının olduğu noktaya ulaşmak, üzerimizden bir yük kalkmış gibi hissettiriyor ve ikimize de nefes almak ve birlikte heyecanlanmak için ihtiyaç duyduğumuz alanı sağlıyor.

Açıkçası, mümkün olduğunca uzun süre yerinde kalmasını istiyoruz. Amniyosentez ve nöral tüp defektleri de dahil olmak üzere tüm test sonuçları temiz çıktı. Önümüzdeki hafta başında, gösteri maçları arasında bir ultrason daha planladık. Bebeğimizi karnının içinde zıplarken her gördüğümde, bunun birkaç ay sonra ne kadar gerçek olacağını hatırlıyorum. Gergin, gerçekçi ve heyecanlı bir melezim.

Hanna ile ilişkiye gelince, amacım onu evimde olabildiğince rahat ettirmek, böylece bebek doğduğunda evini bırakıp buraya taşınmaya hazır olacak. Sayısına göre

Her hafta yaptığımız yatıya kalmalardan sonra, bunu gerçekleştirme yolunda ilerlediğimi söyleyebilirim.

QUEENIE saat beşte HANNA'yı alıyor ve erkeklerin saat altıda gelmeye başlaması gerekiyor. Yiyeceklerin ve poker masasının kurulduğu havuz evine gidiyorum. Böylece Hanna bu gece buraya gelme fikrini değiştirirse, kanat, geğirti ve bira kokusu evdeki baskın ve nahoş koku olmayacak.

Bir grubumuz ayda bir kez kart gecesi için bir araya geliyor. Çok geç saatlere kadar ayakta kalıyorum, çok fazla bira içiyorum ve genellikle ertesi gün öğlene kadar uyuyorum. Seattle'a taşınıp GM pozisyonunu aldığımdan beri böyle bir şey var.

Bu grupta NHL üst yönetiminde çalışan bazı dostlarım, takım doktoru Bill ve Alex var. Ara sıra Rook da bize katılıyor ve bu gece de o gecelerden biri. Varlığıyla bizi onurlandırmaya karar veren Bishop'ı da yanında getiriyor. Bishop daha önce hiç poker gecesine katılmamıştı, bu yüzden hiç değilse ilginç olacak.

Önce Alex, Rook ve Bishop geldi, ki bu beklenmedik bir şey değildi. Alex bir şişe viski getiriyor ve ben dolaptan alçak bardakları çıkarırken o da açıyor.

Rook üçüncü bardağa üç parmak dökmemi engellemek için elini uzatıyor. "Önce kendime bir kahve yapmamın sakıncası var mı? Yoksa daha oyun başlamadan kendimden geçmiş olacağım."

Bishop homurdanma ve alay etme gibi bir ses çıkarır. "Güzel açılış cümlesi, dostum. Eğer geceyi karının taç mücevherlerini ne kadar çok okşamak istediğinden yakınlıkla geçirirsen, vücut losyonunu Nair ile değiştiririm."

Alex gülüyor. "Bu duymak istediğim bir hikayeye benziyor."

Rook, Bishop'a yan gözle bakıyor. "Lainey yumurtlama döneminde, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün boyunca onun kişisel kumanda koluyum."

"Zor hayat." Alex bardağına kıs kıs güler.

"Yaptığı seksle övünmeye çalışıyor." Bishop gözlerini deviriyor.

"Övünmüyorum, göt herif. Karımın ihtiyaçlarını karşılamaktan çok mutluyum, ama şu anda bu konuda biraz sert çünkü

Kody'ye bir kız kardeş vermek için yarım on yıldan fazla zaman harcadı ve Aspen'in bir sonrakine sahip olmadan önce bezinin bitmediğinden emin olmaya kararlı."

"Bana mantıklı geliyor," diyor Alex.

"Aynen." Rook başını sallıyor. "Ama biri memeli üremesi üzerine olmak üzere üç yüksek lisans ve bir doktora derecesi olan bir kadınla evli , zamanlama konusunda biraz gergin olabileceği anlamına geliyor. Ben yatmadan önce onunla ilgilendim, o da gidip alarmını sabahın üçüne kurdu çünkü görünüşe göre en uygun zaman buydu. Ki bu iyi bir şey. Ama Kody beşte kalkıp etrafta şut atmak istedi ve Aspen de yarım saat sonra kalktı."

"Kody zaten antrenman programında." Sırıışımı gizleme zahmetine girmiyorum. "Bu çocuk hokey oynamak için doğmuş," diye katılıyor Bishop.

"Çok sert bir şutu var. Geçen hafta ona normal bir disk verdim ve neredeyse lanet diskimi kırıyordu.

diz kapağımla birlikte."

"Bu yüzden ona sadece yumuşak diskleri veriyoruz." Rook kapsüllerden birini kahve makinesine yerleştiriyor. "Normalde onu odasına geri gönderirdim ama bunu son yaptığımda alçıpanda bir delik açmayı başardı çünkü iç mekan diskleri yerine dış mekan disklerini kullandı."

Alex gülerek, "Çok iyi bir atış olmuş olmalı," diyor.

"Değil mi? Çubuğa çarptı ve sekti. Ben komik olduğunu düşündüm ama Kody üzüldü çünkü delik Alaska duvar resmindeydi ve bir ayı ya da geyiğin içinden geçti. Kendini kötü hissetti ve ben de ona aslında bir hayvana zarar vermediğine dair güvence vermek zorunda kaldım. Her neyse, uyku yoksunluğuna alıştığımız için şimdi daha kolay olduğunu düşünüyorum. Umarım karımı tekrar hamile bırakmak için bir yarım on yıl daha geçmesi gerekmez."

"Bu adamın çeyrek asrına kıyasla yarım on yıl pek de fazla sayılmaz." Bishop omzunun üzerinden bana bakıyor, gülümsemesini birasının arkasına saklıyor.

"Dayanamadın, ha?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Altmış yaşına geldiğinde bir genç kızın olacak. Dua et de o çocuk eski şarkıları sevsin," diyor Bishop.

Alex yüzünü buruşturur. "Bunu hiç düşünmemiştim bile." "Benim de," diyor Rook.

"Her neyse." Alex tekrar Rook'a döner. "Karının cinsel talepleriyle uğraşmak zorunda kaldığın stresli hayatına geri dön. Belki de Lainey'i bir hafta sonu falan götürmelisin."

Rook kahvesine yarım paket şeker atıyor. "Kuzey Dakota'daki bir müzeden bahsediyordu. Belki de onu ben götürmeliyim.

orada. Lainey'nin annesi bebeğe bakmaktan her zaman mutluluk duyuyor ama Kody'nin hokey programı yüzünden bu çok zor olabiliyor."

"Kody hafta sonu bizimle kalabilir," diye teklif ediyor Alex. "Biliyorsun bizim evde her zaman hoş karşılanır."

"En azından ergenlik çağına gelene kadar," diye ekliyor Bishop. "O zaman onu kızınızdan uzak tutmanız gerekecek."

"Hadi ama, onlar daha çocuk." Rook kaşlarını kaldırdı.

"Ergen olana kadar ve sonra bom. Hormonlar." Bishop aletini işaret ediyor.

Rook onu görmezden gelir ve kahvesini karıştırır. "Neyse, umarım gelecek ay için plan yapabilirim. Tabii oyunlar yumurtlama dönemiyle falan çakışmazsa."

"Aslında Violet'e baktım ve hamileydi, bu yüzden neler yaşadığını bildiğimi söyleyemem, ama istek üzerine seks yapmanın ne kadar zor olduğundan şikâyet etmek istersen her zaman buradayız." Parmağıyla Bishop ve beni de içine alan bir daire hareketi yapıyor.

"Hayır dostum, bu konuda bana şikâyet edemezsin. Stevie canavarı uyandırmak için sabahın üçüne alarm kurmak isterse, ona her seferinde izin veririm."

Rook kahvesini höpürdeterek içiyor ve Bishop'a ağzının kenarından kötü kötü bakıyor. "Şikâyet etmiyorum. Sadece sabahın üçüne alarm kurmanın iyi bir gece uykusu için iyi söylüyorum, özellikle de gecenin bir yarısı beslenmek için uyanan bir bebeğimiz varken."

"Bu, mutfağında yapacağımı hiç düşünmediğim bir konuşma." Viskimi yudumluyorum.

"Sen temelde bir seyircisin. Ve dostum, senin yaşında bez değiştirmek ve beslenmek için sabahın köründe kalkmak zorunda kalmak berbat bir şey olacak." Rook kıkırdıyor.

"Kırkklı yaşlarımdayım, yaşlılık maaşı için başvurmuyorum."

Rook bana bir bakış attı. "En son ne zaman altı saatten az uyudun?"

"Muhtemelen geçen hafta." Yine de bundan emin olamıyorum. Hanna bu günlerde oldukça erken yatıyor ve saat kaç olursa olsun genellikle ben de ona katılıyorum.

"Eh, sürece tadını çıkar, çünkü bebek doğduğunda o altı saate veda edebilirsin. Queenie ile çocuk sahibi olmaya başladıklarında King'in bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum. O adam tam bir yedi yaşında ve hep öyle oldu."

"Hayatta kalacaktır. Yine de eğitim için bir köpek almayı düşünmeliler. King'i tanıyorsam, üç hafta içinde sandık ve gece eğitimi verir. Onun kadar düzenli biriyle daha önce hiç karşılaşmadım." Alex bardağını ellerinin arasında yuvarlıyor. "Bu oldukça çılgınca olurdu, değil mi? Sen ve Hanna'nın bir çocuğu olsaydı ve King ve Queenie'nin de bir çocuğu olsaydı?"

"Daha yeni evlendiler." Viskimden bir yudum daha alıyorum. Queenie'nin son zamanlarda kaç kez bir aile kurmak istediğinden bahsettiğini düşünürsek, bu düşünce kesinlikle aklımdan geçti. O ve King'in kendi ailelerini kurmaya karar vermelerinin en kötü şey olacağını söyleyemem, tuhaflık seviyesi yüksek olsa bile.

Alex, "Evli bile değilsin ve bir bebeğin olacak," . "Farkındayım, teşekkürler." Ona kıllı göz küresini gösterdim.

"Biliyorsun bunu bir süre önce hepimiz söylemiştik." Rook kahvesinden bir yudum daha alır.

"Ne dedin?"

"Hanna'yla aranızdaki şu şey. Dürüst olmak gerekirse, ben hiç fark etmedim ama Lainey fark etti."

", bunu arayan biri varsa o da benim." Bishop göğsünü işaret ediyor ve sonra kollarını iki yana açıyor. "Lanet olası bir kahin gibiyim."

"Ne demek istiyorsun, bunu sen mi çağırdın? Sanırım hepimiz Hanna ve Jake'in takıldığını söyledik." Alex kollarını kavuşturuyor, sanki bu birdenbire bir tür yarışmaya dönüşmüş gibi. "Vi bunun ne kadar çılgınca olacağından bahsedip duruyordu, çünkü siz evlenirseniz Queenie ve King üvey kardeş olacaklar."

"Evet, bu ikisini düğünde yatak odasından çıkarken yakaladım, sonra da Queenie'nin doğum günü partisindeki özel odalardan birinde," diyor Bishop. "Birbirinize bu kadar yakın olmanız ve onları üvey kardeş yapmanızın yeterince berbat olduğunu düşünüyordum, ama şimdi bir de üvey kardeş paylaşıyorlar. Bu *senin* çocuğunu *onların* çocuğunun amcası yapar. Bunu bir saniye düşünün." Parmaklarını iki şakağına koyar ve "aklım başımdan gitti" der gibi bir el hareketi yapar.

Sessizlik takip eder. Ağır ve biraz garip olan türden.

Rook, "İşin iyi tarafı, eğer King ve Queenie'nin bir an önce çocukları olursa, onları birlikte büyütebilirsiniz" diyor.

Alex çenesini ovuşturur. "Bu-" "Sıçıp batırmak mı?" Bishop tedarik eder.

"Bana sorarsan gerçekten de havalı," diye savunmaya geçiyor Alex. "Yaş sadece bir sayıdır, dostum. Ve çocuklar seni genç tutar. En azından kalben. Baksana

Babamın Robbie ile olan ilişkisini. Altmış yaşını geçmiş olması ve Led Zeppelin ve Grateful Dead'i sevmesi önemli değil. Robbie ona bir tür dahi efendi gibi davranıyor. Babamla takılmaya bayılıyor. Büyükannesinin Harry Potter tarzı bir büyücü olduğuna inanıyor. Her neyse, demek istediğim, altmış yaşında olup da bir genç için hâlâ havalı olabilirsiniz. Ne kadar alışılmadık olsa da hâlâ gençsiniz ve pek çok insan kırklı yaşlarında aile kuruyor. Ve tonlarca desteğiniz olacak. Belki bu adam hariç." Alex başparmağıyla Bishop'a baktı. "Bırakın çocuklarımı, japon balığıma bakması için bile ona güvenmezdim."

Bishop, "Benim bir kedim var," diye belirtiyor.

"Dicken kardeşinle yaşıyor," diyor Rook.

"Ortak velayetimiz var."

"Bunu gerçekten düşünmemiştim. Yani, yeni yürümeye başlayan çocukların enerji talepleri hakkında çok düşündüm ama kızımın yanında bir çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olacağını düşünmedim."

"Ayrıca, tecrübenin avantajına sahipsiniz ve finansal ya da kariyer endişeleriniz yok. Alışılmadık aile durumunu aştığınızda, bunun hepiniz için gerçekten harika bir deneyim olma potansiyeline sahip olduğunu düşünüyorum" diye ekliyor Alex.

Bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. Gördüklerimin ötesinde King'in neler yaptığını bilen biri varsa da Bishop'tır. Bana bir şey söylemesini beklediğimden değil ama iğnelemelerin bir anlamı olmalı. "Hanna ve benim bir çift olarak birlikte olmamız fikri bir yana, King'in tüm bu olanlardan pek de heyecan duyduğunu sanmıyorum." Boynumun arkasını ovuyorum.

Alex, "Orada her şeyin daha iyi olduğunu düşünmüştüm," diyor.

"Bence bu onun için üstesinden gelinmesi gereken çok şey. Ben onun patronu ve kayınpederiyim. Ve şimdi Hanna ve ben birlikte çocuk sahibi oluyoruz. Biraz kafa karıştırıcı bir durum, eminim. Daha çok Hanna'yı nasıl etkileyeceği konusunda endişeliyim. Her neyse, eminim her şey yoluna girecektir." Bishop ya da Rook'u, King'in arkasından neler döndüğünü bana anlatmak zorunda hissedecekleri zor bir duruma sokmak istemiyorum.

Rook, "Belki de onunla oturup konuşmanız gerekiyordur," diye öneriyor.

"Evet. İyi görünüyordu, ama bana sözde hizmet verip vermediğinden emin değilim," diye cevap veriyorum.

"Son birkaç yılda neler yaşadığını bir düşünün. Kız kardeşinin annesi olduğunu öğrenir, GM'nin kızıyla evlenir. Şimdi onun

momster kayınpederinin çocuğuna hamile. Tüm çizgileri takip iyi, çoğundan daha iyi, ancak başarılı bir şekilde giymeye çalışmak için çok fazla şapka var. Belki de adamı biraz rahat bırakın," diyor Bishop.

Belki de King'le tekrar oturup, mesleki ya da başka herhangi bir düzeyde bir yankı bulmasından endişe etmeden ona şikayetlerini dile getirmesi için bir fırsat vermem gerekiyor gibi görünüyor.

Kapı zili çalıyor ve bu biraz rahatsız edici konuşma sona eriyor. Arkadaşların geri kalanı geldiğinde havuz evine gidip kâğıt oynamaya başlıyoruz. Hem Alex hem de Rook telefonlarını yüzüstü masaya koymuşlardı. Eskiden beni rahatsız ederdi ama şimdi neden yaptıklarını anlıyorum. Bishop yüzünü yukarıda tutuyor. Telefon her mesajla yanıp söndüğünde Stevie'nin onu terslediği bir görüntü belirliyor.

Hiç kimsenin kocası olmadım. Kimmie çekip gittikten sonra, benim ve Queenie'nin hayatına bizi tekrar terk etme ihtimali olan başka bir kadın sokma fikri akıl almaz görünüyordu. Ve sorumsuzca. Refahını düşündüğüm tek kadın Queenie ve kendi annem oldu. Annesi yanında olmadığı için kendini eksik hissetmesin diye odağımı elimden gelen en iyi baba olmaya kaydırdım. Ama şimdi düşünmem gereken Hanna ve bebeğimiz var. Ve onları sık sık düşündüğümü fark ettim. Öyle ki poker oyununa tam olarak odaklanamıyorum. Kızlarla nasıl olduğunu merak ediyorum. Yorulup yorulmadığını. Eğleniyor mu ve onu bu gece buraya gelmeye ikna edebilir miyim, böylece sabah uyandığımda kısa bir araba yolculuğu yerine yanımda olur.

Saat dokuz buçukta telefonuma bir mesaj geldi. Yoğun bir elin ortasındayız, o yüzden hemen bakmadım. Ama on beş saniye sonra Rook'un telefonu çalıyor, ardından Bishop'inki, sonra da Alex'inki. Ne zaman bir mesaj alsa, bir şarkının nakaratı çalıyor. "Every Breath You Take." Bunu yapanın karısı olduğuna inanmak zorundayım. Alex, ilk çıkmaya başladıklarında onu ne kadar çok takip ettiğiyle ilgili şaka yapıyor.

Rook telefonunun yüzünü yukarı çeviriyor ve Alex de öyle yapıyor. Ben de aynı şeyi yapamadan benimki çalıyor.

Bu Queenie.

Cevap düğmesine bastım. "Hey tatlım, , herşey yolunda mı?" "Hey.

Selam. Panik yapmanı istemiyorum-" Queenie'nin sesi titriyor.

"Siktir," diyor Alex.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Rook ve sandalyesini masadan geriye itiyor.

"Sorun ne? Ne oldu?" Rook'un, Bishop'un ve Alex'in yüzlerindeki panik ifadelerine bakıyorum.

"Hanna banyoda bayıldı. Kustu ve şu anda kramp giriyor. Onu hastaneye götüreceğiz. Bizimle orada buluşabilir misin?" Queenie soruyor.

"Hemen gidiyoruz." Rook anahtarlarını tutuyor ve diğer adamlar masadan uzaklaşıyor. "Hanna'yla birlikte misin? Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Veriyorum. Şu anda oldukça üzgün ama telefonu ona veriyorum. Hoparlör açık."

Benimkini hoparlörden çıkarıp kulağıma götürüyorum ve kendime Hanna'nın iyiliği için sakın kalmam gerektiğini hatırlatıyorum. "Selam tatlım, şu anda yanında olamadığım için üzgünüm ama ben de hastaneye gidiyorum."

Kelime olmayan ses çıkarıyor.

"Korktuğunu biliyorum ama bakalım doktorlar ne diyecek, tamam mı? Şimdiye kadar çok iyi gidiyorsun ve doktorlar da her şeyin gidişatından memnun, o yüzden gerekmeden önce sorun çıkarmayalım." Midem kasılıyor ve düğümleniyor, kendi endişem sesimi sabit tutmamı zorlaştırıyor.

"Sadece her şeyin yoluna girmesini istiyorum," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor.

"Biliyorum. Ben de Hanna." Ve bunda ciddiym. İkisinin de iyi olmasını düşündüğümünden çok daha fazla istiyorum çünkü bunun alternatifi yüzleşmek istediğim bir şey değil. Ya da düşünmek bile.

Hastaneye yirmi dakikalık yolculuk sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. O gelene kadar Hanna'yla telefonda konuşuyorum, bizden sadece birkaç dakika önce. Ve bağlantımızın kesildiği o kısa süre içinde aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Rook beni acil servisin kapısında bırakıyor ve Alex de benimle birlikte içeri giriyor, muhtemelen Hanna'yı ararken buldozerle yoluma devam etmemi engellemek için.

Resepsiyonda birinin bize nereye gideceğimizi söylemesini beklerken elini omzuma vuruyor. Kendimi hiperventilasyonun eşiğinde gibi hissediyorum. "Vi'nin ikizlerinde lekelenme vardı. Onu yatak istirahatine aldılar ve her şey yoluna girdi."

Bu güvenceyi olduğu gibi kabul etmek istiyorum ama karısı Hanna'dan on yaş daha genç. Ve Hanna daha önce düşük yaptı. Riskler çok daha yüksek, bir şeylerin ters gitme ihtimali çok daha fazla.

Violet koridordan koşarak geliyor. "Oh, Tanrı'ya şükür buradasın. Hanna'yı ultrasona aldılar ama seni beklediklerini biliyorlar. şu anda sana gerçekten ihtiyacı var." Ayağa fırlıyor ve yüzünü Alex'in çenesine yapıştırıyor, belki de yüzüne bir yumruk-öpücük kondurmak için, sonra da kolumdan tutup beni koridora doğru çekerken neredeyse ayağı takılıyor.

Ultrason kliniğine götürölürken hiçbir şeyi takip edemiyorum. Lainey ve Stevie kapının yanında bekliyorlar. Görevliye kim olduğumu söylüyorum ve koridorda odalardan birine yönlendiriliyorum. Görevli kapıyı çalıy ve burada olduğumu bildiriyor. Kapı açılıyor ve Queenie gözlerini kocaman açarak dışarı çıkıyor.

Bana kocaman, kısa bir sarılma verdi. "Hanna'nın sana ihtiyacı var. Ne olursa olsun hepimiz senin için buradayız."

Onu yanağından öpüyorum, odaya girerken garip bir uyuşukluk hali çöküyor üzerime. En kötüsüne hazırlanıyorum. Beynim yüksek viteste, Hanna bebeği kaybederse olası sonuçları düşünüyor. Bu düşünceleri kapatıyorum çünkü bana yardımcı olmayacaklar. Daha sonra kendimi kaybedebilirim ama Hanna'nın benim desteğime ihtiyacı var.

Yüzü solgun, yanakları gözyaşı lekeli. Ama beni görür görmez uzandı ve hemşirenin tansiyonunu ölçmeye çalışmasına rağmen ultrason masasından kalkmaya çalıştı.

Ona doğru koştum ve yüzünü avuçlarımla arasına aldım. "Ben buradayım. Yanındayım. Bunu birlikte atlatacağız. Üçümüz birden." Umarım bu bir yalan değildir. Hemşire bir dakikalığına tansiyonunu ölçmekten vazgeçiyor, ben de Hanna'yı sakinleştiriyor, panik halindeki nefes alışını yavaşlatması için onu cesaretlendiriyorum.

Söylediklerinin çoğu tutarsız, bu da sinir bozucu, ama bana bu bebeği ne kadar çok istediğini ve onu kaybetmek istemediğini söyleyip duruyor.

Sınavın izin verdikleri her bölümünde kalıyorum.

Üç saat ve birçok testten sonra doktor bize Hanna'nın gebelik hipertansiyonu ve kızları ziyarete gitmeden önce yeterince yemek yememesi nedeniyle bayıldığını söyledi.

Doktor modifiye yatak istirahati öneriyor ve Hanna'nın tansiyonunun çok yüksek olmadığından emin olmak için onu gece boyunca tutuyorlar ve istediğimizden daha erken doğuma girerse veya tansiyonunu kontrol altında tutamazlarsa bebeğin akciğerinin olgunlaşmasına yardımcı olmak için ona steroid veriyorlar. Doktorlar Queenie ve King'in odaya girmesine izin veriyor, ancak diğer herkes saatler önce mesajla bilgilendirme sözü verilerek evlerine gönderilmişti.

Queenie ve King'in sadece birkaç dakika kalmalarına izin verilir. King, Hanna'nın kulağına fısıldar, ona sarılırken yüzü endişe maskesine dönüşür ve sabah geri geleceğine söz verir.

Eve gitmek üzere ayrıldıklarında, yatağının yanındaki sandalyeye yerleşip elini elime alıyorum. "Uyuman gerek."

"Biliyorum. Sen de eve gidip biraz dinlenmelisin. Çok yorulmuş olmalısın. Öğleden sonra da takımın antrenmanı var."

"Bunların hepsini Alex halledecek. Sen kadar eve gitmiyorum." Parmaklarımızı birleştiriyorum ve başımı eğerek elinin arkasını öpüyorum.

"O sandalye uyumak için berbat bir yer."

"İstersem bana bir karyola getirirler." Alnındaki birkaç saç telini tarıyorum. Bitkin görünüyor, ki bu da çok kötü bir gün geçirdiği için mantıklı. "Dinle, bu ilişkiyi ve nereye gittiğini hâlâ çözmeye çalıştığımızı biliyorum ama yatak istirahatinde olman ve dinlenmen gerekirken o evde tek başına olman fikri hoşuma gitmiyor. Benimle kalmaya gelmeye ne dersin? Bebek doğduktan sonra tekrar değerlendirir ve ne durumda olduğumuza bakarız?" Onu bir karara zorlamak istemiyorum ama böyle bir şeyin olması ve onun yalnız kalması düşüncesi savunulamaz.

Birkaç saniye sessiz kalıyor, belki de düşünüp taşıyor. "Bence bu muhtemelen akıllıca bir plan."

Rahatlamış bir nefes veriyorum. "Sana bakmam için bana ihtiyacın olmadığını biliyorum ama her gün güvende ve iyi olduğundan emin olmak tansiyonumu düşürecek."

Kıkırdıyor ve kenetlenmiş ellerimizi karnına götürüp oraya yerleştiriyor. "Kesinlikle benimle aynı gemide olmanı istemiyorum." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bugün çok korktum, Jake."

"Ben de." Yüzünün hatlarını izliyorum, bu temas beni olduğu kadar onu da teselli ediyor. "Önümüzdeki on altı hafta boyunca stres seviyeni minimumda tutmaya çalışalım, tamam mı?"

"Tamam."

"Sen ve ben, Hanna. Bu işte beraberiz." Bu sözü bir öpücükle mühürlüyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Selfless Love

Hanna

Ertesi sabah, kimsenin ziyaret etmeye fırsat bulamayacağı kadar erken bir saatte hastaneden **taburcu oluyorum**. Jake beni evime götürüyor ve eşyalarımı toplarken beni yatırıyor. Sadece birkaç haftadır burada yaşıyorken bu evin boş durması saçma geliyor ama tek başıma yaşamanın ikimizin de yararına olmadığı konusunda hemfikirim.

Seattle'a ilk taşındığımda bağımsızlık ihtiyacı hissetmiş olsam da, buraya geldiğimden bu yana geçen haftalarda bunun Jake'in yanına taşınmaktan çok, işlerin çok hızlı değişmesinden ya da bunun ilişkimiz üzerinde yaratacağı baskıdan korkmamla ilgili olduğunu fark ettim. Kendimi hazır hissetmeden yakınlaşmaya zorlamak istemedim. Ya da onun hayatında bir rahatsızlık haline gelmek.

Jake sabırlı ve anlayışlı olduğunu kanıtladı, benim liderlik etmeme izin verdi, ki bu muhtemelen ona doğal gelmiyor. Destek almak bağımsızlığımı kaybetmem gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece güvenebileceğim insanlar olduğu anlamına geliyor.

Şifonyerimin en alt çekmecesine ulaştığımda doğruluyorum. "Oh, uh, şimdilik bunu bırakabilirsin."

"Emin misin? Bunun içinde senin rahat eşofmanların var gibi görünüyor?" Seattle'a ilk taşındığımda ondan çaldığım gri eşofman altını kaldırıyor ve kaşları çatılıyor. "Oh, hey şimdi." Bana yan gözle bakıyor. "Görünüşe göre senin zevk sandığını buldum."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama umursamazca omuz silkiyorum. "Ben ihtiyaçları olan bir kadıyım."

"Bu ihtiyaçlara aşinayım." Bakışları, ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar hissettiğim sıcak bir taramayla üzerimde geziniyor.

"O çekmeceyi kapatıp işine bakabilirsin, Jake." O çekmecenin içindekileri ve yaşayabileceğimiz onca eğlenceyi düşünmeme gerek yok.

"Bunları senin için paketlememi istemediğine emin misin? İhtiyaçlarının benden başka biri tarafından karşılanması gerekebilir diye?" Alt dudaklarını ovuşturuyor.

Parmağımla bir daire hareketi yapıyorum. "Bunu durdurmalısın."

"Neyi durduracaksın? Burada proaktif olmaya çalışıyorum, Hanna. Ve zevk sandığını paketlemek yapılacak akıllıca bir şey gibi görünüyor."

"Bu bölümde neyin makul olduğunu doktoruma sormam gerekiyor."

Jake'in kaşları birbirine yaklaştı. "Önümüzdeki dört ay boyunca orgazm olmadan duracak değilsin ya."

"Kalp atış hızımı yükseltiyor, bu da tansiyonumu yükseltiyor."

Kalçasını şifonyerime dayıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Seni tehlikeli bölgeye sokmamak için roket fırlatma yerine gölde kano gezintisi gibi olmasını sağlayabilirim. Ama doktorunu arayıp sınırlamaların neler olduğunu öğrenebiliriz, böylece ne olup ne olamayacağını biliriz." Telefonunu cebinden çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Doktorunu arıyorum."

"Şu anda mı?"

"Evet Hanna, hemen şimdi. Hemen öğrenebileceksek bir sonraki randevuna kadar beklemenin anlamı yok." Bir parmağını kaldırdı. "Merhaba, ben Jake Masterson. Ben Hanna Kingston'ın ortağım. Dr. Deloris'e Hanna'nın yatak istirahatiyle ilgili birkaç soru sorabileceğimi umuyordum, böylece onun ve bebek için neyin uygun olup olmadığını bilebilirim. Evet, kesinlikle bekleyebilirim."

"Sana inanamıyorum! Telefonu bana ver." Elimi uzattım.

"Sadece hoparlörü açarsan cevapları duyabilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Ver şunu."

Hoparlörü açtıktan sonra telefonu bana uzattı.

Üç dakika ve kıpkırmızı bir surattan sonra, seks yapmam için izin verildi. Sadece kirşlerden sallanan türden değil. Ve kalp atışlarımı 20'nin altında tutmaya çalışmalıyım.

Jake çekmeceyi tüm eğlenceli eşyalarımınla doldurmayı bitiriyor -onlar da kendi çantalarını alıyorlar- ve onun evine geri dönüyoruz.

Beni oturma odasındaki kanepeye oturttu. Sonra tüm kıyafetlerimi çıkarıp benim için kaldırıyor. Kıyafetlerimi kaldırmama izin verildiğinden eminim ama o mümkün olduğunca rahatlamam konusunda kararlı.

"Önümüzdeki dört ay boyunca hiçbir şey yapmamanızı beklemiyorum, ancak önümüzdeki birkaç gün boyunca kendinize karşı çok nazik olmanız gerektiğini düşünüyorum."

En azından." Jake kanepede yanıma oturdu.

"Bunu yapabilirim."

"King ve Queenie uğrayıp uğrayamayacaklarını soruyorlardı. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki." Dün gece Queenie'nin ödünü kopardığıma eminim. Her şeyin beni korkuttuğunu biliyorum.

Bir kez başını sallıyor ve parmakları kanepenin arkasına vuruyor.

Başımı yana eğiyorum. "Ne oldu? Bir şey söylemek ister gibi görünüyorsun."

"King ile ilişkinizin farklı olduğunu biliyorum ama ziyaretinin yaratabileceği stres konusunda endişelenmediğimi söyleyemem. Kendimi onun yerine koyamıyorum, anlamak ve haddimi aşmamak için elimden geleni yapıyorum ama sen ve bebeğin benim önceliğim olacaksınız. Her zaman."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Seni üzen bir şey olursa bana söyleyeceğine söz verir misin?" Dudağının iç kısmını çiğniyor. "Ya seni hastaneye geri dönmene neden olacak kadar strese sokarsa?"

"Bu ikiniz için de zor bir durum, değil mi? Sen onun patronusun, kayınpederisin ve şimdi onun ve benim hayatımda yeni bir rolün var. Ryan asla beni incitecek bir şey yapmaz."

"Kasten değil, hayır."

"Endişeni takdir ediyorum, Jake. Mümkün olduğunca seviyeli kalmaya çalışacağım. Ama oğlumla başa çıkabilirim. Hissettiği her şeyi hissetmeye hakkı var ve beni strese sokacak diye ona bunu yapamayacağını söylemeyeceğim. İstedğin şey adil değil. İkimize de inanmana ihtiyacım var." Muhtemelen bu durumun en zorlayıcı kısmı da bu. Çünkü karşımda çok değer verdiğim, çok güçlü, çok önemli iki adam var ve ikisi de üstlendikleri rolleri yönetmekte zorlanıyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu herkesten iyi bilirim. "Tamam. Geri çekiliyorum."

Gülüyorum ve dudaklarını şakağıma bastırıyor.

Kapı çalıyor ve cevap vermek için kalkıyor.

Ryan ve Queenie bir dakika sonra elleri yiyecek ve çiçeklerle dolu bir şekilde ortaya çıktılar. Dün gece Ryan'la iyi olduğuma sevindiğini söylemesi dışında pek konuşmadım.

Queenie eğildi ve bana nazıkçe sarıldı. "Nasıl hissediyorsun?" "Daha iyiyim, teşekkürler. Dün gece yanımda olduğun için çok teşekkür ederim."

"Olabildiğime sevindim." Ayağa kalktı ve Jake'e parlak bir gülümseme verdi. "Baba, mutfakta bana yardım edebilir misin? Harika bir şarküteri tabağı için tüm malzemeleri getirdim."

Jake benden, başparmaklarını ceplerine sokmuş, geride duran Ryan'bakıyor.

Jake yanağıma bir öpücük konduruyor ve "İkinize biraz zaman vereceğiz" diye mırıldanıyor.

Queenie kolunu onun koluna doluyor ve mutfağa doğru gözden kayboluyorlar. "Dün gece bizi epey korkuttun." Ryan elindeki çipi dürtüyor diliyle ön dişi.

"Kesinlikle en sevdiğim gün değildi." Yanımdaki yastığı okşuyorum.

Oturuyor ve kolunu omzuma doluyor. "Çok üzgünüm, Han. Gerektiği kadar destek olamadığımı biliyorum ve seni strese soktuğumu bildiğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Gestasyonel hipertansiyona yakalanmamın sebebi sen değilsin."

"Hayır, ama davranış biçimim kesinlikle yardımcı olmadı ve bunun için özür dilerim. Bunun Jake'le birlikte olmanızla hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Ya da bebek sahibi olmanızla. O harika bir adam ve sana çok değer veriyor, belki de tahmin ettiğimden daha fazla." Elimi elinin içine aldı. "Biliyor musun, ikinizin birlikte olması bir şok bile değildi. Yani, Queenie ilk günden beri bunu destekliyordu."

"Öyle mi?"

Ryan sırtlıyor ve başını sallıyor. "Oh evet. İkiniz ilk tanıştığınız andan itibaren bunu söyledi. Sende *bir zing* olduğunu söyledi. Sanırım onunla benim aramda da aynı şey var. Hani hiç uğraşmadan biriyle daha derin bir seviyede bağ kurarsınız ya? Sen ve Jake'de bu var. Mantıklı. Benzer geçmişleriniz var ve sevdiğiniz insanlar için en iyisini yapmak için bir şeylerden vazgeçmenin ne demek olduğunu anlıyorsunuz. Sanırım benim için kabullenmesi en zor olan şey de buydu."

"Sen bebekken senden bir şekilde vazgeçmek zorunda kaldığım için mi?" Bu uzun zamandır yapmamız gereken bir konuşmaydı ya da belki de bunu kabullenmek ve bazı şeyleri anlamak için zamana vardı.

"Queenie ve ben son zamanlarda bu konu hakkında çok konuşuyoruz. Buna sahip olmanı istemediğimden değil, çünkü istiyorum. Anne olmayı hak ediyorsun ve bu konuda harika olacaksın. Yani, ben farkında olmadan beni sen büyüttün. Ve bu benim için başa çıkması en zor olan kısım." Kalın kalın yutkunuyor, kendini toparlamak için bir an alıyor.

"Görüyorum Han, benim için vazgeçtiğin her şeyi. Üniversiteye gitmemek, birlikte film izleyebilmek için hafta sonları arkadaşlarıyla dışarı çıkmamak. Beni okuldan alan, hokey antrenmanına götüren hep sen oldun. Bunların hepsini fark ettim. Genç bir kız olduğumda bile, hayatıma bu kadar dahil olan bir ablam olduğu için çok şanslı olduğumu düşündüm."

"Büyük anların hiçbirini kaçırmak istemedim." O kadar kez ortaya çıkıp ona söylemek istemiştin ki. Ama bencilce davranmak istemedim. "Sanırım bir parçam hep biliyordu. Yaptığın küçük şeyler vardı. Bana her zaman Diş Perisi'nden notlar yazdığın gibi. Her şey için oradaydın. Bana yüzmeyi, paten kaymayı öğrettin, benimle sokak hokeyi oynadın. Ve hak ettiğin unvanı asla alamadın. Çünkü hak ettin, yani. Her zaman, her şey için oradaydın, tıpkı bir anne gibi." Yüz ifadesi acı dolu. "Bu kafamı karıştırıyor çünkü benim için olamadığın bu bebeğin annesi olmanı izleyeceğim, açıkça değil. Gerçekten bencilce davrandım ve sadece bunun beni nasıl etkileyeceğini düşündüm ve bunun için üzgünüm."

Tüm bunları ondan duymak acı verici ve zor olsa da, birçok açıdan tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Sanırım ikimiz de bunu kendi başımıza atlatmaya çalışıyorduk. Ve Ryan asla insanlara duygusal ya da başka türlü acı çektirmek istemez.

"Üzgün olmana gerek yok Ryan. Tüm bunların ne kadar zor olduğunu biliyorum. İkimiz için de." Elini sıkıyorum. "Ve bazen senin için zor olsa da sorun değil. Sadece zor olduğunda bana söylemeni istiyorum, böylece birlikte üstesinden gelebiliriz. Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Anneme karşı kendimi kaybettim ve bunun hormonlar yüzünden olduğunu söylemek isterdim ama bu büyük bir saçmalık olurdu. Bana gerçekten kıyamazsın bile çünkü hamileyim ve kendini suçlu hissedeceksin."

"Bize ilk söylediğinde verdiğim tepki yüzünden kendimi çok kötü hissettim. Queenie ve bana çıktığınızı falan söylemeye hazırdım ama sonra bebek bombasını patlattın ve... şey... üstesinden geldiğimi sandığım her şey yüzüme tokat gibi çarptı." İç çekiyor. "Queenie geçen hafta bana terapist arkadaşlarından birini ayarladı ve bir danışma kuruluna sahip olmak iyi oldu. Birlikte biriyle konuşmak konusunda ne hissedersen bilmiyorum ama belki bu senin de düşünebileceğin bir şeydir? Böylece ilişkimizdeki iletişimi açık tutmaya çalışabiliriz ve Queenie de ben patlayana kadar bir şeyleri içimde tuttuğum için bana kızmak zorunda kalmaz." Yanakları

pembeye dönüyor ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Ya da belki bilmek istemiyorum.

"Eğer birlikte biriyle konuşmak sana ve bana yardımcı olacaksa, o zaman yaparız."

Beni nazikçe kucakladı. Sözcükler olmadan bana çok daha iyi bir yerde olduğumuzu söyleyen türden. "Seni seviyorum, Momster."

"Ben de seni seviyorum, Ry-ry. Kendi bebeğin olduğunda bile her zaman benim bebeğim olacaksın."

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evim Güzel Evim Hanna

Her ne kadar haftada birkaç geceyi birbirimizin evinde geçiriyor olsak da Jake'in evine taşındığımda bir alışma dönemi olmasını **BEKLİYORUM**. Birbirimizin rutinlerine ve alışkanlıklarına alışmak dışında, oldukça sorunsuz.

Jake birlikte yaşaması kolay bir adam. Düzenli, tertipli ve gerçekten şikayet edebileceğim tek şey çoraplarını sık sık evin etrafında rastgele yerlerde bırakması. Görünüşe göre çabuk ısınıyor ve bu olduğunda çorapları çıkıyor.

Akşamları benimle birlikte oturabilmek için kanepeye geçtiğinden beri pek kullanmadığı yatağının üzerine atmaya başladım.

Bana bir kase ambrosia salatası uzatıyor - annemin ben çocukken yaptığı ve çok sevdiğim için ergenlik çağında mükemmelleştirdiğim bir şey. Tıpkı Ryan'a hamileyken olduğu gibi şimdi de yemeye doyamıyorum. Hamileliğimin son üç ayında süt ürünlerine karşı olan isteksizliğim azaldığı için çok minnettarım.

Jake yanımdaki kanepeye çöküyor ve beklendiği gibi ayağını sehpa dayayıp çoraplarını çıkararak yere bırakıyor.

Bir parça ananası mızrakla koparıyorum ve bir mini lokumu kâsenin etrafında kovalıyorum. "Bir fikrim var."

"Çoraplarım için her odaya bir çamaşır sepeti bırakmak da dahilse, ben varım."

Gözlerimi devirip sırtıyorum ama ona yan gözle bakıyorum. "Biliyor musun, eğer gerçekten daha hızlı soğumak istiyorsan, çorapların yerine tişörtünü çıkarabilirsin."

"Sadece baba vücuduma bakmak istiyorsun." Elini karın kaslarının üzerinde gezdiriyor. O da benimle birlikte birkaç kilo aldı, muhtemelen çikolatalı puding ve çikolatalı her şeye düşkün olduğum için. Yarım kiloya düştüm-

ve hastaneye gittiğimden beri modifiye yatak istirahatindeyim. Bu da çok fazla boş zamanım olduğu anlamına geliyor ve büyük bir kısmını kolay ama lezzetli yemekler yaparak geçirdim. Tabii ki oturarak.

Ama benim göbeğim şişmişken, onunki hala çoğunlukla dört paket.

"Evet, öyle." Ağzıma bir mandalina dilimi attım. "Tabii ki seni süzmek istiyorum."

Bana öyle bir sırtıyor ki belden aşağı her yerim kasılıyor. Hormonlarım şu anda saçma sapan. Ama bir ev kadar büyüğüm ve bebek doğana kadar seks masadan kalktı. Seks yapmak istemediğimden değil, doktorum orgazmın kan basıncımı çok yükselteceğinden endişe ettiği için. Otuz sekiz haftalıkken indüksiyon planlanıyor. Ama buna daha bir hafta var.

"Ama o zaman gömleklerim de her yere dağılırdı."

"Çorapların her yerde değil, tam şuradalar. Muhtemelen bir çorap yüklemesi yapacak kadar var." Dudaklarımı çatalın etrafına kapatmadan önce çatalla şezlongunu işaret ediyorum.

"Kahretsin. Yani vur." Parmakları gömleğimin eteğini buluyor ve göbeğimin yaklaşık altı santimi ortaya çıkana kadar kaldırıyor. Eğilip dudaklarını tenime bastırıyor ve fısıldıyor, "Üzgünüm, küçük adam. Küfür etmek istememiştim."

Sanki babasının onunla konuştuğunu duyabiliyormuş gibi, bir yumruk ya da dirsek karnımın üzerinde hareket ediyor. Geçtiğimiz hafta boyunca ara ara Braxton Hicks kasılmaları yaşadım. Ryan iki hafta erken doğdu ve daha büyük olması, bu küçük adamın da doğum tarihinden önce ortaya çıkma olasılığının daha yüksek olduğu anlamına geliyor.

Karnımı okşarken parmaklarımı Jake'in saçlarında gezdirebilmek için kâsemi bir kenara bırakıyorum. Geçtiğimiz aylarda inanılmazdı ve karşılıklı bir çekim olarak başlayan şey değişti. Özellikle de korktuğumuzdan ve buraya taşındığımdan beri. Bebek olsun ya da olmasın, aramızda özel bir şey olduğu gerçeğini kabullenmem için gereken buydu. Ve hamileliğimin son aylarında ilişkimize gelişmesi için hak ettiği şansı verseydik hepimiz için çok daha kolay olurdu.

O benim sırdaşım, en büyük destekçim ve en iyi arkadaşım oldu. Düşünceli, nazik ve şefkatli. İş hayatında azimli, yoğun ve sorumluluk sahibi. İnanılmaz, özenli bir sevgili ve eş. Ve bu çocuğu onunla birlikte büyütmek için sabırsızlanıyorum, çünkü onun ne kadar olağanüstü bir baba olduğunu zaten biliyorum.

Ertesi gece Seattle'da bir maç var. Bazen kızlarla birlikte maçlara gidiyorum ama ben bu kadar uzaktayken üç saat boyunca o koltuklardan birinde oturmak zor oluyor. Ve sürekli işim geliyor, bu yüzden tekrar gidebilmek için bebek doğana kadar beklemem gerekecek.

Bu gece Queenie bana eşlik ediyor. Jake kapıdan çıkarken geldi.

"Telefonum sürekli yanımda olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa ara." Elini karnıma koyuyor ama yorumu Queenie'ye yöneltiyor.

Ellerimi takım elbise ceketinin yakalarında gezdiriyor ve kravatını düzeltiyorum. "İyi olacağız. Git işini yap."

"Benim işim her şeyden önce senin ve JJ'in rahat ettiğinizden emin olmak." Dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor.

"Biz iyiyiz. Queenie de yanımda. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Onu kapıdan gönderdim ve Queenie ile maçı izlemek için yerleştik.

"Nasıl hissediyorsun? Sana bir şey getireyim mi?" Queenie kanepenin diğer ucunda oturmuş, bebek için hazırladığı cep telefonu için keçeden hayvanlar dikeyor.

"Ben iyiyim." Rahat etmeye çalışarak yer değıştiriyorum ama belim bütün gün ağrıyor. Muhtemelen Jake benim için daha fazla meyve almaya gittiğinde hızlıca süpürdüğüm içindir. Son birkaç gündür yediğim tek şey bu.

"Emin misin? Yüzünü ekşitip duruyorsun. Çamaşırları şezlongdan kaldırmamı ve oraya oturmanı ister misin?"

"Onlar babanın kirli orapları."

Queenie'nin burnu kırışır. "Ciddi olamazsın."

"Kesinlikle öyleyim." JJ takla atıyormuş gibi hissettiğimde karnımı ovuyorum. "Hareket ediyor, hissetmek ister misin?"

"Oh! Evet!" Queenie kanepeye doğru kayıyor ve JJ daracık odasında bir tur daha atarken elini tutup karnımın üzerine koyuyorum. "İçeride gerçekten hareket ediyor, değıl mi?"

"Bu onun günün en aktif olduğı zamanı." Karnımı okşuyorum. "Fazla uzun , küçük adam." Karnıma vuran keskin acıyla irkiliyorum.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Son zamanlarda çok fazla Braxton Hicks var. Ve bir ton meyve yiyorum, bu da bir şey oldu."

Tuvalete gitmek zorunda kalmadan önce ilk dersin sonuna kadar gelmeyi başarıyorum. Kapıyı kapatmadan önce bir sıcaklık fışkırması beni duraklatıyor. Bir an için altıma işediğimi sanıyorum, ta ki işemediğimi fark edene kadar.

"Oh, kahretsin." Gri eşofmanımın kasıklarının kararmasını izliyorum.

Ryan'ı doğurduğumda her şey çok hızlı gelişti. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı. Bir ebem vardı ve evde doğum planlamıştık. Bugünlerde olduğu kadar yaygın olmayan bir şeydi bu. Ailem hamile olduğumu bilen insan sayısını sınırlamak istemişti. Makat ve onu döndürmek zaman almıştı. Rahat değildi ve epidural almamıştım ama ilk kasılmamdan sonraki dört saat içinde onu kucağıma almıştım.

"Queenie! Yardım edebilir misin?"

Koridorda koştuğunu duyabiliyorum. İlk kasılma banyonun kapısı uçarak açılıyor. Hafif ama kendimi sabitlemek için makyaj masasının kenarına tutunuyorum.

"Aman Tanrım. Zamanı geldi mi?" Geniş gözleri ıslak terlerime kayıyor. "Vakit geldi!"

Başımı salladım. "geldi."

Çırpınıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Oturmak ister misin? Çantayı almam lazım. Hastaneye gitmeliyiz. Babamı aramam lazım."

Elimi kaldırıyorum ve gülümsüyorum. "Nefes al, Queenie. Bebek önümüzdeki beş dakika içinde gelmeyecek."

"Tamam. Tamam. Özür dilerim. Benim sana destek olmam gerekiyordu, tam tersi değil."

"Dürüst olmak gerekirse, ben bunu daha önce yaptım ama sen ."

Derin bir nefes alıyor ve kendini toparlayarak yavaş bir nefes veriyor. "Önce ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana telefonumu getirip arabayı çalıştırabilir misin?"

"Evet. Kesinlikle." Koridorda aceleyle ilerliyor ve birkaç saniye sonra elinde telefonuyla yeniden ortaya çıkıyor.

"Çantam boş odadaki yatağın üstünde duruyor. Benim için onu alabilir misin lütfen?" Taşındığımdan beri belki birkaç kez orada uyudum. Çoğunlukla rahatsız olduğumda ve gecenin bir yarısı kızgın bir deniz aygırı gibi çırpındığımda ve Jake'i uyanık tutmak istemediğimde.

O gecelerde bile, genellikle boş odada bir saat geçiriyorum ve kaçınılmaz olarak tuvalete bir kez daha gitmem gerektiğinde yatağıma geri dönüyorum.

"Evet. Sana yeni bir pantolon getireyim mi?"

"Bir dakika içinde hallederim."

Kapalı klozet kapağına oturuyorum ve henüz tuvaleti kullanmadığımı hatırlıyorum. Hastaneye gitmeden önce bunu yapmam gerekecek. Ama önce Jake'i aramalıyım.

Bir dakika önce mesaj atıp nasıl olduğumu sordu.

Yanlışlıkla FaceTime düğmesine bastım ama artık geri dönmek için çok geç.

Yakışıklı yüzü küçük ekranda beliriyor, çatık kaşları şimdiden kaşlarını süslüyor. "Hey, bebeğim, her şey yolunda mı?"

Üzerime bir sakinlik çöküyor, bunu son yaptığımdan çok farklı. Bir ortağım var, her fırsatta yanımda duracak ve bu çocuğu tıpkı benim gibi tüm kalbiyle sevecek biri. "Her şey yolunda."

Bakışları çevreme kayıyor. "Emin misin?"

"Olumlu, ama hastaneye gitmelisin çünkü önümüzdeki birkaç saat içinde bir bebeğimiz olacağından eminim."

"dilerim, ne dediniz? Hiçbir şey duyamıyorum." Arenanın çok gürültülü. Telefonun hareketinden yürüdüğünü anlayabiliyorum ve sonra birden sessiz ve karanlık oluyor. Bir saniye sonra ışık geldi.

"Malzeme dolabında mısın?"

Etrafına bakınıyor. "Öyle görünüyor."

"Tamam! Çantan bende. Şifonyerde hiç pantolon yok." Queenie'nin sırtışı bana *çekmeceyi* bulduğunu söylüyor.

"Çantan mı? Neler oluyor? Doğum mu yapıyorsun? Zamanı geldi mi?" Jake'in gözleri aniden kocaman oldu.

"geldi," diyorum ona.

"Gelecek haftaya kadar oturması gerekiyor." Ses tonunda endişe var. Hamilelik boyunca yaşadığımız onca şeyden sonra bu anlaşılabilir bir durum.

"Sanırım başka planları var." Karnımı ovuyorum. "Sorun yok, Jake. O iyi olacak." Doktorum şu anda güvende olduğumuzu ve JJ planladığımızdan daha erken gelse bile doğum için güvende olduğumu söyledi. Buraya kadar gelebildiğimize ve bundan sonra ne olursa olsun üstesinden gelebileceğimize güvenmeliyim.

Jake parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Eve gelip seni alayım mı?"

"Bizimle hastanede buluşsan daha iyi olur." Başka bir kasılma daha başlayınca irkiliyorum. Bu öncekinden daha güçlüydü. "Bunun ne kadar hızlı gideceğini bilmiyorum."

"Kahretsin. Tamam. Ben gidiyorum. Yakında görüşürüz." Tekrar harekete geçiyor, koşarken telefonu titriyor.

"Biz de şimdi gidiyoruz."

Görüşmeyi sonlandırmak

üzereydim. "Hanna?"

"Evet."

"I..." Ağzını kapatıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Dikkatli sür, lütfen."

"Tabii ki. Sen de öyle."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum, banyoyu kullanıyorum ve kuru iç çamaşırlarımı ve eşofmanlarımı giyiyorum. Queenie çantamı omuzluyor ve ben de ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokup ceketimi giyiyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açıyor ve ikimiz de kısa süre duruyoruz.

"Şaka yapıyor olmalısın." Queenie'nin yanakları . "Ne zamandan beri kar yağıyor?" diye sordum.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim." Koluma girdi ve kaygan araba yolundan geçtik. "Şubat neden hep böyle öngörülemez olmak zorunda?"

En azından yeni ve lastikleri iyi olan SUV aracım var. Ne yazık ki Seattle, Orta Batı ya da Kuzey Kutbu'na yakın eyaletler gibi değil.

Ülkenin diğer tarafındaki Kanada sınırı kar yağışına alışık. Hastaneye gitmek normalde yirmi dakika sürer, ancak bir santimlik beyaz madde sayesinde saatte on mil hızla sürünerek ilerliyoruz. Küçük bir kar parçasının bütün bir şehri felç edebilmesi aklımı başımdan alıyor.

Ve kasılmalar birbirine yaklaşıyor. Ve güçleniyor. Çok daha güçlü.

"Nasıl gidiyor?" Queenie direksiyonu sıkıca kavlıyor. Ayrıca koltukta öne doğru eğiliyor ve silecekler saniyede on bir milyon mil hızla çalışıyor.

Elli metre ilerideki ışık sarıya döner ve kadın ayağını gazdan çekip frene basar. Arka lastikler tekrar çekiş gücü bulmadan önce bir an için patinaj yapıyor. Araba durduğunda ve karşı yönden gelen araba gibi kavşağa doğru kaymayı başaramadığında ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Araba rotasını değiştirdi ve bize doğru gelmeye başladı. Sürücünün yüzündeki paniği görebiliyorum. Genç bir adam. En iyi ihtimalle yirmili yaşların başında. Direksiyonu çeviriyor ve savruluyor.

Queenie ve ben çarpışmaya hazırlanırken arka tampon bize doğru kayıyor ve neredeyse SUV'nin önüne çarpıyor ama bizi sadece birkaç santimle ıskalamayı başarıyor.

Hem Queenie hem de ben rahat bir nefes daha aldık.

Ne yazık ki, sol şeritten gelen araç ne olduğunu göremiyor ve ikisi çarpışıyor. Neyse ki ikisi de kötü hava koşulları nedeniyle özellikle hızlı gitmiyor, bu yüzden bir çamurluk kazası gibi görünüyor, ancak tüm kavşak tıkalı ve şu anda üç taraftan sıkışmış durumdayız.

"Kahretsin. Lanet olsun. Bu bir karmaşa! Sen iyi misin?"

Queenie bana doğru uzanıyor, ben bir elimi ön panele koyup kolçağı kavıyorum, bir başka büyük kasılma içimde yuvarlanırken inleyerek nefes alıyorum. Bu kasılmanın geçmesi tam otuz saniye sürüyor.

"Dörtlüleri yakıp cipi park etmelisin çünkü bir süre daha bir yere gideceğimizi sanmıyorum. Sonra 911'i ara. Ben Jake'i arayıp nerede olduğumuzu söyleyeceğim."

"Tamam. Bunu yapabilirim." Cipi park eder. Telefonu ön konsoldaki yuvasına yerleştirdi. Hastaneye daha on dakika var, üstelik kavşağı kapatan bir kaza ya da kar yokken. Şu anda beş araba birbirine karışmış durumda ve bir sürü insan birbirine bağırıyor.

Telefonumu açmam iki denememi alıyor. Arabamda doğum yapmak ideal değil. Kaza olmuş bir kavşakta doğum yapmak daha da ideal değil.

Jake'i aradım, bu sefer ses var görüntü yok.

"Hey, bebeğim. Kar yüzünden hastaneye gitmem çok uzun sürüyor. Otobandayım ama burada sürünerek ilerliyoruz. Görünüşe göre hala yirmi dakika uzaktayım. Daha varmadınız mı? Yollar nasıl?"

"Bir sonraki çıkışınız nedir?" Olay yerini inceliyorum ve ön saate bakıyorum. Bu kasılmaları zamanlamaya başlamalıyım.

"Her şey yolunda mı?"

"Bir kavşakta sıkıştık. Sıkı tutunun. Kasılma." Dişlerimi sıkıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum.

"Hanna? Ne haltlar burada? ?" "Baba, bir kaza oldu," diyor Queenie.

"Kaza mı geçirdin?" Sesindeki paniği duyuyorum.

"Hayır. Biz iyiyiz. Bir kaza oldu ama biz karışmadık. Kavşağı kapatıyorlar, bu yüzden etraflarından dolaşamıyoruz. Başka bir yol deneyip denemeyeceğimi bilmiyorum." Queenie bana baktı, kararsızlığı belliydi.

Başımı salladım. "Hayır. Yapma bunu. Bebek doğmadan önce hastaneye varabilecek miyiz bilmiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bebeğim, Bu İnişli Çıkışlı Bir Yol Jake

Oğlumun doğumunu kaçırmamın imkanı yok. İlk seferinde neredeyse kaçıırıyordum. Bu bir daha olmayacak. Queenie bana hangi kavşakta olduklarını söyledi ve ben de otoyoldan çıktım. Bulundukları yere sadece on dakika uzaklıktayım ama insanlar aptal gibi araba kullanıyor ve ben de bir yandan dikkatli olmaya çalışırken bir yandan da oğlum dünyaya gelmeden önce oraya varmaya çalışıyorum.

Görüntülü sohbete geçmek istiyorum ama Hanna dikkatimin onunla yol arasında bölünmesini istemiyor. Bunu anlıyorum ama yine de.

Birkaç dakika sonra, telefonda siren seslerinin geldiğini duyuyorum.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Ambulans geldi, itfaiye ve polis de burada."

Queenie, "Birine işaret verip yardım alıp alamayacağımıza bakacağım," diyor.

"İyi plan," diyor Hanna bir başka kasılma olduğunu tahmin ettiğim bir sesle. "Yine epidural alamayacağıma inanamıyorum." Yüksek sesle inliyor.

"Birkaç dakika içinde orada olacağım, tamam mı? O kadar uzun süre dayanabilir misin?"

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım ama bu adam büyük bir şekilde ayrılmak istiyor gibi hissediyorum."

Kazanın olduğu yere bir blok kadar yaklaştım ama barikatlar kurulmuştu ve Hanna'ya araçla ulaşmam engellenmişti. Bir pislik gibi park ettim ve yolun geri kalanını koşarak ona ulaştım.

Ben olay yerine ulaştığımda sağlık görevlileri onu cipten ambulansın arkasına taşıma işlemini sürdürüyorlardı. "Hey! Bu benim kız arkadaşım," diye bağıriyorum. "Baba, Tanrı'ya şükür zamanında geldin!" Queenie bana sarılıyor ve sonra beni ambulansa doğru itiyor. "Seninle ambulansa buluşuruz.

hastane."

Hanna babası olduğumu ve beni kesinlikle yanında istediğini söyleyince bir görevli bana elini uzatıyor. Sonra sirenler çalarak ve ışıklar yanıp sönererek hastaneye doğru yola çıktık.

"Gelebilmene çok sevindim." Elimi sıkıyor ve sıcak gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüşüyor, parmaklarım kırılacakmış gibi hissedene kadar sıkıyor.

"kaçırmazdım." Terli alnından öpüyorum. "Ben buradayım. Yanındayım."

"Bu sefer gerçekten epidural istedim," diyor dişlerini sıkarak.

"Sende bu var. Sadece nefes al."

"Senin için söylemesi kolay. Vajinandan bir karpuz çıkarmıyorsun." Bir an gülümsüyor ve sonra tekrar inliyor.

"Bunu sana yaptığım için özür dilerim." Elimi stres oyuncacı olarak kullanmasına izin verdim.

"Yapmayacağım. Seattle'daki korkunç bir kar fırtınasında bebek sahibi olmayı hayal edebileceğim başka kimse yok."

Hastaneye vardığımızda kasılmalar üst geliyordu. Biri bitmeden diğeri başlıyor. Doktor kapıda bizi bekliyor, biz de aceleyle koridora çıkıyoruz.

Elimi yüzüncü kez ezmeye çalışırken ona "Sen bir baş belasısın Hanna," diyorum. "Güzel bir baş belası."

"Muhtemelen berbat
görünüyorumdur." "Sadece seksi,
dağınıklık hariç."

"Yalancının tekisin Jake, ama yine de seni
seviyorum." Bir kasılma daha boyunca nefes alıyor.

Ne söylediğinin farkında mı bilmiyorum. Ona daha önce de aynı şeyi söylemek istedim ama bu sözleri ilk kez telefonda söylemek istemedim.

"Hiç de yalancı değilim ve ben de seni seviyorum." Elinin arkasını öpüyorum ve bakışları benimkilere kayıyor, gözleri biraz parlıyor.

Bir an için gülümsüyor ama gülümsemesi hızla acılı bir şeye dönüşüyor. "Bu bebek şimdi geliyor," diyor doktora.

İkınma başlamadan önce doğum odasına zar zor girebildik.

Yanında durup ona harika bir iş çıkardığını söylüyorum. Çıkarmaya devam ettiği vahşi seslere ve her kasılmada yatak parmaklıklarını sıkıca kavrayışına bakılırsa, doğum yapmak hiç de kolay değil. İyi ki

Bu sefer en zor kısım bittiğinde, en sonda gelmek yerine deneyim için buradayım. "Oğlumuzla tanıştıktan hemen sonra sana fıstıklı parfe getireceğim."

Gülüyor ve sonra homurdanıyor. "Beni güldürmeyi kes! Lanet olası bir bebeği dışarı itmeye çalışıyorum."

"Ve çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Bu lanet çocuk ne kadar büyük?" Tekrar yere yığıldı. "Doktor, beni dickerken iyi iş çıkarsan iyi ."

"Söz veriyorum, eskisi kadar iyi olmanı sağlayacağım" diye teminat veriyor doktoru. "Daha iyi olursun yoksa Yelp'te sana kötü bir yorum yaparım," diye yakınıyor ama

Gülümsüyor. En azından tekrar ıkmak zorunda kalana kadar. "Hadi evlat, bitirelim şu işi. Bu işin sonunda beni üzerinde adım yazan bir fıstık ezmeli parfe bekliyor. Baban öyle söyledi," diye homurdanıyor, sonra bana dönüyor. "Beni acıktırdığın için teşekkürler."

"Sana kaşıkla bile yediririm."

"Çok romantiksin."

"Hey." Doktor parmaklarını şıklatır. "Birbirinizle flört etmek yerine odaklanmanızı istiyorum."

Hanna dikkatini tekrar doktora yöneltir.

"Bir sonraki kasılmada bir kez daha ıkın, tamam mı?"

"Tamam." Yatağın korkuluklarını kavırıyor.

Elimi uzatırdım ama buradan alçılı olarak ayrılmak istemiyorum. Kasılma başlar başlamaz Hanna kendini yere bırakıyor.

"Ve kafa çıktı! Bana başka bir tane ver."

İki kez daha ıkındıktan ve bana ciddi küfürler ettikten sonra oğlumuz doğdu.

Küçük çığlığı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Hanna'nın göğsüne yatırmadan önce onu temizliyorlar. Hanna'nın gözleri onun minik, mükemmel yüzüne bakarken şaşkınlık ve gözyaşlarıyla doluyor.

"Selam benim güzel oğlum. Fırtına gibi , değil mi?" İki damla gözyaşı yanaklarından süzülürken bakışları benimkilere yöneliyor. "Başardık."

Onları fırçalıyorum. "Hepsi sendin, bebeğim. Ben sadece gezmek için geldim." "Buraya gel." Boştaki eliyle kravatımı tutuyor.

Hâlâ takım elbise giyiyorum. Dudaklarıyla buluşmak için eğildim. Öpücük yumuşak ve kalıcı. Göğsünden gelen hoşnutsuz çığlık ikimizin de gülümsemesine ve benim geri çekilmeme neden oluyor.

"Merhaba küçük adam, sonunda burada olmana sevindim."

Onu dikkatle kollarımın arasına alıyorum, ne kadar küçük olduğuna ve kalbimin şimdiden ne kadar dolu hissettiğine hayret ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ebeveynlik, İkinci Tur

Hanna

Doğumundan yirmi dört saat sonra Jacob Storm Masterson'ı eve götürüyoruz.

Tuhaf isimlerden vazgeçmek buraya kadarmış. Ama oğlumuzun adının bir kar fırtınasının ortasında dünyaya geldiği gerçeğinden sonra verilmesi uygun görünüyordu. Seattle'da.

Jake'in evinde yaşamaya devam etmenin benim için en mantıklısı olduğuna karar verdik. O da ben ebeveyn olmanın hiçbir kısmını kaçırmak istemiyoruz. Ryan'la geçirdiğim ilk birkaç hafta dışında hiç emzirme şansım olmadı ve bu sefer yapabilirsem hepsini yapmak istiyorum.

Ortak ebeveynlik tamamen farklı bir deneyim. Ve Jake tamamen kendini kaptırmış bir baba. Bebek odasını hazırlarken, beşiği yatak odasına taşıdım, böylece JJ ilk kısa süre için yakın olabilirdi. Jake'in rahat bir uyku çekebilmesi için boş odada uyumayı teklif ettim ama Jake geceleri beni yanında istiyor. Ben de yanında olmak istiyorum.

Şu anda kanepede oturmuş, JJ'i besledikten sonra geçiriyorum. Bir geçirti çıkartıyor ve aynı anda arka taraftan daha az hassas bir ses daha geliyor. Şezlongun altında kayıp çoraplarını aramakla meşgul olan Jake tek kaşını kaldırarak bana doğru dönüyor.

"Görünüşe göre birinin bezinin değişmesi gerekiyor."

"Ve muhtemelen bir banyo." Emzirme yastığını kenara çekiyorum ve kendimi koltuktan kaldırıyorum.

"Yardım edebilirim," diyor Jake.

"Ben hallederim. Çorap bulma görevine devam et." İşin iyi tarafı, Jake'in çorapları siyah, gri ya da çizgili, bu yüzden bir tanesi kaybolursa bile çok önemli değil.

"Çoraplar bekleyebilir. Yardım etmek isterim." Jake etrafımda dolanıyor ve koridordan çocuk odasına doğru koşarken beni yanağımdan öpüyor.

Ben oraya gittiğimde, mendilleri çıkarmıştı.

"Henüz bebek bezi değiştirmedim. Ve uzun zaman oldu, bu yüzden ellerimi kirletmenin zamanı geldi diye düşündüm." Aynı anda hem parmaklarını hem de kaşlarını oynatıyor.

JJ'i nazikçe alt değiştirme masasına yatırıyorum ve Jake tulumunu çözmeye başlıyor. Bir adım geri çekilip çinko kremi ve yüz bezini çıkarmasına izin veriyorum.

Jake, JJ'in bacaklarını ayaklı tulumdan yavaşça çekerken yüzünü buruşturur. "Görünüşe göre bir patlamamız var."

"Banyo ya da derinlemesine temizlik gerektiren türden mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, banyoya gerek yok, sadece sağ tarafta bir sızıntı var." Tulumunu tamamen çıkarıyor ve bir kenara koyuyor. Sonra JJ'in minik ayaklarını sağ elinin parmakları arasına alıyor ve sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor. "Silin lütfen."

Sırıtırıyorum ve dağıtıcıdan bir tane çekiyorum. Isıtıcısı ve her şeyi var. Jake bezin dış tarafındaki sızıntıyı temizledikten sonra bezin yapışkanını dikkatlice sıyrıyor ve tüm bu süre boyunca JJ ile konuşuyor.

"şu haline bak, seni küçük kokuşmuş, daha kapıdan girer girmez ortalığı karıştırıyorsun. Bu gelecek şeylerin bir işareti mi?"

"Birkaç bezi ıslatacağım." Eğer bezin kenarından sızıyorsa, oldukça büyük bir karmaşa olabilir.

"Elbette." Jake'in dikkati JJ'e odaklanmıştır.

Parmaklarımı geniş sırtında gezdirip banyoda kayboluyorum. Sıcak suyu açıp ılınmasını bekledikten sonra üç bezi ıslatıp sıkıyorum ve yatak odasına dönüyorum. Jake, JJ'in minik poposunu ve sırtını neredeyse kürek kemiklerine kadar silerken dili dışarı fırlıyor. "Vay canına, dostum, bu ciddi bir erişim."

Bebek bezi sarıldı ve kenara konuldu. Jake'in baba oluşunu izlerken kalbim kabarıyor ve vücudumun diğer kısımları karıncalanmaya başlıyor.

JJ dokuz kilodan fazla olduğu için hala hassas bir vajinaya sahibim ve belimin altında iyileşmekte olan dikişler var, bu yüzden bu karıncalanmalar yapabileceğim bir şey değil. Jake'in kibarlığı ona hamile olduğumu söylediğimden beri düzenli olarak yaşadığım bir şey ama onu oğlumuzla görmek, onunla ilgilenmek... beni duygulandırıyor. Ve her ikisine de her gečen gün daha fazla aşık olmamak mümkün değil. Queenie'nin onun için ne kadar zor olduğunu ve benim Ryan'la ne kadar çok şey kaçırdığımı bilmek, ikimizin de JJ'e ve birbirimize daha fazla değer vermemizi sağlıyor.

JJ'in poposunu alt değiştirme pedine indiriyor ve kirli bezle birlikte biriken küçük dağın üzerine bir mendil daha atıyor. JJ ayaklarını sarsaka tekmeliyor ve ciyak ciyak sesler çıkartıyor.

"şimdi mücevherleri temizlemeliyiz, dostum."

Bu konuda yardımcı olması için ona bir el bezi vermek ve çok fazla sallanmaya başladığı için JJ'in işini örtmek niyetiyle odayı geçiyor, ama zamanında yetişemiyorum.

Jake tam JJ'e dönerken, Jake içiyor. Ve Jake'in n koluna geldi. "Ah, kahretsin!" Jake hızlı davranıp elindeki mendille JJ'in küçük yangın hortumunu kapatır ama artık çok geçtir.

Kıkırdıyorum. "Sanırım şimdi ikinizin de banyoya ihtiyaı var, ha?" JJ ığlık atıyor, muhtemelen ışlandığı için mutlu değil.

"Bunun inanamıyorum."

"Yangın hortumunu her zaman aşağıya doğrultun ve yapamadığınızda her zaman kapalı tutun." Gz kırıyorum ve Jake'i yoldan çekiyor. "Neden sen banyoyu hazırlamıyorsun, ben de burayı bitireyim?"

Jake tişörtünü kafasına geçirdi ve n kolunu sildi. "Kendimi yeniden aylak gibi hissediyorum."

Bir elimi onun sıcak, çıplak göğsüne koyuyorum. "Uzun zaman oldu. Ve son seferinde ateş hortumlarıyla mücadele etmiyordun, bu yüzden acemi hataları yapman sorun değil."

Gri eşofmanının kasıklarını işaret ediyor. "Evet ama bende yangın hortumu var.

Serbest ve zgr olduklarında neler olduğunu biliyorum."

Dudağımı ısırđım. "Vücuduna daha iyi hakim olduğunda JJ'e yangın hortumu görgü kurallarını öğretmek için bolca fırsatın olacak."

Jake'in gözleri parlıyor. "Oh, evet! Ona Cheerios'u batırma oyununun nasıl oynandığını göstermek için sabırsızlanıyorum." JJ'in büyük ayak parmaklarından birini başparmağıyla parmağının arasına alıyor. "Sana öğreteceğim o kadar çok şey var ki."

"Lütfen o şeylerden birinin adını karda işle yazmak olmasına izin vermeyin."

"Bunun bir hikayesi varmış gibi hissediyorum."

"Var. Ve Gerald'ı da içeriyor." Gözlerimi deviriyorum ve onu banyoya doğru itiyorum. "Git bir banyo yap."

İstenileni yapıyor ve sıcak suyu çalıştırmak için banyoya giriyor.

"Dünyadaki en iyi babaya sahipsin, JJ." Onu temizlemeyi bitirip hafif bir battaniyeye sarıyorum ve ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

bazen hayat bize bir mucizeyi de getirecek bir falsolu top atar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Sonsuza Kadar

Açılan Hanna

JAKE sadece kendini adanmış bir baba değil, aynı zamanda gerçek bir ortak olduğunu da kanıtıyor. Her gün kalkıp işe gitmesine rağmen, gece yarısı bez değişimlerine de yardımcı oluyor.

İlk iki hafta beslenme, bez değiştirme ve uyuklamadan ibaretti. Balayı evresini unutmuştum. İlk başlarda JJ bir bebek gibi uyuyordu. Çok mutlu, çok memnun bir bebek. Yeni bir düzene girdim. Şansımın yaver gittiğine ve tıpkı Ryan gibi kolay bir bebeğe daha sahip olduğuma inanamıyorum.

Gerçi Ryan doğduktan birkaç hafta sonra tam zamanlı olarak liseye gitmeye başladığım için annem devreye girmiş ve gece yarısı sorumluluklarının çoğunu üstlenmişti.

Ama yine de JJ çok ağlamıyor ya da mızızlanmıyor. Aslında, mükemmel bir bebek gibi görünüyor. Tatlı, mutlu ve sevimli.

Ve sonra, tıpkı göbek adından da anlaşılacağı gibi, Jacob Storm dünyaya geldikten bir aydan biraz fazla bir süre sonra rüzgarlar değişir.

Daha uyanık olur, daha uzun süre uyanık kalır. Ve kucağa alınmayı seviyor. Ellerim serbest kalsın diye bebek taşıyıcılarından birini kullanmaya çalışıyorum ama sanki onu gerçekten tutmadığımı biliyor ve kollarımda olmadığı sürece mızızlanmaya başlıyor. Yapmayı en sevdiği şey yüzüme bakmak. Bu çok tatlı ama aynı zamanda pek bir şey yapamadığım anlamına da geliyor.

Ayrıca sabahın üçünün uyanık olmak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyor. Ve sadece beslenmek ya da bezinin değiştirilmesi için değil. Gerçekten eğlendirilmek istiyor. Ryan bebekken böyle şeylerle uğraşmak zorunda değildim. Bu yüzden her ses çıkardığında onu kucağıma almamak benim açımdan gerçek bir disiplin gerektiriyor.

Dün gece üç kez kalktı. Bir kez beslenmek için, bir kez bezini değiştirmek için ve bir kez de uyku değil oyun zamanı olduğunu düşündüğü için. Altı buçukta, daha fazla uyuma fikrinden vazgeçtim ve Jake'in şezlonguna yerleştim

Böylece emzirebileceğim, onu sakinleştireceğini ve yirmi dakika daha yarım uyku çekmeme izin vereceğini umuyorum. Ki bu hiç uyumamaktan iyidir.

Kedinin sürüklediği bir şeye benzediğime eminim. Saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış. Sürekli yüzümdeki telleri üflemek zorunda kalıyorum ve kocaman göğsüm gömleğimden dışarı sarkıyor. JJ'in eli koruyucu bir şekilde şişliğin üzerinde duruyor, gözleri kapalı, memnuniyetle emiyor.

"İşte hayat bu, tam orada." Jake oturma odasının ortasında durmaktadır. Lacivert bir elbise pantolonu, beyaz bir düğmeli bluz giymiş ve gözleriyle uyumlu bir kravat boynundan sarkıyor.

Ona uykulu bir gülümseme veriyorum. "Göğüs kıskançlığın mı var?" Parmaklarını birbirinden yarım santim uzakta tutuyor. "Belki biraz."

"Göğüs dekoltesi hoş görünebilir ama yem torbası olmak seksiliği çağrıştırmıyor."

Odayı geçip yanımda durdu. "Bu konuda anlaşılamayacağımızı kabul ediyorum. Sen ateşli bir annesin."

Bir kahkaha attım. "Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor."

"Yalan söylemiyorum, Hanna. Anneni bir patron gibi görmenin gülünç derecede seksi bir yanı var." Yanağımı okşuyor ve başını yana eğiyor. "Nasıl bakalım? Dün gece çok ayaktaydın."

"Ben iyiyim. Yorgunum. JJ'in öğleden sonra uzun bir uyku çekmesini umuyorum." "Bugün evde kalamadığım için üzgünüm."

Jake bez değişimini atlattı ve ben de diğer iki gece yarısı rahatsızlığını atlattım, ancak bölünmüş uykuyu yönetmek gençliğimde olduğu kadar kolay değil. Son üç aylık dönemde gecenin ortasında sık sık tualete kalkmam bile bunun yanında hiçbir şey. Jake'in yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum. Ben tüm günümü oğlumuzla geçirirken o işe gidip bir ekibi yönetmek zorunda olduğu için kendimi kötü hissediyorum. Ben tam bir zombi olabilirim ama o üretken ve etkili olmak zorunda. En az üç saat daha uyumaya ihtiyacı varmış gibi görünse de hâlâ seksi.

"Özür dilemenize gerek yok. Play-off'lara çok az kaldı. Queenie'nin bu öğleden sonra uğraması gerekiyordu ve hafta içinde birkaç saat JJ'e bakmayı teklif etti, böylece ben de market alışverişi yapabilecektim."

"O gün hangi gün? Belki birlikte gidebilmek için ayarlayabiliriz."

"Randevu gibi mi?" Ben soruyorum.

"Mm. Bir randevu gibi. Bu günlerden birinde çıkmamız gerekecek." Jake'in kaşları sanki bunu nasıl yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine yaklaşıyor.

İlişki sürecinin bu kısmını atlادık, birlikte geçirdiğimiz gizli hafta sonlarından aniden endişeler ve potansiyel komplikasyonlarla dolu bir hamilelikle mücadele etmeye geçtik.

"Bunu planlamayı denemeliyiz. Bundan altı ay ila bir yıl sonra muhtemelen bunu başarabiliriz." Bu bir tür şaka, bir tür değil.

"Kıçımızdan bebek bakıcıları fişkırıyor. Queenie milyonlarca kez JJ'i birkaç saatliğine götürmeyi teklif etti. Ve ailen bir dahaki sefere ziyarete geldiğinde, gerçek bir randevuya çıkabiliriz. Seni yemeğe çıkardığım türden. Şarap içip yemek yeriz."

"Neredeyse bir yıldır bir kadeh şarap içmedim, o yüzden bu kısmı biraz ağırdan almalıyız."

JJ doğduktan birkaç gün sonra ailem ziyarete geldi ve Ryan'la birlikte kaldılar. Bu biraz garipti, özellikle de annemin her zaman işleri *doğru şekilde* nasıl yapacağımız konusunda tavsiyeler vermek istemesi. Dilimi ısırđım ve Jake'in kibarca ona haddini bildirmesine izin verdim. Ama onları ziyaret etmek ve annemin bana iyi bir anne olduğumu söylemesi güzeldi. Ziyaretin en güzel kısmı -ki aynı zamanda en duygusal olanıydı- her iki oğlumla da fotoğrafımı çekip çekemeyeceğini ve JJ için harika bir anne olacağımı bildiğini çünkü o zamanlar bilmese bile Ryan için harika bir anne olduğumu söylemesiydi.

"Anlaşıldı. Buluşma sonrası öpüşmeye fırsat bulamadan üzerimde uyuyakalmaman için içkileri hafif içeceğiz." Kaşlarını sallıyor.

"Eğer ailem burada kalıyorsa, bu arabanın arka koltuğunda gerçekleşmek zorunda kalabilir." Doğum sonrası telaş evresinde, sarılmak veya bağ kurmak için pek fırsat olmadı. Bunu özölüyorum. Aynı evde, aynı çatı altında olmamıza ve her gece yan yana uyumamıza rağmen Jake'i özölüyorum.

"Ya da." Bir parmağını kaldırıyor ve gözleri parlıyor. "Kira kontratının bitmesine birkaç ay daha olduğu için senin evine geri dönebiliriz."

"Oooh. İşte bu bir fikir." Ve hiç bir fikir.

Jake'in telefonu bir mesajla çalışıyor. "Şimdilik bu konuşmaya bir nokta koyayım, ama bu gece daha sonra kesinlikle bu konuyu konuşacağız." Telefonunu kontrol eder. "Beş gibi evde olurum. Bizim için tüm malzemeleri içeren bir sürü yemek sipariş ettim. Sana hangisi iyi gelirse onu seçeriz ve birlikte yaparız, kulağa hoş geliyor mu?"

"Tabii. Kulağa harika geliyor."

Takım elbise ceketini alır ve kapıya yönelir. Otuz saniye sonra geri döner çünkü anahtarlarını ve tabletini mutfak tezgahında unutmuştur. Ve seyahat fincanı kahvesini.

BİRKAÇ GÜN sonra, Jake ve ben market alışverişine giderken Queenie ve Ryan JJ'e bakmaya geldiler.

JJ doğduğundan beri ondan birkaç dakikadan fazla ayrı kalmadım. Uyumayı saymazsanız, ki saymıyorum.

"Sen gelmeden önce onu besledim, yani en azından birkaç saat idare eder, ama huysuzlanırsa buzdolabında bir şişe anne sütü var. Sadece birkaç dakikalığına ısıtıcıya konması gerekiyor." Queenie'ye mutfakta her şeyin nerede olduğunu gösterdikten sonra onu beşik ve alt değiştirme istasyonunun kurulduğu çocuk odasına götürüyorum. Beşik orada olduğu için Jake'in yatak odasındaki şifonyerin üstünü ikinci bir şifonyere dönüştürdük, ancak geçen hafta boyunca JJ'i kendi odasına geçirdik.

"İyi olacağız," diye beni temin ediyor Queenie. "Siz ikiniz market alışverişinin tadını çıkarın, birkaç saat sonra görüşürüz."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Ya da sorularınız olursa. İkimizin de telefonu yanımızda olacak."

"King bir bebek fısıldayıcısıdır. Endişelenecek bir şey yok. Ve bu bizim için iyi bir alıştırma olacak." Queenie bana çantamı veriyor ve beni Jake'in beni beklediği ön kapıya doğru itiyor.

Ryan JJ'i tutuyor. Jake onu alnından öpüyor -JJ, Ryan değil- ve ben de aynısını yapıyorum. Sonra bizi kapıdan dışarı itiyorlar, acele etmememizi söylüyorlar.

"Alışveriş yapmadan önce durup kahve alalım mı?" Jake soruyor.

"Oooh, kulağa harika geliyor! Bir latte iyi gider." Ve kesinlikle kafein iğnesini kullanabilirim.

En sevdiğim kahve mekanlarından birinde mola verdik. Arabaya servisleri yok, o yüzden sipariş vermek için içeri giriyoruz. Otoparktan arabaya doğru yürürken Jake kolunu omuzlarıma atıyor. Beni yanına çekiyor, dudakları şakağımı buluyor. "JJ'in bizimle olmasını özlemem garip mi?

Şimdi, seninle küçük çorap çiftlerini ve yüz bezlerini katlamakla dolu olmayan yalnız bir zaman geçirmek için can atıyor olsam da mı?"

Kıkırdıyorum ve lattemi yudumluyorum. "Hiç de tuhaf değil. Ben de tam olarak aynı şekilde hissediyorum."

"Queenie, eğer ilgilenirsek bunu haftada bir kez bizim için yapabileceğini söyledi. Bunun kendisi ve King için iyi bir antrenman olduğunu söyledi."

"Market alışverişinin artık yalnız geçirilen zaman olarak kabul edilmesi biraz çılgınca, değil mi?" Çenemi yukarı kaldırıyorum ve ona gülümsüyorum. "Ryan ve Queenie'nin kendi bebeklerini duyurmalarının uzun süreceğini sanmıyorum."

"Her açıdan katılıyorum. Queenie yüksek lisansını tamamladıktan sonra bebek trenine atlayacağını düşünüyorum."

"Bu yüzden bebek bakıcılığı yapmalarına izin vermek herkesin yararına olacaktır."

"İstedikleri kadar sık." Sırıttırıyor ve arabanın kapısını açıp benim için tutuyor.

Telefonum Queenie'den gelen bir mesajla bipliyor. Eve planladığımızdan çok daha erken gitmek zorunda kalacağımızı düşünerek kontrol ediyorum. Ama onun yerine Ryan'ın JJ'i kucağına aldığı bir video.

"Küçük kardeşim, sen ve ben, en iyi anneye sahibiz ve baban patronum olmasına rağmen oldukça havalı." Biraz sırtttırıyor, belli ki Queenie'nin bu noktada onu filme aldığına farkında değil. "Çok sevineceksin dostum. Ve eğer ergenlik çağında annene zorluk çıkarmaya başlarsan, ne kadar iyi olduğunu bilmeni sağlamak için yanında olacağım. Sana harika bir ağabey olmaya çalışacağım ve Queenie'yi de en kısa zamanda sana takılabileceğin bir yeğen vermemiz gerektiğine ikna etmeye çalışacağım."

"Hanna'nın anne olduğunu görmek konusunda ne hissediyorsun?" Queenie soruyor.

"Ben büyürken sahip olduğumuz ilişkiyi daha da takdir etmemi sağlıyor. O harika biri. Ve şimdi anlıyorum. Buna neden ihtiyacı olduğunu. Neden sana ihtiyacı olduğunu." JJ'in ayak parmaklarını gıdıklıyor. "Sadece annelerin yapabileceği şekilde sevebilmeyi hak ediyor. Hayatım boyunca beni sevdiğini fark edemediğim şekilde, şimdiye kadar." JJ burnunu çekiyor ve Queenie videoyu sonlandırıyor.

Gözlerim doluyor ve Jake bana bir mendil uzatıyor, tekrar izleyebilmemiz için kolunu bana doluyor.

"Bunu duymak iyi hissettiriyor, değil ?" Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Çok iyi," diye fısıldıyorum.

"Harika var, değil mi?" diyor usulca. "En iyisi, gerçekten."

Bakışlarımız buluşuyor ve kilitleniyor. Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. İlk başta iffetli, hatta tatlı. Sonra eli yanağımı okşuyor ve birkaç saniye önce hissettiğim tüm duygular yer değiştiriyor. Başlarımızı eğiyoruz ve dudaklarımızı ayırıyoruz. Tadı kahve ve karamela gibiydi.

Sonunda geri çekiliyor, dili alt dudağında geziniyor. "Bir fikrim var."

"Fikirleri severim."

"Eviniz buradan sadece beş dakika uzaklıkta."

"Kesinlikle haklısın." Bununla nereye varmak istediğini şimdiden görebiliyorum.

"Ve boş." Jake'in bakışları yüzümün her yerinde hissettiğim yavaş bir okşayışla geziniyor.

"Çok boş." Belden aşağım iyileşti ve doğumdan altı hafta sonra seks yapmamızın sorun olmayacağı kadar yaklaştık. "Oraya gitmeliyiz."

Yavaşça başını sallıyor. "Yapmalıyız."

"Ama önce bir CVS'de durup prezervatif almalıyız."

"Akıllıca bir fikir. Sezon biter bitmez vazektomi yaptıracağım, çünkü JJ'i ne kadar sevsem de, sanırım hayatım boyunca iki sürpriz bebekle idare edebilirim."

İkimiz de kıkırdıyoruz. Jake gördüğümüz ilk CVS'de duruyor ve ben de hemen içeri girip bir kutu prezervatif alıyorum, sonra da eve doğru yola çıkıyoruz. Anahtarlarım yanımda olduğu için şanslıyım çünkü JJ doğmadan önce evi kontrol etmeye gitmemiştim.

Sessiz ve hava bayat. Ama yatakta hala çarşaf ve yorgan var ve ihtiyacımız olan tek şey de bu.

Birbirimizi yavaşça soyuyoruz ve yatağa tırmanıyoruz. Birbirimizin içinde bu şekilde kaybolmalı, sadece yakınlığın izin verdiği şekilde birbirimize bağlanmalı haftalar olmuştu. Jake parmaklarını yavaşça kalçamdan, karnımın üzerinden ve göğüslerimin arasından geçirerek köprücük kemiğime kadar ilerletiyor ve sonra tersine çevirerek göğsümün kabarıklığı boyunca gezdiriyor.

Meme ucumu okşadığında nefesim kesildi. "Nazik ol, çok hassaslar."

"Çok mu fazla, az mı söyle bana." Boynum boyunca çenemin kenarına kadar öpüyor, parmakları aşağıya inip kalçalarımın arasını okşuyor. Ama muhtacım, çaresizim ve bu yavaş ve yumuşak öpücüklerden bıktım.

Elimi göğsüne koyuyorum ve sırtüstü yatana ve kalçalarına oturana kadar itiyorum. Elleri kıvrımlarımda aşinalıkla dolaşüyor ve bakışları

Elimi ereksiyonunun etrafına sardığımda ve yavaşça okşadığımda, başparmağım başın üzerinde gezinip ıslaklığı yayarken sıcaklaşıyor.

Jake prezervatifi yırtıp açıyor ve boyundan aşağı yuvarlıyor, ben de kalkıp onu içime alıyorum. Ona tekrar bu şekilde bağlanma hissini özümserken gözlerim kapanıyor. Nihayet.

Kalçalarımı yavaş daireler çizerek ve ritmik bir şekilde ileri geri yuvarlarken eğiliyorum. "Bunu özlemişim," diye inliyor Jake, kalçalarımı tutuyor ve sallanmama yardım ediyor

Onu.

"Ben de. Hem de çok." Dudaklarına karşı nefes nefese kaldım. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Bunu daha sık yapmalıyız," diye mırıldanıyor Jake dilimin etrafında.

İkimiz de gülüyoruz ve sonra o oturup göğüs göğüse olduğumuzda, kolunu bana doladığında ruh hali ciddileşiyor. Derinlerde kalıyor, ben boşalana kadar kalçalarımın her nazik itişinde ve yuvarlanışında beni kenara doğru sürüklüyor. O da hemen arkamda, kendi boşalmasını buluyor ve bağlantının rahatlığına gömülüyor.

Daha sonra, yatakta uzanırız, seks sonrası ışıltının tadını çıkarırız.

Jake parmaklarını kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Bir seks pedine sahip olmak çok kullanışlı."

Bir kahkaha attım. "Öyle ama çok da ekonomik değil. Bir dahaki sefere Ryan ve Queenie bebek bakıcılığı yaptığında gizlice havuz evine gidip orada meşgul olabiliriz."

"Köşeyi dönüp arka kapıdan mı gireceğiz?" "Ya da JJ'i onların evine bırakabiliriz?"

"Bu mantıklı görünüyor. Bu, buranın kira kontratını bozup temelli olarak benim yanıma taşınmak istediğin anlamına mı geliyor?" Parmak uçları omzumda sekiz rakamı çiziyor.

Elimi göğsüne bastırıyorum, kalbinin avucumun altında attığını hissediyorum. Yüz ifadesi yumuşak ve gergin. "İstediğin bu mu?"

"Sana bunun en mantıklısı olduğunu, JJ için en iyisini istediğimi ve yaşamamın bunu başaracağını düşündüğümü söyleyebilirim, ama dürüst olmak gerekirse, artık mesele sadece JJ için en iyisi değil." Çenemin kenarında geziniyor, başparmağı alt dudağımın kıvrımlarında geziniyor. "İlişkimizin geleneksel olmadığını biliyorum ama arkadaş olarak başladık. Aramızdaki çekime teslim olmadan önce zaten bir temelimiz vardı. Keşke seninle çıkma fırsatım olsaydı diyor muyum? Kesinlikle isterdim. Ama geçtiğimiz altı ay boyunca, senin her yönüne aşık olma şansım oldu, Hanna. Bence biz

Bir çiftten daha fazlası olarak birlikte harikayız. Bence harika bir aile olabiliriz."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Yani kira kontratını bozacak mıyız? mi taşınacaksın?" diye soruyor. "Temelli taşınacağım."

"Bu, tam olarak benim istediğim yerde olmana bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyor. Ve benim olmak istediğim yerde." Dudakları elimin arkasına dokunuyor.

"Hangisi tam olarak nerede?"

"Tam burası." Elini kalbimin üzerine bastırıyor.

"Sen zaten oradasın, Jake. Uzun oradaydın."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü senin hakkında oldukça kalıcı şeyler hissediyorum, Hanna."

Beni öpüyor ve sonsuza dek sürecek bir vaadin gerçekleştiğini hissediyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Meselenin Özü Hanna

"Sanırım her şeyim var." Bebek çantamı taşıyan Paxton'a dönüyorum. Geçen ay JJ, Jake ve takımla birlikte Tennessee maçına gitmiştim. Birkaç gün kaldım ve gergin bir şekilde Seattle'a tek başıma uçtum. Gerginliğimin uçmakla hiçbir ilgisi yoktu ve an ağlamaya başlayabilecek bir bebekle birinci sınıfta oturmakla ilgiliydi. Neyse ki, eve dönüş uçuşu boyunca sakinliğin resmiydi.

Karşılığında, Paxton'ı bir haftalığına ziyaret etmesi için Seattle'a davet ettim. Havuz evi misafirler için harika bir yer. Ve tabii ki ailem de Ryan'ın final maçını izleyebilmek ve torunlarıyla biraz vakit geçirebilmek için uçakla geldiler. Son birkaç aydır annemle aramız daha iyi. Onun sevgi dilinin, istensin ya da istenmesin, insanları ezip geçecek ve tavsiyelerde bulunacak kadar yardımcı olmak olduğunu öğrendim. Ancak JJ'e ne kadar iyi bir anne olduğumu ve Ryan JJ'in yaşındayken ona ne kadar iyi davrandığımı kabul etmeye ve bunlardan bahsetmeye başlaması ilişkimizin ve kalbimin iyileşmesine yardımcı olmak için uzun bir yol kat etti.

Paxton çantayı okşar. "Sanırım gitmeye hazırız."

"Belki fazladan bir biberon ve birkaç bez daha almalıyım?" "Burada zaten üç biberon ve yarım paket çocuk bezi var. Arabada bir çanta daha var. Bence hazırsın, Han. Bu bir hokey maçı, hafta sonu gezisi değil. her zaman ofise kaçır ve orada emziririm." "Peki, tamam. Sanırım gitmeye hazırım."

Kaşlarını çatıyor ve başını oturma odasına doğru eğiyor. "Bir şeyi atlıyorsun."

JJ bebek koltuğundaki yerinden bacaklarını ve kollarını sallayarak çingırağı şingırdatıyor. "Aman Tanrım, beynim nerede ve onu ne zaman geri alacağım?"

Paxton omuz silkiyor. "Bu konuda uzman olduğumu söyleyemem, ama çocuk sahibi olan tüm arkadaşlarıma dayanarak, muhtemelen bir yıl sonra, belki de hiç?"

Ona ters ters baktım. "Hiç komik değil."

"Yine de iyi bir değiş tokuş, değil mi? Yani, şu şirinliğe bir bakın. Boop." JJ'in burnuna vuruyor. "Sen evren tarihindeki en sevimli bebeksin. Umarım ergenlik çağına geldiğinde tıpkı annen gibi olursun."

Onu yanından dürtüyorum. "Sakın bunu bana dilemeye !"

"Harika bir gençtin. En azından ben seninle tanıştığımda öyleydin. Ve sen ve Jake şimdiden harika ebeveynler oldunuz. O adamdaki baygınlık ciddi. Sence bebeği maçta bir süre giyer mi? Peki ya koç? Alec?"

"Ben Alex."

"Alec, Alex, her neyse. Bu iki adam yan yana dururken ve Jake bir bebek tutarken patlayan yumurtalıkların sayısını hayal edebiliyor musunuz?"

"Bu ikisi hakkında saçmalıyorsun." Kıkırdıyorum ve onu arabaya kadar takip ediyorum.

"En azından yalnız değilim. Erkek arkadaşlarıyla aşk yaşayan bir grup kadın var. Online bir grupları bile var. Bu, babanın seksiliğinin gülünç bir seviyesi."

JJ'i araba koltuğuna bağladım ve SUV'un direksiyonuna geçmeden önce güvenli olduğundan emin oldum ve sonra arenaya doğru yola çıktık.

Ofislere yakın bir yere park ediyoruz ve bir güvenlik görevlisi bizi arka girişten içeri alıyor, böylece kalabalıktan kaçınabiliyoruz. Bu JJ'in ilk maçı değil. Son birkaç ay içinde bir sürü maça gitti. Uygun kulak korumasıyla, çocuk doktoru bana yeşil ışık yaktı. Ama şimdiye kadar sadece kutulara girdik.

Bu gece için hâlâ bir yerimiz var ama aynı zamanda buza daha yakın oturma fırsatımız da var. JJ'in taşıyıcısıyla ileriye doğru bakabilmesine daha birkaç hafta var ama gelecek sezon başladığında maçları izleyebilecek.

Lainey kutuda. Yine hamile ve yeni göstermeye başladı, bu da dileğinin gerçekleştiği ve önümüzdeki aylarda iki çocuğunun bezleneceği anlamına geliyor. Rook'un onu tatilde götürdüğü hafta sonu kaçamağı tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi görünüyordu. Aspen bebek arabasında kendinden geçmiş

Oğlu Kody ise locanın ön tarafındaki koltuklardan birinde, buza daha yakın bir yerde, diğer biraz daha büyük çocuklarla birlikte oturuyor. Violet'in ikizleri onun yanına yapışmış, kızı Lavender onun kazağını tutarken Queenie yanına çömelmiş ve Lavender'in gözlerindeki ışıltıya bakılırsa muhtemelen sanat malzemeleriyle dolu bir çantayı ona uzatıyor.

Paxton o kadar çok ziyarete geldi ki artık kızlardan biri oldu.

Ailem bu gece Violet ve Alex'in ailesiyle birlikte buzun üzerinde oturuyor. Aileleri çok eğlenceli ve annem daha muhafazakâr tarafa meyilli olsa da, bu kadınların yanında çok gevşediğini görüyorum. Özellikle de onu şaraba boğduklarında.

Maçı izlemek için yerleşiyoruz, kendi aramızda sohbet ediyoruz ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz.

İlk devrenin sonunda Seattle bir gol gerideydi. Ryan'ı buzun üzerinde Bishop ve Alex'le konuşurken görebiliyorum. Jake, JJ ve beni kontrol etmeye geldi.

"Küçük adamımızı biraz buza götürebilir miyim?" diye soruyor. "Elbette.

Huysuzlanırsa onu geri getirebilirsin ya da ben aşağı inip Sen?"

"Senin için sorun olmadığı sürece de bana uyar."

"Kesinlikle."

Takım elbisesinin ceketini çıkarıyor ve JJ'i Queenie'ye veriyorum ve Jake'in taşıyıcıyı giymesine ve bana değil ona uyacak şekilde ayarlamasına yardım ediyorum. Sonra JJ'i dikkatlice taşıyıcıya yerleştiriyoruz, kulak korumasının yerinde olduğundan emin oluyoruz ve Jake silkelenerek takım elbise ceketini geri giyiyor.

"Tamam, bu tamamen bir fotoğraf operasyonu." Queenie ve diğer kızlar beş saniyeden kısa bir sürede binlerce fotoğraf çeker.

"Birazdan görüşürüz. Kızlarla iyi eğlenceler." Jake dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Lainey, Paxton ve Violet kafa kafaya vermişlerdir. "Oh, bu çok fazla. Neredeyse Alex'in vazektomisini iptal ettirmesini isteyeceğim" diyor Violet.

"Bekle. Ne?" Lainey bir elini karnının üzerine koyarken diğer elini ağzına götürüyor. "Bir bebek daha mı istiyorsun?"

Violet elini kaldırır. "Neredeyse dedim. Dört çocuk benim için yeterli. Hepsini seviyorum ama ikizler çıkarken neredeyse vajinamı kırıyordu. Kardeşimin de altı tane çocuğu var. Ve hepiniz bebek doğurmaya devam ediyorsunuz." Kadın grubunu işaret ediyor ve Lainey'nin minik yumrusunu okşuyor. "İkinizin de yakında doğacağını biliyorum." Queenie ve Stevie'yi işaret ediyor. "Yani ben

teyze olacak ve bebekler ağlamaya başladığında onları geri verebildiğim için mutlu olacağım."

"Haklısın. Shippy'ye çocuk fikrine alışması için bir köpek almamız gerektiğini söyleyip duruyorum, çünkü köpekler ebeveyn olmak isteyenler için eğitim tekerlekleri gibi, ama Dicken'in iyi uyum sağlayamayacağından endişeleniyor."

"Dicken kardeşinin kedisi değil mi?"

"Evet." Stevie deniz mavisini saçlarını parmağına doluyor. "Dicken artık bizimle yaşamadığı için bu onun en iyi argümanı değil."

"Bence Bishop harika bir baba olur," diyor Lainey.

"Çocuk istiyor mu?" Violet soruyor.

"Shippy ben ne istersem onu ister. İstediyimi söylesem bir deniz aygırı bile evlat edinmeme izin verir. Köpek ve çocuklarla ilgili sorun, Shippy'nin paylaşma konusunda pek iyi olmaması. Çocuklar da onun artık öncelikli olmadığı anlamına geliyor. Ayrıca seks hayatımız üzerindeki etkisi konusunda da endişeli."

"Son endişe haklı bir endişe. Seksi zamanlar üzerinde kesinlikle bir etkisi var. Ya da en azından sıklığını ve yerini." Violet ciddiyetle başını sallıyor.

"Anne, seni duyabiliyorum ve zaten terapiye ihtiyacım olması için yeterince neden var, bu da onlardan biri değil!" Robbie omzunun üzerinden bağıyor.

"Sanırım babanın harika bir sağlık planı olması iyi bir şey, değil mi?"

Başını yavaşça çeviriyor, ona yan gözle bakıyor ve kitabına geri dönmeden önce "*gerçekten*" diye mırıldanıyor.

"Bu çocuğun espri anlayışı kurutulmuş etten daha kuru." Bana baktı. "Her neyse, şunu söylemeliyim ki sen gerçekten de tanıdığım en belalı annesin. Çoğu zaman saat 10'da yatakta oluyorum çünkü dördü tüm enerjimi emiyor." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. El hareketleriyle trafiği bile yönetebilir. Yüzünü buruşturuyor ve sesini alçaltıyor. "Aslında bunu yapan sadece Maverick. Babası ve annemin saf bir melezi. Ergenlik çağına geldiğinde olacaklardan çok korkuyorum."

"Oldukça iyi bir çocuğa benziyor." Onun ve Kody'nin oturup maçı izledikleri yere bakıyorum.

"Öyle. Biraz düşüncesiz ve muhtemelen kendi iyiliği için fazla zeki ama kesinlikle iyi bir çocuk. Kody'nin yanında olması harika. Gerçek bir kural takipçisi, tıpkı King gibi."

"Bu sadece onun kişiliği. Kuralları her zaman sevmiştir. Hâlâ da öyle." JJ'i ne zaman yanına alsa, uyku zamanı rutinine kanunmuş gibi uyuyor.

"Queenie söz konusu olduğunda hariç." Violet sırtıyor.

"Queenie olmasaydı, bunların hiçbirine sahip olamazdım." Özellikle Seattle'a taşınmaya karar verdiğimden beri bir aile gibi sevmeye başladığım kadın grubuna sesleniyorum.

Queenie kızların arasına girip bir kolunu belime doluyor. "Sen ve King hayatımıza girdiğiniz için çok minnettarım."

"Ben de Queenie. Ben de."

Jumbotrandan gelen tezahürat sesleri üzerine hepimiz neler olduğunu görmek için döndük. Sanırım sohbetimize o kadar dalmışız ki ikinci periyodun başlangıcını kaçırmışız. Ama hiç de öyle değil.

Ekranda Jake var. Taşıyıcıdan kurtulmuş ve bebek JJ'i kucağında tutuyor, yanında da Ryan var.

Aile benzerliğini görebiliyorum.

Kendimden, Jake'ten, Ryan'dan parçalar.

JJ hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıkmış olabilir, ancak onu tüm kalbimizle seven büyük, harika bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu kesinlikle öğrenecek.

EPİLOG

Garip Bir Şekilde Mükemmel,
Mükemmel Bir Şekilde Garip Jake

"DA-EE! Scout'a nasıl hokey oynanacağını gösterebilir miyim? Pee-se!" JJ şortunun paçasını çekiştiriyor ve geniş, koyu renk gözleriyle bana bakıyor. Saçları Hanna'nınkiyle aynı renkte ve aynı asi dalgalara sahip. Sanki hiç taramıyormuşuz gibi görünüyor ve saçlarının ön kısmında onu yeni yürümeye başlayan bir çocuk grubunun parçası gibi gösteren bir kıvrım var.

Oğlumla göz hizasında olmak için çömelıyorum. Ağzının etrafında bir çeşit portakal kalıntısı var. Muhtemelen buzlu şekerden. Ceplerimi yokluyorum ama yanımda mendil yok. "Yüzünde bir şey var" diyorum ona.

Tam başparmağımla silmeye çalışacaktım ki başını çevirdi. "Annem benim için alır. O senden daha naziktir."

Kıkırdıyorum. Bu konuda haksız değil. Hanna nazik bir ruh. Ve bu yumuşaklık ve sıcaklık onu inanılmaz, sabırlı bir anne yapıyor.

"Bir deneyebilirsiniz, ama o bunu beceremeyebilir. Çocuklara köpük diskleri kullanmalarını ve Scout'un kırmızı plastik çubuğu aldığından emin olmalarını söyle, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler, Da-ee." Queenie'nin yanında torunum Scout'la oturduğu ve muhtemelen on yedinci Arrowroot bisküvisi olduğunu tahmin ettiğim şeyi yediği yere doğru koşuyor. Bu çocuğun ağzında her zaman yemek var ve elinde sürekli bir bardak süt tutuyor. Bu açıdan babasına çok benziyor.

Alex, Ryan ve ben JJ'in Queenie ve Hanna'nın önünde durmasını izliyoruz. "Çocuklara plastik diskleri değiştirmelerini söylememi ister misin?" Ryan soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, ne yapacaklarını biliyorlar."

Öyle de yapıyorlar. Çünkü birlikte çok zaman geçiriyoruz. Bu en iyi yerleşik aile türü.

Ve daha da iyisi JJ'in yeğeni Scout ile birlikte büyümesi. Bu dinamik biraz garip mi? Kesinlikle öyle. Ama bu beni kızıma ve damadıma daha da yakınlaştırdı ve dünyada hiçbir şey bu tür bir sevginin yerini tutamaz. JJ beni beklemediğim şekilde genç tutuyor ve ikinci kez çocuk yetiştirmeye daha hazırlıklı olduğumu hissediyorum. Oğlumuzu benimle aynı yoğunlukta seven bir eşimin da yardımcı oluyor.

Hanna JJ'i yanına çağırıyor ve çenesini parmağıyla başparmağı arasına alıyor. Sonra çantasına uzanıp bir mendil çıkarıyor ve oğlumuzun yüzündeki o turuncu şeyi temizliyor. İş bittiğinde JJ'in büzüşmüş dudaklarına bir öpücük konduruyor, ardından onu öpücük yağmuruna tutuyor ve JJ kıkırdayarak yüzünü Hanna'nın yanına gömüyor.

Sonunda hokey hakkında bir şeyler soruyor olmalı, çünkü hem Queenie hem de Hanna büyük çocukların diski fırlattıkları yere bakıyorlar.

Queenie başını sallıyor ve JJ Scout'un tumbul elini tutarak onu kauçuk hokey sahasının kenarına götürür.

Kody ve Maverick yaklaşır yaklaşmaz pakı geçirmeyi bırakıyor ve "küçük çocuk" ağını kurarak onlara nasıl şut atacaklarını ve nişan alacaklarını gösteriyorlar. Maverick bu sporda çok çalışıyor ve Kody de nefesinizi kesecek kadar doğal.

Neredeyse kusursuz.

Yeteneğinin gelişmesini izlemek için sabırsızlanıyorum ve profesyonel kariyerine başlamaya hazır olduğunda emekli olacağım için neredeyse üzülüyorum. JJ her iki yöne de gidebilir. Sanatsal olduğu kadar atletik de. Onun kendi kişiliğine bürünmesini görmek beni heyecanlandırıyor.

Dikkatimi tekrar Hanna'ya veriyorum. O ve Queenie'nin eşsiz bir ilişkisi var. Kız kardeş gibiler ama aynı zamanda Queenie'nin bir anne figürüne ihtiyaç duyduğunda başvurduğu biri haline geldi.

JJ belki bir kazaydı ama o olmasaydı hayatımda neyin eksik olduğunu fark edebileceğimi sanmıyorum. Bir ortak. Bir sırdaş. Birlikte ebeveynlik yapılacak biri, etrafında değil.

Son dört yıl inanılmazdı. Yorucu ama muhteşem.

Kırkılı yaşlarda çocuk sahibi olmak şaka değil. Uykusuz geceler, iş ve aile arasında hokkabazlık yapmak ve hayatın karşınıza çıkardığı her şey her zaman kolay değildir, ancak bunu dünyaya değişmezdim.

JJ doğduktan sonra Hanna ve ben onun ne istediği konusunda uzun uzun konuştuk. İlişkimiz konusunda ne istediğimi biliyordum. Aylardır biliyordum. JJ doğduktan iki hafta sonra gidip nişan yüzüğünü almıştım.

doğmuştu. Geçen sefer yaptığım hataları tekrarlamaktan korkarak çok hızlı ıkmak istemedim. Ama Hanna farklı bir kadın. Oğlumuza ve bize, bir çift ve bir aile olarak yatırım yaptı.

Yine de, onun kendini sıkışmış hissetmesini asla istemiyorum, bu yüzden hızı onun belirlemesine izin verdim. JJ doğduktan iki ay sonra Hanna, orada kalmayacağını ve sadece market alışverişine gittiğimizde kullanılacağını bildiği için kira kontratını feshetti. Kira kontratı bitene kadar her hafta ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmiştik. Ondan sonra, eğer gerçekten sallanmaya ihtiyacımız olursa JJ'i King ve Queenie'nin yerine bırakabileceğimizi düşündü. Ki bunu birkaç kez yaptık.

Beşinci ayın sonunda, bu kez işe dönüş planı hakkında bir görüşme daha yaptık. JJ'in yuvarlanmayı öğrenmesi ve ilk dişlerini çıkarmasıyla aynı zamana denk geldi. Diş etleri ağrıdığı için gecenin bir yarısı uyanması ikimizi de zorluyordu. Yine de bunun geçici olduğunu biliyorduk. Bu yüzden üstesinden geldik. Ama aynı zamanda başka dönüm noktalarının da olacağını biliyorduk ve JJ'in okul çağına gelmesine daha birkaç yıl vardı.

Annelik deneyimini tam olarak yaşamasını istiyorum, bu onun için neye benzerse benzesin. Pişmanlık duymasını istemiyorum. Ve o olağanüstü bir anne. Kendini işine adanmış, sabırlı, sevgi dolu ve çok ama çok nazik.

JJ doğduktan altı ay sonra Hanna, muhasebe firmasındaki modifiye edilmiş uzaktan çalışma programından Violet ile sözleşmeli olarak çalışmaya geçme kararı aldı. Bu mükemmel bir çözümdü ve ona ihtiyaç duyduğu özgürlüğü ve sevdiği bağımsızlığı verdi. En yakın arkadaşlarımdan birinin eşiyle çalışma fırsatı da kesinlikle bir artıydı. İş konuşmak için kendi arkadaş grubuna ve meslektaşlarına ihtiyacı var ve bana ihtiyaç duyduğu her şekilde onu destekleyeceğim.

Çünkü o sadece çocuğumuzun annesi değil, her yönden benim ortağım.

JJ doğduktan yedi ay sonra evlenme teklif ettim. O da evet dedi.

Ertesi yaz evlendik ve JJ yüzük taşıyıcımız oldu.

Kızımın birlikte Hanna ve JJ başıma gelen en güzel şeyler.

Onlar kadar ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Ve kalbime bir yuva verdiler.

OceanofPDF.com

YANDAKİ AŞK'TAN BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

Temmuz 2021'de

Geliyor Dillion

U-Haul kamyonetine GERİ DÖNÜYORUM ve annemin önerdiği şeyi yapıp yerleşebilmek için bavulumu alıyorum. Billy'nin artık benim yatak odama sahip olmasına şaşırمامalıyım. Onunki küçücük, ancak çift kişilik bir yatak ve bir şifonyer sığabiliyor, oysa benimkinde bir dolap var. Bu oda üniversite için şehre taşındığımdan beri, neredeyse on yıldır teknik olarak benim değil.

Ve annem mahremiyet konusunda haklı. Evde pek bir şey yok. Annemle babamın kendilerine ait bir banyosu var, ama ben duşu Billy ile paylaşacağım, bu yüzden bu kesinlikle tercih edilir.

Buzdolabını kontrol ediyorum, her şeyden çok serin olup olmadığını görmek için. Altı paket bira bulunca şaşırdım. Ve soğuktu. Bir tanesini plastik halkadan kurtarıyorum ve kapağını açıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Chicago'ya taşındıktan sonra kutu bira içmeyi bıraktım. Bana evimi hatırlatan çoğu şeyi yapmayı bıraktım, kendimi küçük kasaba hayatından olabildiğince uzaklaştırmak istedim. Kanepeye çöktüm ve iç çektim. Perdeler bu kadar küçük, kahverengi bir alanda çok fazla. onları açıyorum, böylece daha az kötü bir asit yolculuğu gibi hissettiren bir şeye bakabiliyorum.

Ağaçların ötesinde Bee'nin kulübesi var. Gördüğümde kalbim sızlıyor. Onu özlüyorum. Büyürken hayatımın çok büyük bir parçasıydı ve üniversite için taşındıktan sonra bile yakın kaldık. Bana asla unutamayacağım şekillerde yardım etti, bu yüzden cenazesine gelememek beni çok üzdü. Haberi aldığımda yurtdışında bir konferanstaydım ve cenaze bitene kadar geri dönemeyecektim. Yine de cenazeyi kaçırmış olmam daha iyiydi çünkü Bee'nin ailesiyle tanışsaydım muhtemelen söylememem gereken şeyler söylerdim.

Torunlarından biri dışında, onlar hakkında söyleyecek pek iyi bir şeyi yoktu ve özellikle damadından hiç hoşlanmıyordu. Sanırım kızının ölümü için onu suçluyordu. Kızı Adelaide, Bee'nin torunları çok küçükken, Bee'nin istemediği ama baskı altında hissettiğini söylediği elektif bir ameliyat sırasındaki komplikasyonlar nedeniyle vefat etmişti. Bee'ye göre kızı anesteziye karşı alerjik bir reaksiyon göstermiş ve ölümcül bir kalp krizi geçirmiştir. Kız henüz otuzlu yaşlarındaydı. Bee buna güzel bir hayatın heba olması diyor. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar, çocuğunuzu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamadım.

Bee'yi kaybetmek ailemden birini kaybetmek gibiydi ve onun yasını gerektiği gibi tutma fırsatım olmadı. Uykusunda vefat etti - beyin anevrizması onu hızlı ve acısız bir şekilde aldı. En azından acı çekmedi.

Son altı aydır kaçındığım şeyi yapmaya, yani Bee'nin evini kontrol etmeye karar verdim. Eve geldiğimde torununun nihayet önceliklerini belirlemiş ve evi temizlemiş olacağını umuyordum.

Babam her hafta evi kontrol eder. Kemirgenler terk edilmiş evleri severler ve eğer etrafta her şeyin düzgün çalıştığından emin olmak için kimse yoksa borular tıkanabilir ve septik sistem - tamamen kasıtlı olarak - gerçek bir bok alabilir. Ama babamın meşgul olduğunu bildiğimden, onu ne durumda bulacağımı merak ediyorum.

Kanepeden kalkıyorum ve bir ışık gözüme çarpıyor. Perdeleri biraz daha aralıyorum ve Bee'nin garaj yolunda duran spor arabaya bakarken kaşlarımı çatıyorum. Pahalı görünüyor, dışarıdan gelen birinin kullanabileceği bir şey gibi.

Bee'nin en sevdiği torunu Donovan Firestone Şikagolu, yani bu mantıklı olabilir. Aynı şehirde yaşıyor olmamız ve tüm yazlarını yan komşumuzda büyüyerek geçirmiş olmasına rağmen resmi olarak hiç tanışmamış olmamız ironik. Yandaki kulübe, içindekiler ve onunla birlikte gelen tüm araziye de içeren tüm mirasın tek alıcısıydı. Kulübenin sol tarafında, Bee'ye ait olan, işlenmemiş büyük bir arazi var. Vefatından bu yana Donovan ile iletişim halindeyim. Bu, mülkle ilgili birkaç e-posta gönderip almaktan ve kendisi gelip bu işi yapacak zamanı bulana kadar benim işleri kontrol etmemden ibaretti. Bee'nin onun hakkında söylediklerine rağmen, ailesinin geri kalanından çok daha iyi olduğunu kanıtlayamadı.

Donovan mülk konusunda pek endişeli görünmüyordu, ancak bir e-postada birinin ses tonunu okumak zordur. Vasiyetname aileye gösterildikten ve benim vasiyeti yerine getiren kişi olduğum ortaya çıktıktan sonra, mülkle ilgili bazı sorular sormak için beni aradı. Kaç dönüm arazisi olduğunu, bunun ne kadarının suya kıyısı olduğunu ve değerini söyleyip söyleyemeyeceğimi öğrenmek istiyordu. Bu beklenmedik bir darbeydi; Bee'nin ölümünü hala çalışıyordum ve sevgili torununun tek derdi mülkün değerinin ne kadar olduğuydu. Görünüşe göre Bee'nin vasiyetini hazırlayan Bernie de benzer bir telefon almış, ancak bu kez arsanın alt bölümlere ayrılmasını ve parsellemenin ya da geliştirmenin ne kadar kolay olacağını soruyordu.

Bee'nin evinde pek çok yaz geçirmiş olan bu adamın araziye geliştirerek para kazanmaya bu hızlı bakması beni rahatsız etti. Belki de Bee'nin önerdiği ve benim de inandığım gibi kulübeyi umursamıyordu. Donovan'la vakit geçirmemiş olabilirdim ama Bee'nin bana anlattığı hikayeler ve uzaktan gözlemlerim nedeniyle onu birçok yönden tanıyormuş gibi hissediyordum. Her zaman Bee'ye yardım eder, yazları buradayken kulübede çalışırdı. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla büyükannesine karşı içten bir sevgisi vardı.

Şimdi, araziye parsellemeye çalışması ya da Bee'nin değerli kulübesini yıkması fikri sinir bozucu. Tabii ki değerini . Ama aynı zamanda gölün bu tarafındaki diğer herkesin mülk değerini de etkileyecektir. Çoğu insan bunun iyi bir şey olduğunu düşünür. Ancak yerel halk, Donovan gibi dışarıdan gelen birinin aklına gelen fikirler yüzünden yüksek emlak vergileri ödemek istemiyor.

Belki de bunu çoktan fark etmiştir ve bu yüzden buraya gelmek için acele etmiyordur. Vasiyetname henüz vasiyetname haline bile getirilmedi ve son e-postasında yaza kadar bu tarafa gelebileceğini sanmadığını söylemişti.

Bee'nin kulübesini kimin gözetlediği konusunda haklı olup olmadığımı görmek için çantamı karıştırıp içinde ailemin evinin anahtarı ve Bee'nin yedek anahtarlarından biri olan anahtarlığımı arıyorum. Hüzün doluyor ve bir an için beni boğuyor. Torununun onun evini istemeyip satma ihtimalinin çok yüksek olduğunun farkındayım.

Karavandan inip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve mülklerimizi birbirine bağlayan dar patikadan geçiyorum. Yıllar içinde kullanılmadığı için dolmuş, ağaçlar birbirlerine doğru eğilmiş ve küçük çalılar koruyucu gölgeliklerinin altında canla başla büyümüş.

Yüzüme birkaç dal çarpıyor ve bir örümcek ağının içinden geçip az kalsın örümceği yiyeceğim sırada kekeleyorum. Elimi yüzüme silerken bir köke takılıyorum ve neredeyse yüz üstü toprağa düşüyorum.

Gözlerimi açtığımda Bee'nin kulübesiyle yüz yüze geliyorum. Göğsümdeki ani sıkışma ile nefes almak için bir an duruyorum. Duygusal bir insan değilim. Pek sayılmaz. Yerlere ya da eşyalara bağlanmam. Binalara ya da mekânlara aşık olmamaya çalışırım çünkü hayat akışkandır ve aynı anda hem köklere hem de kanatlara sahip olamazsınız.

Ama eski, güzel, köhne kulübeye bakarken milyonlarca harika anı gözümün önüne geliyor. Üniversite için taşındığımda, Bee ona el yazısıyla mektuplar yazmamı isterdi. Bir keresinde daktilo edilmiş bir mektup göndermeye çalıştım ve o da geri postaladı. Vefat ettiğinde kalbimden bir parçayı da beraberinde götürdü ve şimdi o boşluğu her zamankinden daha fazla hissediyorum. Üniversite için taşındıktan sonra yılda bir kez tatiller dışında onu pek görmedim ve şimdi bunun ne kadar bencilce olduğunu anlıyorum. Bu yere bağlı hissetmek istemedim, bu yüzden ondan ve içindeki herkesten kaçındım. Yapmam gereken şey onunla olabildiğince çok zaman geçirmekken araya mesafe koydum.

Ön sundurma oldukça bakımsız durumda ve bir kez daha topuklu ayakkabılarımın buralarda gülünç derecede kullanışsız olduğunu hatırladım. Onları parmak arası terlik, düz ayakkabı ve koşu ayakkabısı ile değiştireceğim.

Kulübenin yaşı kendini göstermeye başlamıştır. Dış cephenin yeni bir boyaya ihtiyacı var; ön verandadaki bazı tahtalar yumuşamış ve çürümeye başlamış. Tahmin etmem gerekirse, altında muhtemelen birkaç sincap yaşadığını söyleyebilirim. Köşede bir çift sallanan sandalye, aralarında bir masa, toz ve kir tabakası Bee öldüğünden beri kullanılmadıklarını açıkça gösteriyor. Akşamları burada oturur, cribbage oynar, yazın şekersiz buzlu çay ya da sonbaharda marshmallow ve krem şantili sıcak çikolata içerdik.

Ön kapıyı çalıyorum ve birinin cevap vermesini bekliyorum. Otuz saniye kadar sonra kapıyı tekrar çalıyorum, sonra pencereye doğru ilerleyip perdelerdeki bir aralıktan bakıyorum. İçeride her şey aynı görünüyor; düzenli bir dağınıklık yığını.

Belki de düşündüğüm gibi torunu değildir. Belki de araziye bakması için bir müteahhit göndermiştir. Bee'nin bir yabancıнын evini karıştırmasını istemeyeceğini bildiğimden, içeri her şeyi kontrol etmenin muhtemelen iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Anahtarı kilide sokuyorum. Her zaman zor bir kapı olmuştur, bu yüzden kapının hafif sesini duyana kadar kaldırıyorum, sallıyorum ve sağa doğru çeviriyorum.

Kilit tıkırdıyor. Kapıyı itip açtığımda menteşeleri gıcırıyor ve loş ışıklı alana giriyorum.

Yirmi yıllık duvar kâğıtları açık alanın büyük bir kısmını kaplıyor ve ilk başta ağır bir görsel saldırı olduğu için yönümü bulmam her zaman biraz zaman alıyor. Renkler yaş ve güneş yüzünden solmuş. Mavi çaydanlıklar artık neredeyse gri, pembe şakayıklar ise şeftalinin en soluk hali. Oturma odası, kasabanın bit pazarından satın alınmış eklektik mobilyaların bir karmaşası; hiçbir şey birbirine uymuyor, yemek masasının etrafındaki sandalyeler bile. Neredeyse her yüzeyi kaplayan toz tabakası, burayı Bee için el değmemiş bir tapınak haline getiriyor.

Sağ taraftaki duvar çerçeveli eski fotoğraflarla kaplı, bazıları siyah beyaz, bazıları renkli. Yarısının ortasında belirgin bir çizgi var, pencereden gelen güneş ışığı gün ortasında bu çizgiyi kesiyor ve duvarın üst yarısındaki resimleri beyazlatıyor.

Odanın diğer ucuna geçip çerçeveli fotoğraf kolajının önünde duruyorum ve resimlerin üzerine gölge düşürüyorum. Çoğunlukla Bee'nin ailesinin fotoğrafları. Bakışlarım Bee'nin Donovan'la çekilmiş bir fotoğrafına takılıyor. Donovan her zaman bir şapka takıyor, yüzünün yarısı gölgede kalıyor ve net bir görüntü elde etmek imkansız hale geliyor.

Üniversiteye gitmeden önceki yaz, yemek kamyonunda çalışırken telefonumun kamerasıyla gizlice çektim. Hırdavatçıdan güverte tahtaları alıyorlardı. Bee elbise giymiş kamyonun kasasına tırmanmaya çalışıyordu ve Donovan onu durdurmaya çalışıyordu. Bu, onun kişiliği ve aralarındaki aşkla ilgili her şeyi özetliyordu.

Bee'ye yakın olmama rağmen, en sevdiği torunu yazları onunla birlikteyken hep mesafemi korudum. Bee yılın on ayı benimleydi ve onu görmeyi ne kadar çok istediğini biliyordum, bu yüzden onları yalnız bıraktım. Yani, orada burada kısa bakışmalar dışında, yollarımız hiç kesişmedi.

Düzeltmek için çerçevenin köşesine dokunuyorum. Sonra geri çekilip diğer resimlerin de aynı hızda olduğundan emin oluyorum. Tam o sırada akan suyun sesi geliyor. Mutfığa doğru bakıyorum ama ses lavabodan gelmiyor, demek ki ya bir yerde sızıntı var ya da banyoda biri var.

Oturma odasının ortasına doğru temkinli bir adım atıyorum ve zemin ayağımın altında gıcırıyor. Ses sessiz alanda gülünç derecede yüksek ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Alo?" Seslendim. "Burada kimse var

mı?" [LOVE NEXT DOOR](#) hakkında

daha fazla bilgi edinin

OceanofPDF.com

HELENA HUNTING YAZARA AIT DİĞER KITAPLAR

Hepsi SERİLERDE

[Yalan için Yalan](#)
[Bir İyiliğe Bir İyilik](#)
[Karşılık Sırra Sır Bir](#)
[Karşılık Bir Bir](#)
[Öpücüğe Karşılık Bir](#)
[Öpçük](#)

LAKESIDE SERİSİ

[Yan Kapıdaki Aşk](#)

SHACKING UP SERİSİ

[Shacking Up _](#)
[Getting Down \(Novella\)](#)
[İlişki Kurmak](#)
[Makyaj Yapmanı Çok](#)
[Seviyorum _](#)
[Dikkatli Kullanın](#)

PUCKED SERİSİ

[Pucked \(#1Pucked Pucked](#)
[\(Pucked \) Pucked Over \(Pucked](#)
[#3\) \)\) Forever Pucked \(Pucked](#)
[#4Up #2](#)
[Pucked Under \(#5Pucked](#)
[Pucked Off \(Pucked #6\) \)\)](#)
[Pucked Love \(Pucked #7](#)
[AREA 51: Silinmiş Sahneler ve](#)
[Outtakes Mürekkepleniyor](#)
[Pucks & Penaltılar](#)

KIRPILMIŞ KANATLAR SERİSİ

[Cupcakes Ink](#)
[andÇatlaklar Arasında](#)
[Kırpılmış Kanatlar](#)
[Mürekkepli Zırh](#)
[Zırhtaki Çatlaklar](#)
[Mürekkepteki Kırıklar](#)

BAĞIMSIZ ROMANLAR

[Kütüphaneci Prensibi](#)
[Sonsuza Dek Cehennem](#)
[Kıvılcımlar](#)
Uçuştığında
[Küçük Yalanlar](#) (H. Hunting olarak
yazıyor) [Senden Önce Hayalet](#)

FOREVER ROMANCE STANDALONES

[İyi Şans Tılsımı MEET](#)
[CUTE](#)
[Kekimi Öp](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Okuyucular Jake ve Hanna'nın hikâyesini istediklerinde, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapacağımı biliyordum. Ama sonra en çok ihtiyacım olan şeyin ve Hanna'nın en çok ihtiyacı olan şeyin, gençken istediği ama asla elde edemediği deneyimi yaşamak olduğunu fark ettim ve bu sadece kendi yaşımdaki karakterleri yazmakla kalmayıp, aynı zamanda çok karmaşık bir aile dinamiğini ve hayatın ilerleyen dönemlerinde hamileliğin getirdiği zorlukları ve potansiyel komplikasyonları da yazmam anlamına geliyordu. Bu benim normlarımdan bir sapma ve dürüst olacağım, bu kitabın çoğunu gözyaşlarının eşiğinde geçirdim, bunu yazmaktan korktuğum için değil, bir anne olarak, ebeveynlikle ilgili tüm bu korku ve endişeler çok ilişkilendirilebilir olduğu için. Ve gerçek.

Bu dünyaya geri dönmeyi sevdim. Hanna ve Jake'in sonsuza dek mutlu olmalarını sağlamayı sevdim. Ama bundan da öte, Hanna'nın King ile olan ilişkisini keşfetmeyi ve Jake ile Hanna'nın geçmişlerinin ve deneyimlerinin nasıl empatik, sevgi dolu ve sabırlı olmalarını sağladığını keşfetmeyi sevdim.

Evlat, sen benim en sevdiğim yaratığımsın. Sen ve baban hayatımda olduğunuz için çok mutluyum. Bana sevginin sınırsız olduğunu öğrettiniz.

Pepper, on üç yıl ve bir milyar sürüm sonra, mesajlarına ilk girdiğim ve seni arkadaşım olmaya zorladığım günkü kadar minnettarım.

Kimberly, her zaman bir şeyleri konuşmak için yanımda olduğun için teşekkür ederim. Beni daha iyi bir hikaye anlatıcısı yapıyorsun.

Sarah, sen sihirlisin ve hayatımda ve dünyamda olduğun için çok şanslıyım.

Hustlers, daha iyi bir kitap ailesi isteyemezdim. Siz benim ekibimsiniz ve sizi seviyorum.

Tijan, sen harika bir insansın. Arkadaşlığını benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Sarah, Jenn, Hilary, Shan, Catherine ve Social Butterfly'daki tüm ekibim, harikasınız ve siz olmadan bunu yapamazdım.

Sarah ve Gel, inanılmaz yeteneğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Lindsey, içgörüyle bunu daha iyi bir hikaye haline getirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Paige, kartal gözün için teşekkür ederim.

dilbilgisi becerileri. ARC inceleme ekibime, ince ayrıntıları benimle birlikte çözdüğünüz için teşekkür ederim, desteğiniz dünyalara bedel. Julia ve Amanda, tüm o küçük şeyleri yakaladığınız ve bu hikayeyi cilalamama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Kunduzlar, bana inebileceğim güvenli bir yer sağladığınız ve bir sonraki adım için her zaman heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim, özellikle de bu adım için.

Deb, Tijan, Leigh, Kelly, Ruth, Kellie, Erika, Marty, Karen, Shalu, Melanie, Marnie, Julie, Krystin, Laurie, Angie, Angela, Jo ve Lou, dostluğunuz, rehberliğiniz, desteğiniz ve anlayışınız beni tutuyor. Hayatımda böylesine harika ve ilham verici kadınlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Okurlar, blog yazarları ve bookstagramcılar, kitaplara, romantizme ve sonsuza dek mutlu sonlara olan sevginiz için teşekkür ederim. Köşemde olduğunuz için şanslıyım.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

NYT ve *USA Today* çoksatan yazarı Helena Hunting, inanılmaz derecede hoşgörölü ailesi ve orta derecede hoşgörüsüz iki kedisiyle Toronto'nun eteklerinde yaşıyor. Çağdaş romantizm, romantik komediler yazıyor ve endişeli hissettiğinde H. Hunting adı altında yeni yetişkin romantizmi yazıyor.

OceanofPDF.com

HELENA HUNTING İLE BAĞLANTI KURUN

[FACEBOOK](#)

[WEB SİTESİ](#)

[TWITTER](#)

[İNSTAGRAM](#)

[İYİ KREŞLER](#)

[BAĞLANTILI KALIN](#)

[ÜCRETSİZ KISA HİKAYE İNDİRMELERİ](#)

[*OceanofPDF.com*](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.